

העולם הזה

דו"ח ועדת

חורב:

דיין

רימה

את

הממשלה

דיין

במעלות-

ביום

הטבח

מן המימצאים

הגלויים והחסויים

של ועדת החקירה נובעת

המסקנה: דיין אשם!

מצרים מכחישה הקמת כור גרעיני • טוענת שזהו מפעל סקסטיל

דובר ישראלי: שלא יעבדו עלינו! אנחנו מכירים את הטריק הזה

ארצות-הברית תסייע גם לירדן

ביקר הנשיא. הן מצרים והן ישראל יקבלו כל אחת כור גרעיני ואילו ירדן, הוסיפו המקורות, תקבל קורי-עכביש. עוד נודע כי רכבת אווירית מאסיבית בית החלה בהעברת קורי-עכביש לרבת-עמון. הסנטור ג'קסון הודיע כי לא יתמוך בהחלטה ואולי אף יתנגד לה.

(ו.י.אר מיוחד ל-ZOO הארץ) מקורות יודעי דבר המקורבים לחוגים רשמיים למחצה בפנטגון מסרו הבוקר באופן לא-רשמי כי ארה"ב תסייע גם לירדן בשטחים שונים.

המקורות מסרו שבמסעו האחרון של הנשיא ג'קסון סוכם על סיוע בדרגים גבוהים לכל אחת מן המדינות שבהן

עלינה!

בתמונה: תגובת הדובר הישראלי

נגד הפצה ושימוש בנשק גרעיני. "ש" יהתמו המצרים, התריסו החוגים, אבל הם חתמו כבר, העיר אחד העתונאים. אתה רואה, ענו החוגים, זה רק מור כיח את כוונותיהם הרעות, בעוד אנו לא רצינו, איננו רוצים ולא נירצה לעולם בפצצה גרעינית משלנו".

בהודעה שפירסמה אמש מכחישה ממשלת מצרים מכל וכל את הידיעות שפורסמו כאילו חתמה עם ארה"ב הסכם להקמת כור גרעיני במצרים. "המדובר בסך-הכל בהקמת מפעל סקסטיל גדול לגרבוניס, מסיימת ההודעה המצרית.

בתגובה אמר דובר ישראלי בירושלם כי "זהו טריק שקוף". הדובר הזהיר את המצרים לבל ינסו לעבוד עלינו ב"טריקים שכאלה, שהרי מי כמונו מכיר את הטריקים הללו". הדובר הוסיף ואמר שחדירת העידן הגרעיני למזרח התיכון היא "יותר מדאיגה ממדאיגה ויש משהו מפלצתי בעצם הקמת כורים גרעיניים תוקפניים במצרים בעוד אנו בונים מפעלי סקסטיל שלווים בארצנו".

חוגים מהימנים בירושלים חזרו ואמרו שישראל לא תחתום על האמנה

כחול ים המים

עד שזו התחילה לצעוק וחומי כמעט שטבעה. לכן, כדי להירגע היא שיחקה עם תינוק אחד מסריח, עלתה על גלגלים והתנדנדה בחכתו של דיג חובב. לקראת הצהריים הגיעה חומי לחוף והצטרפה למשפחה אחת שישבה לאכול צהריים. המשפחה היתה סימפטית וחומי נהנתה מכל רגע ורגע, עד אשר לפתע, ללא כל סיבה נראית לעין, החלו ילדי המשפחה לזרות עליה חוליים לבן וזך ולקרוא לה — "חתיכת חרא". חומי נעלבה, כי היא ידעה שהיא צוואה מבית טוב ולא סתם חרא, ולכן היא ברחה מהם והחליטה לשוב הביתה. מכיוון שלא היה לחומי כסף קטן היא תפשה טרמפ על כפכף, ושבה הביתה עייפה אך מעוכה.

כל הנחלים הולכים אל הים וגם כל החברים והידידים שלי. בשבת ה"אחרונה הייתי עסוק ולכן החלטתי לשלוח לים את הצוואה שלי. הלכתי אותה בבגדים אדום, נע לי אילת וסומבררו ואחר שלוש דקות של מאמץ, נפלטה צוואתי לדרך. בדיו הודיעו שמגרשי החניה בחוף תל-אביב כבר תפוסים, אבל את הצוואה שלי — נקרא לה חומי — זה לא הדאיג. הלא היא מגיעה בדרך הים ולא זקוקה למקום חנייה. תוך שעה וחצי היא כבר היתה במים. חומי עשתה חיים משוגעים. בהתחלה היא סתם צפה, כמו כולם, מפ"קירה את גופה הענוג לרחש הגלים ולקרני השמש, אחר-כך היא החלה להשתובב ולהיטפל לאנשים. תחילה היא נדבקה בבלונדינית אחת משגעת,

לא לירות
בבקשה

לא
לעשן

נא לא
לפצח
גרעינים

להיות עם חופשי

כולנו מתלבטים — מי?

חלק מתלבטים בגדולות — מי? — תנועת העבודה או הליכוד? מנחם בגין או הרב כהנא? מוקד או מפלגת העבודה?

אחרים מתלבטים בקטנות — מי? — מפ"ם או אחדות העבודה-דה? רפ"י או מפא"י? חרות או המרכז החופשי? הליברלים או הרשימה הממלכתית?

כולנו מתלבטים — מי?

מי מהללו מייצג טוב יותר ונכון יותר את האינטרס האמריקאי האמיתי?

והם כולם טוענים אני. אני הוא זה המייצג בדיוק המוחלט ב-יותר את האינטרס האמריקאי האמיתי ביותר.

אני בעד ישראל שלמה, ישראל חלוקה, ישראל חזקה, ישראל קטנה, ישראל בינונית, ישראל מתפתחת, ישראל מספחת, ישראל מתקרת, ישראל נסוגה, ישראל כובשת, ישראל כובסת, ישראל מת-נחלת, ישראל לוחמת, ישראל שלנו — כי זהו האינטרס האמריקאי האמיתי.

ולכן, בוחרים יקרים, אני ורק אני מתאים להנהיג את עם ישראל שיהיה עם חופשי.

וחופש נעים שיהיה לכם.

אלה הם חייו

(מיוחד ל"ZOO הארץ, כמו לכל העיתונים במדינה)

היינץ הקטן נולד לגדולות בעיירה גרמנית קטנה אישם ליד הריינוס האנטי-שמי. כבר כשהיה בן חודשיים, נראה הנער הממושקף מבוגר מכפי גילו והרשים את כל רואיו בתושייתו ובקור רוחו.

מספר ידיד נעוריו פליכס זומרשפרוס: "ביום הראשון שלו בכיתה, שאלה אותו המורה איך קוראים לו והוא אמר, 'היינץ'. כל הילדים צחקו והוא נורא נעלב והלשין עליה לנשיא. רק אני התחברתי איתו והייתי משחק איתו בהפסקות. אח"כ התחילו לקרוא לו הנרי, ומאז הוא שר-חוץ". סיפור זה אופייני למהלך חייו של הילד השאפתן והשרירי.

מספרת אס-נעוריו, הגב' קסינגר (הלא היא אישתו של קסינגר הזקן): "מייד כשנולד, החל היינץ הקטן לקרוא לכל גבר בשם מטרניך. מייד ראיתי שהוא נועד לגדולות. אני זוכרת כמו אתמול איך היה רודף ברחוב אחרי בחורות שהיו גדולות ממנו במאות סנטימטרים. רק אחרי שהוא התחתן עם ננסי, תפשתי שגם הנרי חושב שהוא נועד לגדולות."

גם שרתו הצבאי של היינץ היה רצוף אנקדוטות משעשעות.

מספר ידידו, רב"ט ג'ק המרטש: "בצבא לא אהבנו את היינץ. היינו קוראים לו — היינץ-צוויי-דריי, והוא לא אהב את זה. פעם תפסנו מרגל נאצי ואף אחד לא יכול היה לדבר איתו. אפילו חקנינים שלנו לא הבינו אף מילה ממה שהוא קישקש. רק היינץ, שאז כבר נקרא הנרי, הבין כל מילה, למרות שהיה רק טוראי. מייד ראיתי שהבחור עוד יגיע רחוק. אח"כ העבירו אותו לברלין ואני נחרתי."

גם מוצאו היהודי השפיע קשות על נשמתו הרכה של הנער.

מספר רב-הקהילה, הרב זיגפריד בלינצ'ע: "בגיל 12 חגג היינץ הקטן את ברי-המצוה שלו. היינץ לא התנגד. הוא המשיך להניח תפילין עד גיל 15 ואח"כ הפסיק עם התפילין ועבר לחזיר. הוא ראה שחזיר יותר טעים והחליט להמשיך. אח"כ הוא התחתן עם שיקסע ויותר אני לא רוצה לשמוע ממנו."

(בשבוע הבא — היינץ הקטן מגיע דושינגטון ומצטרף לגדוד מנפחי הפרדות". אל תחמיצו.)

מזן הספסלים האחרוניים ליו"ר הסוכנות

(פנחס) ספיר אלמוני כמעט לחלוטין לגבי הציבור הרחב. לא לאוזני רבים הגיע שמו של הנציג מכפר-סבא ולא בכדי. שכן דיבורו העילג והופעתו ה- מגושמת והמרשלת קמעה הרגיעו את ראשי המערך מלהבליטו. וכך נשאר ה- איש בשוליים. איש קטן ואפור, נחבא אל הכלים, שמנבכי מקומו בכנסת (שורה 7 בצד) היה מרים את ידיו בהתאם להוראות מצליף הסיעה.

אלא שבמעמקי נפשו שאף האיש ל- גדולות. באוזני ידידים התוודעה כי משאת נפשו היא לכהן כשר. לא חשוב איזה. דואר, תחבורה, דתות. לא חשוב. אך גם ידידיו הבינו כי אלה רק חלוי-מות.

בהירתו ליו"ר הסוכנות יש בה אי-פוא מן ההפתעה והאתגר בפניו עומד מר ספיר הוא כפול. האחד — הצלחה במילוי תפקידו והשני, והוא אולי ה- חשוב יותר — להוכיח כי גם האנשים הקטנים והאפורים, חסרי המרפקים ר- האגרופים, שאינם נהנים מחסדי ה- מנגנון וחסות הבוסים, יכולים להצליח במשימתם.

לו היית פונה לפני זמן מועט אל האיש הקטן ברחוב בשאלה "מיהו פנחס ספיר?" הרי שתשעה מבין עשר-רה נשאלים היו מושכים בכתפיהם, זוקפים גבותיהם ומפטירים במבוכה "מצטערים. מי זה?"

שכן עד לפני שבוע היה חה"כ פ.

חה"כ יצחק ספיר
שנתמנה ליו"ר הסוכנות

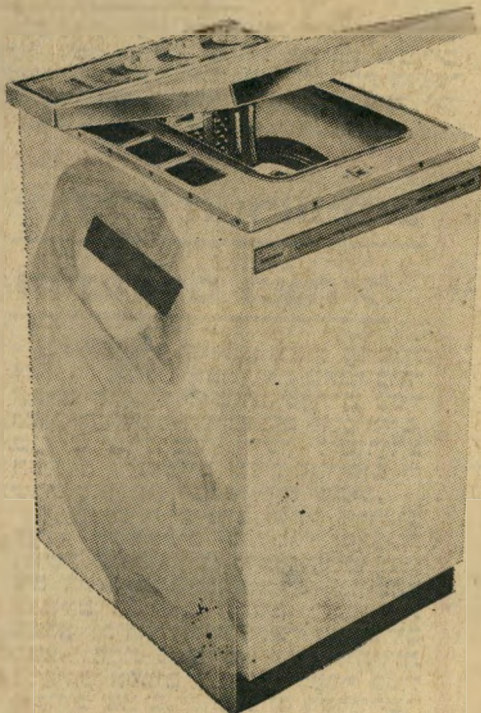
הערכת המערכת: תמונתו של ספיר מתפרסמת כאן לראשונה

תשוקה בצל המכונות

מגעיל אחד! למה לא אמרת שאתה מלא בעמילן נזולי?!

היה זה מוגזם לומר שכל המודעות על מכונות-כביסה היו שטופות זימה. מצאנו גם מודעות אשר אכן הציעו שרותי כביסה וייבוש מהוגנים. אחת המכונות האלה — "קריסטל" חצי-אוטומטית — סיפרה לנו בקול מלא מרידות: "כן, אני יודעת שהרבה אלמנ-טים מופקדים חדרו לענף. היום כבר אי אפשר לדעת מי היא מכונת-כביסה אמיתית, ומי סתם פרייזית שמוכנה לסחוט לכל אחד. אבל מה אפשר לעשות. אנחנו מנסות להתגבר על המצב בכוחות עצמנו".

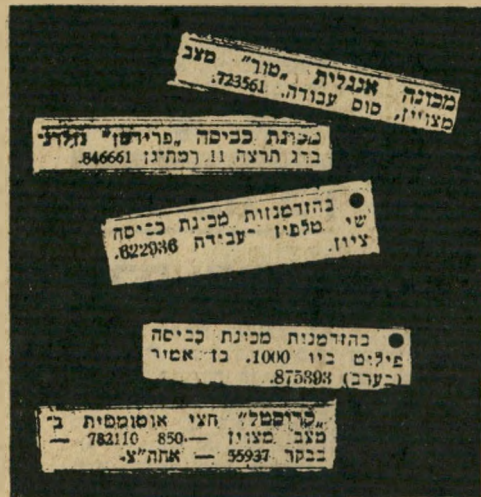
חזרנו עייפים אך מרוצים.

"מי רוצה?" שאל הקול החושני. "הלוח הכסוף שלך אותי". ענינו. "אני מתקשר בעניין סחיטה וייבוש". סומכן שלא גילינו לה שאנחנו במשימה עיתונאית. מחשש סן נקבל יחס מיוחד או נעזר חשד. "סחיטה זה — 100 לירות, ייבוש — עוד חמישים. אתה רוצה לקבוע תור, או שאתה רוצה את זה דרך הטלפון?" ניתקנו מייד את השיחה. חסר לנו שאישה-תגלה שאנחנו הולכים לקבל סחיטה וייבוש אצל מכונות זרות.

מ ודעת אחרת נוסחה בצורה הבאה: "פרידמן אוטו-מטית. טיפול בארבע צנטריפוגות. גם בשבת. לצעירים ברוחם". הפעם החלטנו לבדוק את העניין לעומק. כאשר באנו אל הכתובת (השמורה במערכת), הופתענו ממראה הווילונות המפוארים והמכונה המטור-פחת. הסתבר שטיפול בארבע צנטריפוגות עולה — 150 לירות לטיפול אחד ויחיד. למרות סלידתנו העמוקה החלטנו להפקיר את גופינו למכונה החושנית שנראתה בשנות העשרים המוקדמות של חייה.

"אצלנו לא הכביסה היא העיקר", הודתה ה- "פרידמן" הצעירה ללא שמץ של מבוכה — "אצלנו העיקר היא הרגשתו הטובה של הלקוח. אם הוא מתרגש יותר מדי אנחנו עוזרים לו להתפרק בעזרת השטקס". בנקודה זו לא יכולנו להתאפק יותר והתפ-רקנו בעזרת השטקס. מבעד לוויילון השקוף שאפף את התא הסמוך לנו, יכולנו לראות מכונת-כביסה ריחנית נותנת טיפול מעגילה לזקן אשמי, שרעד כמו עלה נידף והשמיע קללות בהוגרית. לפתע נדם הזקן, ורק קולה הנוף של המכונה נשמע: "זקן

לאחרונה משתולל שוק בשרים הולל מעל דפי העיתונות במסווה של מודעות קטנות ותמימות למר-אה. המודעות המנוסחות בצורה דר-משמעות, משמשות שדה פעולה נרחב לסוחר תענוגות מפקפקים, המשי-תמשים בעיתונות היומית לעשיית רווחים קלים.

ות סיקור של "ZOO הארץ" יצא לחקור את המתרחש במאורות הפריצות. מדוח הצוות: המודעה נראתה תמימה למראה: "מכונת-כביסה אמקור. במצב טוב. סחיטה וייבוש. טל. — xxxxxx". אך מה מסתתר מאחורי? טילפנו למספר המצויין, וקול חושני וצרוד ענה לנו. ביקשנו את "אמקור".

תשקיף

ניכסון נדרש

לפרוע את השטר

ממשלת ישראל הבהירה לנשיא ניכסון כי לא תגלה שום נכונות להמשיך המשאומתן עם מדינות ערב בדבר שלבים נוספים של נסיגות וויתורים כל עוד לא תממש ממשלתו את ההבטחות שניתנו לישראל בתחומים שונים תמורת הסכמתה לדילול הכוחות עם סוריה.

במהלך אותו משאומתן נתן שריהחוק האמריקאי קיסינג'ר מיספר הבטחות בעל פה, שהתגלו כחסרות-כיסוי בעת ביקורו של ניכסון בישראל, שכן לא היתה כל נכונות להעלותן כהסכם בכתב.

עתה חוששת ממשלת ישראל כי תמורת מימוש הבטחות אלו ינסו האמריקאים לסחוט מישראל ויתורים נוספים. על רקע זה יש לדאוג את הקדמת נסיעתה של הממשלה הישראלית בראשות שריהבני טחון שמעון פרס לארצות-הברית.

דאגה בירושלים

לגורל קיסינג'ר

בירושלים גוברת אי-הנוחות לגבי עתידו של הנרי קיסינג'ר לאור הקשר המיוחד שנוצר בינו ובין יצחק רבין ומנהיגים ישראליים אחרים. לדעת המומחים, גורלו של קיסינג'ר נתון בספק חמור, ולפי דיעה אחת הוא-עצמו עשוי להביא להתפטרותו, כדי לפרוש בידיו עומד בשיא הצלחתו המדינית.

בענין דיעה זו סבורים שעל ישראל ליהנות מהרזקת קשרים עם אישים אחרים כי צמרת האמריקאית.

המשלה נגד

פירוז גרעיני

ממשלת רבין דוחה את הרעיון לנקוט יוזמה לשם פירוז המיזרחי-תיכון מכורים גרעיניים, ותקופת קו הפוך: הבטחת חופשי פעולה גרעיני לישראל, גם אם הדבר יביטח חופש דומה למצרים.

יעודכנו הפרופילים

הרפואיים בצה"ל

בין הצעירים שיונקו צה"ל עדימנת להגבר באורח נימרץ את מאגר כוח האדם שיעמוד לרשותו בעתיד, צפוי גם עידכון של הפרופילים הרפואיים, שעדיפהם נקבעו עדיפהם כישוריהם הפיזיים והנפשיים של המגויסים ליד שרת בחילות ובתפקידים שונים.

הכשרים הרפואיים שהיו דרושים בעבר למשרתים ביחידות קרביות (כושר קרבי I ו-II) נקבעו עדיפהם תוך נים מיושנים, שכימקט לא חזו בהם שינויים במרוצת השנים. התפתחות הצבא וקידומו הטכנולוגי מאפשרים כיום, לדעת מומחים, לגייס ליחידות קרביות אנשים שנפסדו בעבר כגיל ליקויים שונים, שהם כיום חסרי-חשיבות.

הסיפור האמיתי:

מדוע עוכבה

הרכבת-האווירית

לישראל?

הגילויים הסנסציוניים של האחים מרווין וברנארד קלאב, הכלולים בסיפור הביוגרפי פי על הד"ר קיסינג'ר, בדבר הסחבת בה נקט משרד-ההגנה האמריקאי במשלוחת יום-הכיפורים, אשר עיכבה את משלוחי הנשק ברכבת האווירית לישראל, לוקים ב"חסר. הגילויים המפורטים, שגרמו עם פירסומם לסערת-רוחות בארצות-הברית ובישראל, מאשימים ישירות את שר-ההגנה האמריקאי, גיימס שלוינגר, באחריות לכך, שחלפו ארבעה ימים מיום שהנשיא ניכסון אישר את משלוחי-הנשק, ב-9 באוקטובר 1973, ועד שהחלה הרכבת האווירית לפעול, ב-13 באוקטובר.

גם שלוינגר וגם הד"ר קיסינג'ר הכחישו חלק מגילויים אלה. יש מידה מסוימת של צדק בהכחשות אלו, שכן גם אחרי שלוינגר גר הורה לפנטאגון להכין את משלוחי-הנשק, חלו עיכובים בדרגים הנמוכים יותר, והסחבת נקטה בעיקר על-ידי מפקדי צבא ארצות-הברית. הסיבה: ראש המטות המאור חדים של צבא ארצות-הברית, האדמירל מור, ומפקדים בכירים אחרים של הצבא האמריקאי, המכהנים כיועציו של שריהגנה נה האמריקאי, נעלבו אישית מיחסם של שריהגנה לישראל בארצות-הברית, שימחה דינאי, והניספה הצבאי מוטה גור, כלפיהם.

בפגישה שהיתה לדינאי ולמוטה גור עם שלוינגר, הם עמדו לפרט בפניו את מצב אבי-דוניה של ישראל בימים הראשונים של מלחמה. באותה פגישה נכחו יועציו הבכירים של שריהגנה האמריקאי, וגם ראש המטות המאוחדים. מוטה גור, שהיה צריך לסקור את מצבה הצבאי המדאי של ישראל, ביקש משלוינגר כי השיחה תתנהל עימו בלבד, לפי הנחיות ממשלת-ישראל. יורעציו של שלוינגר עזבו אז את החדר, מלבד האדמירל מור, שראה עצמו זכאי לקבל את המידע החשאי. אולם אז פנה אליו גור וביקש גם ממנו לא להיות נוכח בפגישה.

מפקדי צבא ארצות-הברית, והאדמירל מור, בראשם, נפגעו באופן אישי מיחס זה, נקטו אחר-כך בכל האמצעים שברשותם כדי לעכב את משלוחי הציווד הצבאי לישראל, רק אחרי שהרכבת האווירית החלה לפעול, באיחור, התנצלה שגרירות ישראל רשמית בפני מפקדי הצבא האמריקאי, על התקרית שגרמה לחידוד היחסים בינם לבין נציגי ישראל בווינגטון.

הגישה הזאת גובעת, בין השאר, מן האמונה שישראל תמשיך להיות בעלת יכולת עדיפה בשטח זה. ההשקפה הגדולה של ישראל בתחום זה השפיעה אף היא על ההחלטה.

פעולה משותפת

בענין הפלסטיני

בקרוב חוגים רחבים הדוגלים בגישה חדשה לבעיית הפלסטינית גוברת ההכרה, שיש צורך בפעולה שתית כדי לנטרל את שטיפת-המוח של אנשי ארץ-ישראל לשלמה, להסביר את הבעייה לציבור הישראלי ולצורך כתובת ישראלית אמינה לחוגים המתנגדים בציבור הפלסטיני.

על רקע זה תיתכן יוזמה חדשה, שתיקיף מגוון רחב מאוד של אישים מקרב ה"מיפגמות הוותיקות ותנועות-השחרור.

מתכונים התנחלות

פרטיזנית חדשה

קבוצת המתנחלים שניסתה לפני שזר ש"ש שבועות להתנחל באופן פרטיזני ליד שכם, ולהקים שם את היאחזות אלוני-מורה, מתכננת לחזור על מביצעה ולנסות להקים היאחזות פרטיזנית נוספת בגדה המערבית. הקבוצה, הפועלת בהשראתו של הרב יהודה קוק,

עוסקת עתה בגיוס הכספים הדרושים להתנחלות. לשלשונות המימשל הצבאי ביהודה ושומרון הגיי"עו כבר ידיעות על כוונות המתנחלים, אולם ספק אם יעלה בידם למנוע את נסיון העלייה על הקרקע. גם בהתנחלות שנעשתה ליד שכם היו ביד צה"ל כל הידיעות על כוונות המתנחלים ונקטו כל האמצעים לחסימת דרכי-הגישה למקום ההתנחלות, אך למרות זאת הצליחו המתנחלים להסתגל למקום. לא מן הנמנע כי אם גם הפעם יביא העימות בין צה"ל למתנחלים לתגובות אלימות, יינקטו צעדים מישפטיים נגדם.

ועדת אגרנט מבקשת

למוע ביקורת

מועצת העיתונות הישראלית תתכנס ה"שבווע" כדי לדון בפניית היועץ-המישפטי לממשלה לרסן את הביקורת הנמתחת כ"עיתונות הישראלית על מסקנות ועדת-אגרנט ועל חברי הוועדה. היועץ-המישפטי פנה למועצת-העיתונות, בעיקבות פניית הוועדה, שביקשה ממנו לבדוק אם יש מקום להעמיד לדין על ביזיון בית-המשפט עיתונאים שהתבטאו בחריפות על מי"צאי הוועדה שפורסמו עד כה.

הפנייה ליועץ-המישפטי נעשתה אחרי ששניים מ"חברי הוועדה איימו להתפטר מתפקידם אם תימשך

הצעה לאמן את

צה"ל בקאראטה

אלוף ישראל בהואבקות חופשיות, רפאל הלפרין, עומד להציע לצה"ל להנהיג במיסגרת האימונים למגויסים סיום אימוני קאראטה, לפיתוח חקר ש"ר הנפסי ורוח-ההיממה. הלפרין, ש"חזר מסיבוב-השתלמות בתורת הקא"ר אטמה במיזרח-הרחוק, נושא עימו תעודה רשמית מפרדצית הקאראטה היפאנית המסמכת אותו כ"שיחון" — הדרגה הגבוהה ביותר של מאמן קאראטה, שטרם הוענקה עד כה ל"אדם לאיפאני כדשהו.

הלפרין דחה הצעה לעמוד בראש תוכנית אימוני קאראטה לצבא הא"ר ראני, בתקווה שיוכל להתחבר את תודעת הקאראטה בצה"ל. שגרירות ישראל ביפאן אישרה את העובדה שמאמני-קאראטה יפאנים מוכנים ל"בוא לישראל כדי לסייע באימונים.

הביקורת על מימצאיהם. כתוצאה מכך פנה י"ר לה וועדה. נשיא בית-המשפט-העליון שמעון אגרנט, גם אל ראש-הממשלה, ותבע ממנו להסתייג בפומבי מה"ידיעות שפורסמו בשעתו. כאילו תבע להחזיר את דו"ח-הביניים הראשון לוועדה.

מחלוקת בין

פרס ודין

קרע ראשון התגלה בין שריהביתחון לשעבר, משה דיין, לבין שריהביתחון העכשווי, שמעון פרס. על רקע התגובה המתבקשת נוכח נכונותה של אר"צות-הברית לסייע למצרים בהקמת כור גרעיני. דיין נקט, מייד עם שובו מארצות-הברית, קו אופוזיציוני תקיף בנושא זה. טען שהסיוע הגרעיני מסכן את ב"טחון ישראל. פרס, לעומתו, שמר על שתיקה בנושא. בשיחות פרטיות העיר דיין הקרות מוזי ודות כפרס, על שקיבל בנושא זה את הקו שנקטו ראשי-הממשלה יצחק רבין ושרי-החזק יגאל אלון, שניסו להפחית מערך המיכון. דיין מאשים את פרס שהוא משתף פעולה עם רבין וארון, בניגוד לדעותיו בנושא.

בואינגים משופרים

ל"אל-אל"

חברת אל-על תרכוש מחברת בואינג מטוסים משופרים של הדגם 747 (ב'אמבוי). הדגם הנוכחי הוא בעל טווח טיסה של 5000 מייל, ואילו הדגם המשופר יהיה בעל טווח של 7000 מייל. הדבר יאפשר לאל-על לקיים טיסות ללא חניית-ביניים מלוס-אנג'לס ללוד. "אל-על" מתכננת עכשיו, בעיקבות ה"הסכם שהושג עם ניכסון, לפתיחת שני קווים חדשים, ללוס-אנג'לס ולמיאמי.

קרירן התשובה "הטוטאלית" לקשקשים

"קרירן" השתטף החדש של "וולה" נגד קשקשים

קיפוח עצום

דו"ח לסקוב

הדיווח שלכם על דו"ח לסקוב (העולם הזה 1920) היה כאלף. כדאי שלא רק הקוראים שלכם ישמרו לב לבם שקורא בזה"ל, ואני לא מתכוון למילחמות הגדולות, אלא דווקא לאותם דברים קטנים, אך חשובים; עליהם מתרשם לסקוב. אם העולם הזה הצליח להדריך לדו"ח של לסקוב, לפני כל העיתונים, אולי הוא יצליח גם להדריך לדו"ח של לסקוב בתפקידו כחבר ועדת אנרגיה?

יוחנן להב, תל-אביב

אני, שחשתי כבר בעל שלוש שנים שירות חובל, שחשתי קיפוח עצום. אני מכין סרוע צורר אני לתרומה שלוש או חמישה חודשים ניכסים למען המדינה והעם, בעוד שהתחבר לזיוף הקיפוחים הפטריטיים כשהרורים, כפי נרת של"ת (שירות ללא תשלום), את חברי הנרטיבים, שרובם הולכים למשקים במרכז הי ארץ, בכדי להעשיר את המשק? איר כפולים אותם בני הישוב כבנו הארץ ומיידית לפתוח את פיהם ולדבר, בעוד חלק סבירים אינם משרתים כמעט כצבא, ואולי הערונים המושחתים וחסי התודעה הלאומית משרתים שלוש שנים ויותר?

רוני אופפר, חיפה

פיצויים לפליטים

היות והחזרת הפליטים הפלסטינים לשטח מדינתנו פירושה היכול ישראל, הרבה היחיד המבטיח הוא לתת פיצויים כספיים לפעלי הארבות.

למרות שעריו אין תכנים שמדינה כלשהי כעולה נהנה כך, צריכה ישראל להיות הראשונה שתעשה זאת.

בהקשר זה אני רוצה להזכיר את דברי אבא אבן בתום מלחמת יום-הכיבוש כי הכוללתה עלתה לנו כמיליארדים שבהם אפשר היה להכיר דיר באופן יסודי את בעיית הפליטים הערביים של מלחמת יום-הכיבוש.

מרדכי פרקש, ירושלים

אנרכיסטים ופשיסטים

העולם הזה 1919, "התנחלות — אריק והאינדיאנים", על ניסיון ההתנחלות באלון-מורה ליד שכם.

כשנפגשים לפירסום המודעה בהארץ בנוגע ל- התנחלות הפלילית של אריק שרון, הרשו לנו להניח על הדברים שכתבתם:

תורתו של אריק אינה אנרכיסטית, היא פשיסטית. לדעתו של שרון הפקודת השנויה במחלוקת היא בלתי-יחידה. זה נכון שנקודת מבטו של שרון, כי המוסר שלו הוא המוסר הציוני, ופילוסוף ההתנחלות היה אנטי-ציוני. אך

לפי מוסר פלסטיני למשל, פעולת הצבא היתה מוסרית ועוד איר. אריק מקונין בפיסול החוק, אמת. הוא מעוניין בהעלאתה של המדינה ור אינברס הציוני להורגה של אליל המשקפך אף את נאכטיו, והסועל בכתירה אף לחוקיו שלו. לשיטתנו, אנרכיזם זה משחו אחר לגמרי.

מסרתנו היא כיסול החוק והמדינה יחד עם כל צורה אחרת של סמכות וכפייה. לגבינו, אין פקודה מוסרית. כל ציוני וכפייה הם לא-מוסריים.

כל הביולוג נובע כתוצאה ממצב בו מדינה כולו-נאציסטית נאלצת להתגבר ולהצטק למבוי קיימני. או מתחיל שלם של ייאוש, שבו

האכסור והפתירה הפנימית שכתבות המדינה מתגלים. מי חלם אי-פעם שהפשיסטים הישראליים יפקשו החטים ויתרו כצבא הישראלי הי כושב, שלא יפיל אותם מנחלת אבותיהם?

התנועה האנרכיסטית בארץ ישראל, תל-אביב

כד הכבוד ליריב

העולם הזה 1920, "תשקיף — יריב ויתר על הסעודה עם ניכ" סון", כדי להשתתף בעצרות הזי כרון לחללי מעלות.

כל הכבוד לשר-ההסברה אהרון יריב. טבל חביו המבטלה, הוא היחיד שלא שכח את חללי מעלות.

זה שהוא היה השגר היחיד שותיר על הפקודה הישתתף בעצרות הזיכרון, מעלה אותו מסיכמו ובעלה במאר השירים.

ואילו לרב עובדיה יוסף ולשר הליברלי נדעקן האונזר, שאינו מפקס לנגן על מיתרי השואה היהודית, יואמר: בושו לכם והיכלכו על שיעשפתם את סעודת ניכסון על עצרות האבל!

רות שרים, רמת-גן

השמיט האדום

העולם הזה 1920, "מסביב לי — סטיח האדום", על ביקורו של ריצ'ארד ניקסון בארץ.

למרות הכינוי הטלוויזיוני הנרחב והכתבות הרבות על ביקור ניקסון בארץ, הרי הכתבה שנכתבה בשבוע שעבר על ביקורו של הנשיא האמריקאי, למרות שהופיעה אחרי כל העיתון, נים האחרים, היתה המעניינת והמבטאה ביותר. לכתבה מניע השמיט האדום של ניקסון, בדרכו כשהיה-העיתונות.

רחל בשן, תל-אביב

ממירת דחי

העולם הזה ואורי אכנרי נלחמו נגד הארץ מיניסטרציה הקורמת בראשותה של נולדה כארי ובשה ירון. מילחמתם הצליחה, ושניים אלה עקו, אולם השאירו אתריהם את גלילי, אלון, הלל ורוממה, בעוד שאת נולדה וירון החי

לפני שולמית אלוני ואשרתם עזרה. במקום להכות על האם, בא הגדון של אורי אכנרי (העולם הזה 1919) התולה תיקנות כה

נרילות בינאל אלון, למרות שעל אלון חלה לפחות אותה אחירות למחרים של המשפלה הקודמת, כמו זו שחלה על נולדה ירון.

אלון עצמו נתן פטירה-לחי למאמרו של אכנרי, בשטויות שעשה אחרי הופעת העיתון, בהצהרות האוויליות שלו על הפכנה הגרעינית וההכחשות שלו, המפוספות עוד יותר.

יעקב רן, חיפה

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, מדפון 260134. תאריך: 136. מען מברקי: עזומפרס. "הפרוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רח' בראבנדור. הפצה: נד בע"מ. נדופות: ציוקורפיה כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אכנרי. המו"ר: העולם הזה בע"מ.

קרא ירי.

קיים חשש חמור, שמיספר סטודנטים הלומדים באוניברסיטה מסוימת, יקעו בפומבי כאוייבי האינטליגנציה. ינודו מקרב כל הסטודנטים ואולי אפילו יצטוו לגשת לבחינות הגמר רק במועד ב'. הם חטאו חטא נורא. ביצעו פשע שלא יכופר: הם העזו לדבר עם עיתונאים ללא אישור ועד האגודה שלהם.

אילו היו מביאים לידיעת הסטודנטים של אוניברסיטת הנגב, למשל, שמעשה זה אירע באוניברסיטה רוסית או במדינה סטאליטרית אחרת, ייתכן שוועד אגודת הסטודנטים שם היה מחליט לגייס את הסטודנטים ל"הפגנת מחאה וועם" על הפרת החופש האקדמי והם היו מפגינים את ועדם בהשבתת לימודים לכמה דקות ואולי אפילו בציור כמה סיסמאות מחאה. אלא שלרוע המזל בוצע הפשע הנורא באוניברסיטת הנגב עצמה.

באחד הגיליונות האחרונים של ביטאון הסטודנטים באוניברסיטה זו מצאנו את הקטע הבא: "עלינו לגלות יותר אחריות וחוש זהירות מפני עיתונאים... אנו לומדים במוסד ציבורי שאת שמו נישא אי-פעם עימנו. מוטב להצטנע הן בחיוכים

נותרת הכתבה על אוניברסיטת הנגב ("העולם הזה" 1912) ביקורת ילדותית

והן בלשון מפני זרים, אפילו אם יש סיכוי שלקקנך המחייך יזדקק מדף מודפס כלשהו... תגדיל לעשות האגודה אם תקבע כללים ברורים בעניין, על מנת למנוע הישנות תגליות אודות אידיליות וכד' מעל דפים מוכתמים של שבועון מסויים..."

הכוונה היא כמובן להעולם הזה. קיצפו של הכותב האלמוני, ש"לקקנו המחייך" לא צורף לדברי האזהרה הבוטים שלו, יצא על הכתבה הפקולטה למדעי הנושואין (העולם הזה 1912). שסיפרה על התי הסטודנטים האידילי הנרקם במעונות הסטרי דנטים של אוניברסיטת הנגב, שם הונהג חידוש כסטודנטים וסטודנטיות מורשים להתגורר יחד במעונות, ללא הפרדה. לא היה שום תיאור שלילי בכתבה, היא נעשתה בשיטת פעולה עם הסטודנטים, שהתראינו והצטלמו לצורך הכתבה. הניסיון העלה על נס כמעשה חובלי. למרות זאת עוררה הכתבה, כפי שמסתבר מביטאון אגודת הסטודנטים בנגב, תגובות שליליות.

מדוע? מסביר הכותב האלמוני המלומד באותו ביטאון: "דיירי מעונות ג' הופ" תעו לקרוא מעל דפי העולם הזה על האידיליה המיטפתחית בה הם שרויים עד צוואר. לא נותר אלא להצטער על שהניחו לכתבים בריבלישם ואינטליגנציה מספקת להיכנס למעונות."

הכותב האינטליגנטי, החותר במרץ לקבלת תואר אקדמי, לא מצא לנכון להסביר מדוע יש להצטער על הכתבה: האם משום שתיאור האידיליה הוא מסולף? האם מפני שאידיליה פסולה לגבי ציבור סטודנטים? או אולי משום שהכניסה לקמפוס של אוניברסיטת הנגב מיעדת לבני אצולה בלבד, החייבים בבחינות אינטליגנציה מוקד דמות בידי ועד אגודת הסטודנטים?

ביקורת ילדותית מעין זו, המפרשת פירוש מזור את מושגי החופש האקדמי ומצי ביעה על כך שרצוי לחייב כמה סטודנטים באוניברסיטת הנגב גם בשיעורי אורחות טובה, לא היתה ראויה לתגובה אילוליה היתה בה משהו סימפטומאטי. יש בה אולי כדי להסביר את אחד ממקורות האדישות, ההתבדלות וחוסר המעורבות בחיים הציר בוריים של חלק ניכר מציבור הסטודנטים בארץ.

תמר

קשקשת

הפעל את דמיוןך ונסה למצוא כר תרת מתאימה לציור שלמטה. שתס ביר מה אתה רואה בו. הצעות לכר תרות יש לשלוח לפי הכתובת: ל.ת.ד. 136, תל-אביב, עבור "קשקשת". ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמנה.

● צב שלא זכה בהגרלת השיכון לזוגות צעירים.
● יצחק שביב, ד"צ 2375, צה"ל זיקית מדגימה בפני טירונים הליכת זיקית.
● שאול יהושע, פתח-תיקווה הצעה לסמל חדש ל"דואר ישראלי".
● דני גספר, תל-אביב

חיילים מודים

מורי-סוף פייסתי את שירותי בצה"ל. כר, שכותב אני ככתב זה כהוקרה עבור המחנה הכביר שעשיתם בשילוחכם לנו את השבועון כירי שבוע.

תודה כשם כל חיילי היחידה.

טוביה פרל, ד"צ 2174, צה"ל

התארגנות מורי הדרך

פירסמתם בקשר לאסיפת מורי הדרך לתיירים והתארגנות נגד משרד-התיירות ושטורי הדרך (העולם הזה 1919).

אסיפה כללית בשבוע הבא על הדברים הנזכרים להניח:

(א) האסיפה הכללית התקיימה במצבאי-שבת האחרון — לפני שהפגעתם את גליון שבועונכם האחרון — וזאתה האסיפה השנתית הכללית של אגודת מורי הדרך בתיירות חזק בישראל.

(ב) התארגנות מורי הדרך לתיירות מעולם לא היתה, "התארגנות נגד" אלא — בקר. גם כפעם זו, ועד האגודה שאירגן וזיכנס את האסיפה, לא קיבל שום החלטה, לא הציע ואף לא קיבל שום הצעה להביא להצבעה החלטות נגד משרד-התיירות.

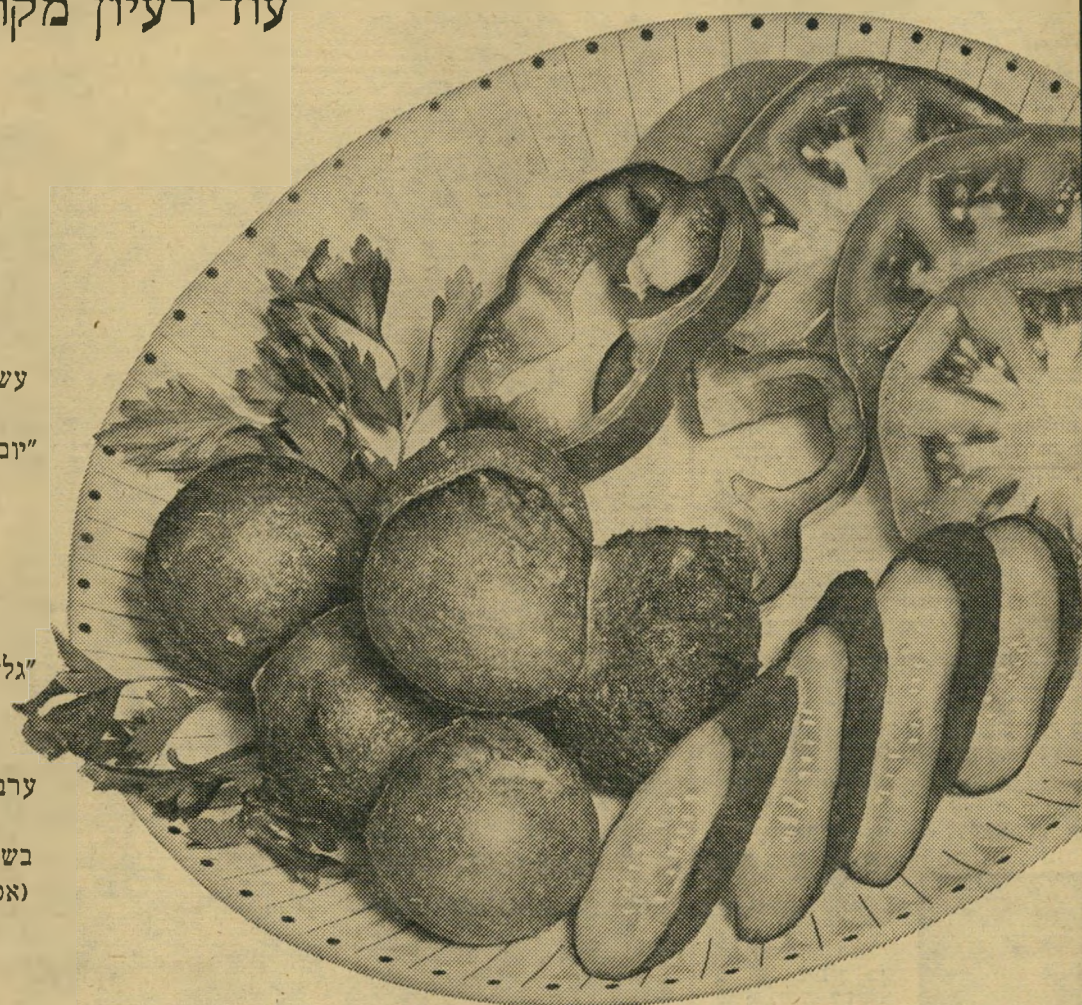
(ג) הואיל ומקורות המידע היו מוכים למדי כדי לגלות שמורי הדרך התארגנו, תסוה בעניינו שאותם מקורות אינפורמציה לא ידעו לגלות לכך, כי קיימת אגודת מורי-הדרך בתיירות, כי לאגודה זו ישנם מוסדות נכבדים רשמיים, כנון ועד, מכוניות, ועדת אמיקה וכיוצא בזה.

ועד אגודת מורי הדרך, תל-אביב

● באסיפה הושמעו דברים חריפים ביותר כנגד משרד-התיירות ונגד ועד האגודה, שלא מלא את הצפיפות של רבים מבין מורי-הדרך. באסיפה הבטחו חלק מחברי-הוועד למורי-הדרך לערוך תוך שבוע או שבועיים פגישה נוספת, שבה יובאו להצבעה החלטות מעשיות ותקשיות.

קציצות גבינה?

עוד רעיון מקורי וטעים ל"יום בלבן"

עשי לך "יום בלבן" לפחות פעם בשבוע, ותוכלי לחסוך עשרות לירות בחודש. "יום בלבן" מגוון את התפריט ומעשיר את ערכו התזונתי בעזרת מאכלים חלביים, למשל - קציצות גבינה:

המצרכים (ל-4 סועדים):

1/2 קופסה גבינה שמנה 9%; 100 גרם גבינת "חמד" או "ברניזה" מגוררת; 100 גרם גבינת "גלעד" או "בשן" מגוררת; 3 כפות פירורי לחם; 3 ביצים; פלפל שחור לפי הטעם.

אופן ההכנה:

ערבבי היטב את כל החומרים, וצרי מן התערובת קציצות קטנות, בקוטר של 3 ס"מ. טגני אותן בשמן עמוק חם מאד, עד שתקבלנה גוון זהבהב. (אפשר לגלגל את הקציצות בקמח לפני הטיגון). הניחי את הקציצות על מגבת נייר לספיגת השמן, והגישי חם או קר עם תוספות האהובות על משפחתך.

במיוחד עכשיו מוצרי חלב.

שלחי גלויה אל ת.ד. 7095 ת"א, צייני על הגלויה "מתכני תנובה" ותקבלי כרטסת מתכונים ליום בלבן

תנובה

תמרורים

נולד . לגרפיקאית צילה מנוסי ולבעלה, הסומונאי יורי מנוסי, 46, בן ראשון, אחרי שתי בנות.

נחום . יום הולדתו ה-50 של אלוף (מיל.) עזר וייצמן, בן-אחיו של נשיא מדינת ישראל הראשון, הפרופסור חיים וייצמן, יליד תל-אביב שסיים את בית הספר הריאלי בחיפה, התגייס בגיל 18 לחיל-האוויר הבריטי המלכותי, היה מפקדו

וייצמן
חגיגת היום

של חיל-האוויר הישראלי בין השנים 1958-1966 וראש אג"ם במטכ"ל במלחמת ששת-הימים, במסיבת-הפתעה שנערכה לו בביתו של חנינו וורשו בפקוד על חיל-האוויר, האלוף (מיל.) מוטי הור.

מונה . למנהל שיווק ופיקוח בינ-לאומי של חברת התמרוקים הלנה רובינשטיין, משה ברך, 55, יליד תורכיה, סגן מנהל הסניף הישראלי של החברה, והמנהל המסחרי שלה בישראל.

מונה . לתפקיד דובר צה"ל, תת-אלוף רב ("דובליה") שיאון (שטייגר), 53, יליד צ'כיה, איש חטיבת-הצנחנים לי-שעבר, שירת לאחרונה באגף התיכנון ב-מטה הכללי, חתנו של שריהביטחון לשעבר, משה דיין.

פרש . מתפקידו כעורך הצהרון מעריב, אריה ("צ'יק") דיסנצ'יק, 67, יליד ריגה, מי ש-

דיסנצ'יק
פרישה

היה עוזרו ומזכירו של זאב ז'בוטינסקי, ניהל במשך שנתיים את המשרד העול-מי של בית"ר בי-פריס, עלה ב-1934 לארץ, היה עורך-חדשות בעיתון הבר-קר, הצטרף למערב עם היווסדו, ומונה כעורכו אחרי מותו של הד"ר עזריאל קרליבך בשנת 1956, שנתיים אחרי שהיה צריך לצאת לגמלאות, כשהוא מעביר את מניית ה-עורך של מעריב לשלום רוזנפלד, 60, יליד טראגוביצה שבפולין, מי שהיה קצין נציבות בית"ר בארץ ישראל, וראש תחנת השידור החשאית של אצ"ל, קול ציון הרוחמות, ב-1948.

נולד . בן שלישי למי שהיה אלים בנות-הנעורים, שדרן-הטלוויזיה חיים יבין ולרעייתו יוספה, יבין, שקיווה כי בנו השלישי יהיה צבר, נאלץ לשוב לניו-יורק, שם הוא מכהן כשליח הטלוויזיה לאחר שבירורים ברשות-השידור העלו כי עדיין לא התפנה עבורו תפקיד הולם.

התפטר . מתפקידה כיו"ר מועצת-המנהלים של חברת מקורות, מי שהייתה ח"כ ואשת שר, סנטה יוספיל, יוספיל התפטרה מתפקידה זה לאחר שידודה, שר-החקלאות לשעבר, חיים גבתי חדל מי להיות שר, אם כי נימקה את ההתפטרות בכך שחסרים לה שלושה ימים נוספים ב-שבוע.

נפטר . מהתקף-לב בגיל 48 יעקב אשמן, עורך עיתון-הילדים הארץ שלנו, מי שהיה איש לח"י לשעבר, יום לאחר שהיה בבדיקות בבית-החולים איכילוב, בהן נקבע כי אין סכנה לחייו, אשמן, בוגר ומורה בגימנסיה הרצליה, היה אף תקופה מסויימת סופר הארץ לענייני חינוך וכתב ספרים-ילדים רבים.

תנו לה שמש...

ללא חשש - התמסרי לשמש בכל גופך, עם תכשירי-השיזון 'Bronze Lustre' של רב'לון

- * לתחילת הקיץ! 'BRONZE LUSTRE' SUN COLOUR CREAM קרם מגן-עור ומזון-שיזון, מתאים במיוחד לבעלי עור בהיר ולמשתופים לראשונה.
- * לשיזון סדיר! 'BRONZE LUSTRE' TANNING CREAM קרם-שיזון בבקבוק פלסטי - לעור דגיל או לעור דגיש.
- * לשיזון אינטנסיבי! 'BRONZE LUSTRE' TANNING GELÉE גלי-שיזון בשפופרת פלסטית לעור דגיל או לעור יבש.
- * לשפתניים! 'BRONZE LUSTRE' SUN STICK שפתני-מגן לשפתניים ואיזורי הפנים הרגישים. מוסיף לחות. אינו נדאח על העור.
- * לאחר השיזון! 'BRONZE LUSTRE' AFTER SUN LOTION תחליב להחזרת הלחות ולהדגעת העור לאחר שיזון אינטנסיבי. מייפה את השיחום ושומר עליו לאורך ימים.

תכשירי 'BRONZE LUSTRE' החדשים מבטיחים שיזון הדרגתי, מהיר ושלם - ללא פגיעות בעור, מוגנים על עורך; מעניקים לעורך לחות חיונית; מרככים ומחליקים את עורך המשתחם; מעודדים קרני-שיזון ועוצרים קרני-פגיעה; מונעים שידון העור והיווצרות קמטי-יובש...

* חדש ביותר! 'BRONZE LUSTRE' PROTECTIVE FACE COLOUR CREAM באדיה קומפקטית עם ראי שימושי - קרם-השחמה עדין לפנים. טוב לתחילת-הקיץ, ולגמנעים משיזון אינטנסיבי. מעניק שיחום-משי לפנים, טרם השיזון הטבעי.

* אופנת-ים. חדשה! 'BRONZE LUSTRE' SUN BLOCK STICK "מכסה-אף" וכיסויים למיניהם - משחת מקלון להגנה-אטימה על איזורי-הפנים הרגישים ביותר - סביב העיניים, האף והשפתניים.

REVLON

אנשים

מה אני צריך, שמאה ואחד אנשים ישמחו על כך?
קצין-אספקה-ראשי לי-צה"ל, תת-אלוף פינחס ("פינ") ייח"ל, הוזמן לסעודה בה הוגשו לו כמנה עיקרית צל-ענת עגל ברוטב פיטריות, ול-

למית אלוני בכנסת, ג'ני רנר, חזר מחו"ל, והחליט למ-צוא חן בעיני ידידיו החדשים בכנסת, עוזרי-שרים ומזכירי-סיעות אחרים. הוא הביא להם במתנה בקבוקי וויסקי מסוג ג'וני המהלך ("ג'וני ווקר"). כי

מאנשי המרכז החופשי אינם במליאה. הוא ביקש מיוזר הי-ישיבה, ישראל ישיעיהו לי-המתין עד שיקראו להם, אולם ישיעיהו סירב. אז עלה בגין על הדוכן והודיע כי הוא דו"ר, רש"מ 20 חברי-כנסת מה-ליכוד, הצבעה שמית. לבית כולו היה ברור כי בגין רוצה שיירשם בפרוטוקול כי חברי המרכז החופשי, ובראשם ח"כ שמואל תמיר, לא היו נור-כחים בעת ההצבעה הזו, כדי שאפשר יהיה לנגח אותם בענ"יין זה ביום מן הימים. אולם תמיר וחבריו הוועקו במהרה על-ידי חברם, ח"כ אהוד אולמרט, והגיעו עוד קודם שהחלה ההצבעה השמית. ח"כ יצחק נבון קרא אז לעבר בגין: "תמיר הגיע, אתה יכול לוותר על ההצבעה השמית". בגין חייד וענה לו: "לא חשוב, שיהיה בכל זאת שמי".

באותה הצבעה, הופתעו חברי-הכנסת, לאחר שסיימו את הצבעתם ועברו למיון, למצוא את ח"כ פינחס ספיר, אשר לא הופיע להצבעה, כשר הוא יושב במיון הח"כים. ספיר מיהר להסביר כי היה עליו להיות בחו"ל, ולכן ערך הסכם עם ח"כ הליכוד יוסף ("יוס") קרמרמן, ששיניה לא יחזרו לארץ וכך ישמרו על איוון הכוחות. ספיר הגיע בי-כליאת לארץ, אולם החליט להיות נאמן להבטחתו ולא להשתתף בהצבעה.

צמד אחר של חברי-כנסת, שהגיעו לאותו הסדר, אולם לא האמינו זה לזה, היו מועמד מפ"ם לתפקיד שרי-האר-צו, ח"כ אריעזר רונן, וח"כ הליכוד גרעון פת. השניים, ששהו בווינגטון ימים מיספר לפני ההצבעה, החליטו ביניהם ששיניה לא יחזרו לארץ, ועל-ידי כך יישמר האיוון גם כאן. אולם בימים שלפני ההצבעה טרח כל אחד מהם לטלפן למי-לוננו של רעהו, מיספר פעמים ביום, כדי לוודא אם לא ברח פתאום לארץ, להצביע.

מסתבר כי ככל שהי-תפקידים רבים יותר, כך יש יותר פנאי לעסוק בשטויות. הח"כ החיפאי משה ורטמן, מזכיר מילגת-העבודה בחיפה, מסרב להתפטר ממישרה זו, למרות שקיבל את תפקיד יו"ר סיעת המערך הקואליציה בי-כנסת. אולם נראה כי תפקידים אלה אינם מספיקים לוורטמן, והוא משמש גם כסדרן הראשי של הכנסת. ורטמן איגש אל כל פקידה הפוסעת אפילו מטר אחד מכיוון תא-היועצים, שי-בשולי אולם המליאה, לעבר ספסלי חברי-הכנסת, ודואג לי-כך שהיא תוצא החוצה.

המילהמות הפנימיות בי-באשרוד הגיעו למנכ"ל משרד-התינוך-והתרבות, אלון (מיל). אלעד פלד, מזכיר מועצת פועלי אשדוד רפי כהן, שלח אליו מיכתב, בו ביקש מהמנכ"ל לפטור את בנו מהחובה ללמוד בבית-הספר העממי גאולים שי-בעיר. הנמיק של כהן היה, שבנו נדבק בבית-הספר בכי-נים. מיספר ימים לאחר-מכן נכה כהן במסיבה בעיר, בה השתתף אף סגן-ראש-העיר והי-ממונה על מחלקת-התברואה יעקב ("יוז") אביטן. אביטן טו הזכיר את הנוכחים שלא להתקרב אל כהן, כדי שלא להידבק בכינים אשר ודאי קי-בל כהן מכנו.

מזכיר סיעתה של שו-

ידע כיצד לפנות אליה והחל מגמגם: "השרה, גבירתי השי-רה, שרה, השרה..." חילץ אור-חו ממבוכתו שרה-מישפטים והדתות חיים צדוק בקריאת-ביניים בצרפתית: "קה סרה, סרה" (מה שיהיה, יהיה), וכל הכנסת פרצה בצחוק.

בהצבעת אי-האמון שי-הגישו סיעות הליכוד והמפד"ל לכנסת בשבוע שעבר, גויסו כל חברי המערך שנמצאו באותה עת בארץ, הופיעו אפילו אבא אבן ומושה דיין. דיין הת-יישב באופן הפגנתי באחת הי-שורות האחוריות, בצד, על מקומו של ח"כ מורדכי כו-פורת, ליד הח"כ הבידואי מחמו אבירביע, ופתח עם אבירביע בשיחה ארוכה. אל דיין ניגשו חברי-כנסת רבים, אשר ביקשו ממנו לתפוס את אחד המקומות המכובדים בי-שורה הראשונה, אולם דיין סילק אותם בחיך מעל פניו, ונישאר במקומו לשוחח עם הי-בדואי. אפילו בעל המושב, בן-פורת, נאלץ לאסוף את ניירותיו ולעבור למקום אחר, לאחר שדיין סירב לפנות את המקום.

מייד לאחר ההצבעה קם דיין ממקומו ורצה לעבור למיון הח"כים, אולם המצלפי של סיעת המערך, ח"כ ערי יפה, זינק לעברו וביקש ממנו להמשיך לשבת. כיוון שהמערך חשש כי הליכוד ידרוש הצבעה חוזרת, דיין קיבל את הדין, ורק לאחר שיפה הורה לו בסי-מן אצבע כי הוא יכול ללכת, עבר למיון, שם התקבצו סבי-בו בהפגנות רבה כל אנשי רפ"י, ביניהם שרי-התברואה גר יעקובי, ח"כ מטייידה גז ואחרים.

כאשר עמדו לערוך אור-תה ההצבעה, הבחין ראש האור-פוזיציה מנחם בגין כי כמה

לפחות בדבר אחד הו-לך סגן-ראש-הממשלה ושרי-החוץ יגאל אלון, בעיקבות דויד בן-גוריון. כדי לשמור על כושרו הגופני צועד אלון מדי יום ביומו ארבעה קילומט-רים ברגל. אולם בעוד שמלווי בן-גוריון היו צועדים עימו את שבעת הקילומטרים שבין גוריון היה צועד מדי-בוקר, התמרד עוזרו של אלון, חיים בראון, ולא הסכים ללכת בי-רגל. השר ועוזרו הגיעו לבסוף לפשרה, ובראון מצטרף אל אלון בשני הקילומטרים האחר-ונים, את השניים הראשונים עושה העוזר במכונית.

על היחסים בין ראש-הממשלה יצחק רבין לבין מתחרהו על התפקיד, שרי-הבי-טחון שמעון פרס, אפשר לע-מוד לפי המאמצים שכל אחד מהם מוכן לעשות למען האחר. השניים מתגוררים באותה סבי-בה ברמת-אביב (שיניהם רכשו את דירותיהם מאחיו של פרס, גילי פרס), ולכן מתראים הרבה בשעות הלילה, להתיי-עציות. אולם בעוד שפרס מי-עולם לא טרחה עצמו לבוא אל רבין, טורח ראש-הממשלה תמיד לבוא אל דירתו של פרס.

שולמית אלוני ממ-שיכה להפתיע, כמו לכל שר, גם לאלוני מגיע נהג צמוד, אשר יוביל אותה במכוניתה הפרטית מסוג פיאט 124. כנהי-גה בחרה אלוני בדני — בנו של האלון (מיל). צבי ("צבי-קה") זמיר.

העובדה ששולמית אלו-ני היא שר ללא תיק, ואשה, גורמת בעיות לחברי הכנסת שאינם יודעים באיזה הוואר לפנות אליה. בשבוע שעבר, בדיון בחוק זכויות האזרח, קרא לעבר אלוני, שנאמה באר-תה עת, ח"כ כנימין הלוי קריאת-ביניים. אולם הוא לא

מנשק את לילי שרון, אשתו של אריק, בי-מסיבה שנערכה אחרי הצגת-הבכורה של מחזהו החדש של עמוס, כי עוזני מאמין בכ. במסיבה השתתף נוסף לאריק, עוד אלון-מילואים, מתי פלד. מבלי שאיש אירגן זאת מראש, התיישב אריק בקצה הימני של שולחן המסיבה, ופלד בקצה השמאלי.

באותה מסיבה נפגש אריק עם קצין-מילואים נוסף, ח"כ מאיר פעיל. אריק, שפגש באותה מסיבה את פעיל לראשונה, מאז פורסם בעיתונות כי פעיל מתכוון לארגן התנחלות בחווה של אריק, בישר לפעיל: "אני כבר הכינותי לכם טוריות. כדי שתוכלו לעבוד". כשקיסרגו באוזני אריק על השתתפותו בהתנחלות הבלתי-חוקית ליד שכם, הסתמך הוא על התקדים של אורי אבנר, שהפגין בשנתו בדרך למשולש הקטן (ה) ישראלי, ושהשוטרים הרמיזוהו שם מהכביש. רק שאותי אייאפשר להרים, הוסיף אריק. "אפילו שישו שוטרים לא יצליחו להרים אותי".

ידן אורז סיני מאדורה. המארי-חים הופתעו לגלות כי פינייה מפנה את האורז מצלחתו לי-צלחת אחרת, ואינו נוגע בו. הסביר מי שהיה דובר צה"ל: "אני לא מסוגל לגעת באורז. בכל פעם שאני אוכל אורז, יש לי הרגשה שאני גוזל את האוכל של ילדים סיניים רע-בים".

צלם-העיתונות הישראלי יצחק כרן, ניראה לאחרונה מסתובב ברחובות ניו-יורק כשר-לראשו כיפה שחורה. לישראלים שפגשו בו, והתעניינו אם הפך ליהודי דתי, התברר כי כרן הפך לצלם של יהודים בניור-יורק, ואלה העמידו לו תנאי לקבלת הג'וב: שיחבוש כיפה.

מי שהיה אחד הבדרנים הפופולארים בי-יותר בסוף שנות הארבעים בארץ, ויורד אחר-כך לארצות-הברית, חזר לישראל לביקור עם רעייתו וילאנדה (משמאל), וזכה לקבלת-פנים נלהבת מצד הבוהמה של אז. יפה יקוני, אשר רביב כתב לה שירים רבים, ביניהם השלאלגר של אז, שחרחרת, ערכה לכבודו מסיבה במועדון המערה ביפו העתיקה.

כתבה ראשונה בסידרת דיוקנים פוליטיים מנקודת מבט אישית

כעבור פחות מחודש פרצה מלחמת יום-הכיפורים, והבחירות לכנסת נדחו ליום האחרון של 1973. הנבואה הוסיפה להטריד את שולמית. במהלך מערכת-הבחירות סיפרה לאחת המתנדבות במשרדה שהכל יהיה בסדר: הרי תוצאות הבחירות תיוודענה רק אחרי חצות, בשעות הראשונות של שנת 1974. היא תוכל להיבחר בכל-זאת. אך באותו יום שטוף-שמש בחוף אילת, בראשית ספטמבר, לא היה אף אדם אחד בארץ כולה שהעלה על דעתו כי תוך תשעה חודשים תהיה שולמית אלזני שרה בממשלה, חברת צמרת המיסד הפוליטי של המדינה, בעלת ליסכה ממלכתית, ראש-ליסכה ונהג פרטי. פחות מכך האמינה בכך שולמית אזני עצמה.

ישיבה בעמידה במרתף

כ שבועיים לאחר קריאת כף-היד, ראיתי את שולמית אלזני בקומת-המרתף של הכנסת. באותו יום הוגשו רשימות-המועמדים. ועדת-הבחירות המרכזית ישיבה במרתף

לאן את ר"צה, שולמית?

האסיפות, באותה קומה, וקיבלה טפסיה-רשימות. לפי החוק, היתה הדלת צריכה להיסגר בשעה 23.00 בדיוק. שום רשימה לא יכלה להתקבל לאחר-מכן. יום-יומיים לפני-כן נודע שראשי המערך החליטו שלא לכלול את אלזני ברשימתם, וכי זו, מצידה, החליטה להגיש רשימה עצמאית משלה. הדבר נראה לרבים כקוריוז אישי, נטול משמעות פוליטית. בחדר הסמוך לאולם-הוועדה, עמדו שולמית אלזני וגיסה, רם רוז, מי שהיה פעם מפקד הגדנ"ע. הם החזיקו בידיהם טופס ריק של רשימת-המועמדים, ודגו בעצבנות, בעמידה, תוך הצעות חוזרות ונישנות במחוגי-השעון, במילוי הרשימה. רק חמישה אנשים הסכימו להופיע ברשימה. לבד מהם, והם היו צריכים לקבוע את תורם ברשימה כדי להגיש תוך כמה דקות. ניכר בהם שהדבר נעשה בהיסתה-הדעת, כמעט בשיטה שז' הגרזה. השניים לא היו בטוחים ששולמית אלזני עצמה תעבור את אחוזה-הספינה — ולא חלמו כדל על האפשרות שמש"ג ברשימה ייכנס לכנסת. סיכוייו של מס"ג נראו רחוקים יותר מאשר המאדים.

משום כך היה זה אך טבעי שביקשה לתת לרשימה את האותיות ש"א — ראשי התיבות של שולמית אלזני. הבקשה לא נתקבלה בגלל סיבות פורמליות, וכך נולדה רשימת ר"צ — צירוף מיקרי של אותיות שהיו פנויות.

השרה השרה בלייטיק שולמית אלזני, בסנדלים וגלימה תנ"כית, כפי שצולמה לפני שבועיים, כאשר התכנסה כל צמרת המיסד בחנות בנו של רחבעם ("גאנדי") זאבי. לידה, בעלה ראובן, המוצח על ההתנחלות בשארם-אל-שייך.

יה התחיל כשעשוע, בלילי שעה קלה ביום ספטמבר לוחס על חוף אילת. קספתי לכפר-הנופש של רפי נלסון, בהפסקה שבין שתי אסיפות-בחירות אילתיות, בשיא מערכת-הבחירות להסתדרות. בין עשרות המשתעשעים על החול היתה שולמית אלזני, שעזמה ביליתי ארבע שנים בכנסת השישית. כעבור דקה גיליתי בין הנוכחים גם את שלום שאול, הכירומנט, קורא כף-היד. הצעתי לשולמית, בהלצה, להגיש לאיש את כף-ידה, כדי שיוכל לקרוא את עתידה. שולמית היססה, אחרי-כן הסכימה. האיש השחום, שעלה לארץ מבורמה, התכופף שעה ארוכה על כף-היד. אין הוא מעורה בענייני הארץ בכלל, ובפוליטיקה בפרט. הוא חי בעולם משלו, מכופקני אם ידע בכלל מי הושבת מולו, ובודאי לא ידע הרבה על אופייה ועברה. לכן היינו מופתעים למדי כאשר השמיע כמה דברים על תולדות חייה, שהתאימו מאד לעובדות. אבל שולמית היתה חסרת-סבלנות. היא רצתה לדעת את העתיד.

זאת

אורי אבנרי

"ב-1974 יקרה משהו שישנה את כל מהלך חייו", אמר שאול באיטיות. "את תתגברי על המיכשולים שגרמו עד כה לכישלונותיך. את תתחילי בדרך חדשה לגמרי. האם אתה בטוח שזה יקרה ב-1974?" שאלה שולמית בדאגה בולטת. "אולי זה יקרה בסוף 1973?"

שאול נד בראשו, בביטחון מזור. "לא, אמר. זה לא יקרה ב-1973. זה יקרה ב-1974."

שימחת יום-החופש כאילו נמחקה מעל פניה. היה ברור שדעתה נתונה ליום הבחירות — ה-30 באוקטובר 1973. חשבתי בלבי שהיא מקווה להיכלל ברשימת המועמדים של המערך. מדברי שאול כאילו נסתבר שלא תקבל מקום די ריאלי. איש לא ידע או שהיא הופכת בלבה את האפשרות להתייצב לבהירות באופן עצמאי.

יום הנבואה שעה קלה לפני שהכירומנט, קורא כפות-הידיים שלום שאול (משמאל, ליד אשתו) קרא בכף-ידה של שולמית אלזני (מימין) — וניבא מיפנה בחייה בשנת 1974 באמצע — רפי נלסון.

כאשר נפתחו הקלפיות בליל תסלולסטר, הסתבר כי שולמית אלזני זכתה ב-35,023 קולות. שנתנו לה — יחד עם עודף קולות של "ל"ע — שלושה מנדטים. הבלתי-אפשרי הפך גובהה. אך שולמית אלזני לא נראתה מאושרת. באותו רגע נדמה היה לה ששני עמיתיה, שנכנסו לכנסת בצורה כה בלתי-צפויה, רק יפריעו לה למלא תפקיד של סיעתי-יחיד אופוזיציונית. בנוסף שהמצאה סיעת העולם הזה, מאחר שהיתה משוכנעת ששני חבריה, בועז מואב ומארישה פרידמן, זכו בתפקידיהם רק במקרה, על חשבון קולות שניתנו לה אישית, היא גם לא חשה כל צורך להיוועץ בהם או להתחשב בדעותיהם.

"מרבח נכסים, מרבח דאגה" אמרה אז. ויריביה הדתיים ניבאו שיהיו "עושר השמור לבעריו דרעה".

עברו ימים רבים עד שתפסה את האפשרויות הטמונות במספר 3, תודות להרכב המיוחד של הכנסת השמינית, האשה שקיוותה בכל ליבה להיבחר לכנסת, כדי שתוכל לירוק בפני ראשי המערך, שהדחיה, גילתה לפתע ששלושה המנדטים שבידיה הם שלושה שלבים בסולם העלייה לכס הממשלה.

רשימת אי-פעל-הכיים

אין ממוקט עסקן בארץ המפרגן לאלזני את הצלחתה. "היא זכתה במנדטים שלה במיפול-הכיים", הם אומרים זה לזה. "היה לה מזל, זה הכל!"

אין ספק שהמזל מילא תפקיד מכריע וכמעט מרחיב, בעדיית המפחרת של אלזני מעסקנית מורחת לשרה-בינאית. אולם גם המזל אינו בא במזל. יש לה, לשולמית אלזני, תכונות המושכות את המזל אליה.

ואם המזל אינו בא מעצמו, היא מוכנה בתחילת דרכה אחרי ולחשיגו. אילו הציע לה המערך את המקום ה-56 ברשימתו, בוודאי לא היתה שולמית מקימה רשימה משלה — ולא היתה מגיעה בכלל לכנסת הנוכחית. רק תאוות-הנמס של גולדה מאיר מנעה זאת — למזלה של שולמית.

ייתכן שבכל זאת לא היתה מצליחה, לולא קרה מה שקרה בשישה באוקטובר, ולולא נמצאה, במקום שנמצאה, אלפים רבים מסו ביום הבחירות במערך, אך לא רצו לבחור בליכוד הימני-הקנאי, בל"ע המיסודי-המאובן, או ברשימת-שלום שניראו שמאליות או דיקאליות מדי. רשימת ר"צ נראתה להם מתאימה — קרובה למערך, כימעת חלק ממנו, ובכל זאת מתנגדת להנהגה הישישה ולהסתאבות המפלגות. אך הסבר זה, סביר ככל שיהיה, אינו מלא. הרשימה לא היתה עוברת את אחוז החסימה אילו עמדו בראשה כמה פרנסוסים מורמים-מעם. הקהל שבחר בר"צ הכיר את שולמית אלזני, או לפחות את תדמיתה. ציבורה העממי (יריביה אומרים: הולגארי) מצא לה אצל אלפי עקרות-בית, שאינן מתעניינות בפוליטיקה. עמד לה כשרונה למצוא תשובות פשוטות (יריביה אומרים: פשטניות) לבעיות המסובכות המרגיזות אזרחים רבים, מאלה הרגילים להגדיר את עצמם במכתבים-למערך כ"אזרחים פשוטים". במשך שנים רבות עקב קהל אחד את הצורה שבה צבטה את חוטמיהם של ביורוקראטים ורבנים, מבלי לעבור את גבול המוסכמות.

"אני אשה כישרונית מאוד" אומרת שולמית אלזני על עצמה — ובכך גורמת גם משהו ממהות כישרונה. יש לה ביטחון-עצמי עילאי, המאפשר לה להגיד על עצמה דברים שאדם אחר היה מחסם להשמיעם, מכך מקום בפומבי.

כל פוליטיקאי הוא אגוצנטרי. מי שאינו משופע בהערכה עצמית קיצונית אינו עולה על במה ציבורית — לא כשחקן, לא כפוליטיקאי. אולם יש דרגות שונות של אגוצנטריות — ונדמה ששולמית אלזני היתה זוכה בלי קושי בכל תחרות הוגנת, אפילו מול אלופים כמו שמואל תמיר, אריק שרון או אבא אבן.

משום כך גם אין לאלזני כל מעצורים בשטח הפירסום העצמי — תכונה שהיא חשובה מאין-תכלה לפוליטיקאי. ראיתיה מושיטה פעם יד, לעיני מצלמת-טלוויזיה, ונוטלת את המיקרופון מידי עמית נדהם, כאמצע המישפט. בכנסת הרגילה חברים איסטנטיים בכך שלא טרחה להסתכל, בשעת נאומיה, בפניהם של הח"כים המעטים באולם, אלא פנתה היישר ובגלוי אל יצירה-עיתונאים.

"הייתי צריך לבחור בין הכנות ובין הענווה, ובחרתי בכנות", אמר פעם האדריכל פראנק ליד רייט. גם לשולמית אלזני אין כל בעיה בשטח זה.

הכל במישפה

בליה הפסידוסטר נשאל אברהם עופר, מנהל מערכת-הבחירות של המערך, על ירידת רשימתו והישגה של אלזני. "אין דבר", ענה, "זה הכל נשאר במישפה. שולמית שיכת, בצעם, למערך".

אלזני, שניחלה תעמולת-בחירות אנטי-מימסרית קיצונית, כעסה מאוד על הערה זו. אבל עכשיו יושבת השרה שולמית אלזני ליד השר אברהם עופר, ליד שולחן הממשלה.

אם עופר לא הופתע, הרי נדמה רבים אחרים. שולמית אלזני בממשלה?

אויבת המיסד בצמרת המיסד? היתכן? מנהם בנין, המייצג תוכנית פוליטית מסוימת, יכול מחר להצטרף לממשלה. אם זו תתקבל לפחות חלק מתוכניתו, זה יראה טבעי. אך שולמית אלזני מייצגת תוכנית בענייני ביטחון, חוץ או חברה, וראשה-הממשלה החדש לא קיבל אף אחת מדרישותיה בענייני דת או סידרי-שילטון. איך הסכימה להצטרף? הכיזד?

מי שנדהם, אינו מבין את שולמית אלזני, ואת דרכה המיוחדת. דרך זו מתפתלת ליד גבול המיסד — אך בתוכה. היא העדיפה תמיד לפעול בתוך המיסד, בתוך מוסדות-השילטון. מעולם לא עשתה דבר שהיה מיועד כיוודין להביא לפרשתה ממנו.

ב-1965, כאשר גינשו להקים את רשימת העולם הזה — כוח חדש לכנסת, הצעתה לה את המקום השני ברשימה. על רקע מילחמתו המשותפת בכפיה הדתית ולמען רפורמה ליברלית בסידי-השילטון, אולם היא העדיפה, אחרי פליט קצר עם רפ"י, לקבל מקום ריאלי-ביקושי ברשימת המערך.

בכנסת עצמה היתה לרקדנית-הכל מצטיינת. היא רכשה אהדה ופירסום על-ידי התקפותיה על מיפולתה וממשלתה, אך הקפידה שלא לעבור את הגבול. כאשר תקפתי את הממשלה בנאום מפורט, בו ניסיתי לחשוף את שורשי שיטתה הפסולה, וזכיתי בסיקור עיתונאי בנוסח "כן דיבר...", מאחר שהייתי ידוע כמבקר חריף של המיסד, לא ראו העיתונאים חידוש בהתקפה נוספת מצדי. אך כאשר קמה שולמית אלזני ואמרה עשיית מן הדברים האלה, היתה זו סנסציה: חברה מיפולת-השילטון תוקפת את השילטון.

אילו ראשי מיפולתה התייחסו לדבר בסלחנות, ואפילו בחיוב. "איך אנחנו דופקים אותך?" שאל אחת פעם משה ברעם, בחיך של שיח-הלא-אדי, אחרי ויכוח כזה. בו ייסרה אלזני את ממשלת-אשכול על כניעתה לדתיים. "היא האורי אבנרי שלנו!"

פעם, כאשר שיתפנו פעולה בהתקפה מוחצת על מדיניות-הממשלה במילחמת ביאסרה (שינוי תכנון בלחט בביאסרה, בעוד שאבא אבן ניראה כתומך בניגדיה) החלטנו לכנס מייד מסיבת-עיתונאים. בין אולם המליאה לחדר-העיתונאים מפרידים כחמישים צעדים. במחצית הדרך האטה שולמית את צעדיה, ולבסוף נעצרה. "רגע, אני צריכה לחשוב", אמרה. "כאי שאתה תכנס את המסיבה ותגיד מה שצריכים להגיד. שבבילך זה בסדר. אבל בשבילי זה יותר מדי. זה יעבור את הגבול." הודיתי שהיא צודקת, ומשכתי לבדי.

שולמית לא נפלה מן החבל המתוח. יד וזרנית הושטה וגזרה אותה.

לוי אשכול הסלחני, הדיכרני, מות במפתיע, פמה חודשים לפני הבחירות לכנסת השביעית. במקומו באה, ממקט במיקרה, גולדה מאיר. בטפסים גועלי, שהזכיר את שיטת המאפיה, סודקה שולמית אלזני מרשימת-המערך שעות ספורות לפני הגשתה.

בעל-כורחה, מצאה עצמה במשך ארבע שנים מחוץ לכנסת — וגם מחוץ למיסד.

ללא תנועה

בשעות הראשונות של 1974 נולדה דילמה, ששולמית אלזני עדיין לא פתרה אותה. הקולות ניתנו לה אישית — אבל גם לדברים שאותם היא ייצגה במערכת-הבחירות. ואת הדברים האלה אי-אפשר להגשים ללא בניין תנועה פוליטית סדירה, מאורגנת וממוסדת.

לשולמית לא היה כל חשק לכנות תנועה כזאת. בהעדרה, יבנה לקבל את כל ההחלטות לבדה, כמו שמחזיקה אישית בפקידו זה, לקבל מרות של מוסדות, להסתכן בהחלטות שלא תמצאנה חן בעיניה, ושאלו אף תסתורנה את שאיפותיה האישיות.

תחילה תחליטה שלא להקים תנועה כלל. היא הסכימה רק לקיומו של מוסד אחד — שיבעת המועמדים שהופיעו ברשימתה לכנסת. אבל היא לא נועצה גם בטענה שהבחרים לא נתנו את קולותיהם לתנועה, ל-200 פעיליה הבלתי-ידועים או לששת המועמדים האחרים שהצטרפו במיקרה. קבעה שהיא עצמה צריכה להחליט ברות המנדט

יד לדתיים שולמית אלזני שמה את ידה, במחווה של ידידות, על כתפו של מיכאל חוני, מנהיג המפד"ל. מה תעשה כאשר יחזרו המפד"ל לממשלה? הישארותה בממשלה או פרישתה יקבעו את האופציות שלה לעתיד.

שקיבלה. החזות של תנועה מאורגנת. עם מועצות וסניפים ומזכירות וועדות. "כמו במפא"י" — נדחתה על-ידיה מכל וכל.

היו לעמדה זו שתי מיגרעות, שבדטו מייד: היא הואשמה בחז" פרידמוקרטיה, והיא קיבלה החלטות בצורה שיוצרו זיגזאגים מוורים.

בהעדר מוסדות נבחרים ומוסכמים, נוצרה בתנועה אוטוקרטיה גמורה — בדיוק כמו בחצרה של גולדה מאיר. ההון שהצטבר בידי התנועה (מערכת-הבחירות נותר עודף נטו של 400 אלף לירות, וכל חודש נוספו לכך כ-30 אלף לירות מכספי המימון המיפולגתי) נשאר ברשותה. ממילא נשמעו בקרב תנועתה קולות, שטענו שהיא מנהיגה אצלה בדיוק את אותם הסדרים שהיא מגנה אותם בחריפות כה רבה במפלגות האחרות. הביקורת הפנימית התחזקה לאור ההחלטות שקיבלה הסיעה כי כנסת — החלטות שהיו חסרות קו ברור, מפני שכוון נתקבלו על-ידי אלזני עצמה, בהתאם למצב-הרוח המשתנים, ללא צורך להזדקק לר קונפנזום מרסן של מוסר.

כך הצביעה הסיעה בעד בחירת ישראל ישעיהו כיו"ר הכנסת — אף שהפך את הכנסת חותמת-גומי בידי גולדה מאיר, ועורר נגדו את דעת רוב חברי הכנסת ורוב אנשי המערך. הסיעה לא הצביעה נגד ביטול הסובסידיות למיצרכים ההמוניים, בשעה שאפילו לובה אליאב ויצחק בן-אהרין הרימו את ידיהם נגדו. היא פתחה במשאומותן למיזוג סיעות ל"ע ור"צ, בלי סיבה נראית-לעין, והפסיקה אותה. שוב בלי סיבה נראית-לעין. היא הצטרפה משום-מה למשאומותן להקמת קואליציה עם יצחק רפאל, בראשות גולדה מאיר, ומשום-מה פרשה ממנו. ואחרי שגולדה נפלה סופית, היא הציעה לנשיא המדינה כמועמד לראשות-הממשלה את יוסף אלמוגי — המועמד הפחות-כשיר והפחות מתקדם שאפשר היה להעלותו על הדעת, שדגל אז בממשלת-ליכוד-לאומי.

כאשר התכנסו פעילי ר"צ בפעם הראשונה אחרי הבחירות כי קודנע, "תמדת", בתדאכיה, נברו קולות הביקורת ואף נפוץ כרוז אופוזיציוני, בחתימת רבים מן הפעילים המרכזיים. אזה תבעו כינון מוסד דות וקבלת תקנון. שולמית אלזני התנגדה לכך.

בפשרה, הוקמה ועדה שעליה הוטל לאסוף ולעבד הצעות אירגוניות.

שינוי בגלל "שינוי"

לפתח חד שינוי גמור בגישה של אלזני. הוכרז על מיפולת-חברים. נקבעו בחירות תנועתיות לעשרה ביולי, ודובר על גוף מרכזי זמני שינהל את התנועה למשך שנה מה גרם לתפנית זו?

יתכן שאלזני הגיעה למסקנה שכדי לממש את האופציות העומדות בפניה, עליה לגבש מיפולת בעלת-מישקל, שאפשר יהיה להניחה על כף המאזניים. אך הדחיפה המיידית באה, בלי ספק, מצד אמנון רובינשטיין.

רובינשטיין, פרופסור למישפטים ופרשן הארץ, היה לפני הבחירות התומך היעיל (המשך בעמוד 26)

* שולמית אלזני, בועז מואב, מארישה פרידמן, רס רון, אורי שושני, יצחק כצנלסון, דינה גורן, משה היל.

פירוז גרעיני -

מייד!

בעיקבות ההודעה האמריקאית-מצ'רית על הקמת הכור הגרעיני, כינסה ההנהלה המדינית של תנועת מרי בי יום 19.6.74 מסיבת-עיתונאים. בין ה"שאר קבעו דוברי התנועה:

● על ממשלת ישראל לפנות מייד אל ממשלת מצרים, ולהציע פירוז גרעיני של המיזרח התיכון, תוך פיקוח וערובות בינלאומיות.

● על ישראל להציע ויתור הדדי על כורים גרעיניים, לצורכי מילחמה ושלום כאחד, והקמת ועדה ישר-אלית-מצרית משותפת לביצוע הפיקוח ההדדי. יש לשאת בהסכם את המעצמות הגרעיניות, שיתחייבו להימנע מאספקת חומר גרעיני לכל מדינות המרחב, ולסייע לצדדים ב"פיקוח על הפירוז.

● יש מידה רבה של סיכוי ש-מצרים תיענה להצעה כזאת, כדי למנוע התחרות גרעינית, שתאיים על קיום כל מדינות המרחב.

● בשטח האטומי איננו מחדל המעמדי בכל את מחדל יוסי-הכיפורים. ישראל ידעה מזה שנים שמדעים מצריים מממחים בהפעלת כורים גרעיניים בהודו, ולוקחים חלק במאמץ ההודי לייצר פצצה גרעינית. למרות עובדה זו, ולמרות שהיה ידוע מזה זמן-מה שגוברת במצרים התי-ביעה לייצור פצצה אטומית ערבית, לא נקטה ישראל בשום פעולה כדי למנוע עימות גרעיני בעוד מועד.

● מנהיגי ישראל היו חדורים בזילזול באפשרויות הערבים, ולכן האמינו שישאל תוכל לשמור על מונופול גרעיני במזרח התיכון. בגלל אמונה אווילית זו, לא נקטו באמי-צעים הדורשים כדי למנוע תחרות אטומית על-ידי פירוז גרעיני.

● יש לחזק מפי תאשלייה כאילו יכול להיווצר במרחב, מאון של אימה גרעינית" שיבטיח את ה"שלום, דוגמת מאון מוסקבה-וויינגטון. במרחב שלנו קיימת תמידי סכנה שבאחת הארצות תגיע לשל-טון חבורה בלתי-אחראית, שתהיה מוכנה להסתכן בהשמדה הדדית. עם הגיע העידן האטומי למזרח התי-כון, נוצרת בפעם הראשונה האפ-שורות המעשית של חורבן בית שלי-שי. די בכמות קטנה מאוד של חר-מר גרעיני כדי לבצע זאת. כל סכ-נות מחדל יוסי-הכיפורים הן כאין וכ-אפס לעומת אפשרות מחרידה זו.

● תנועת העולם הזה ותנועת מרי תבעו מזה שנים יוזמה ישראלית ל"פירוז גרעיני, מתוך ראייה נכונה של ההתפתחות. אולם ממשלות ישראל חתעלו מאחוריה אלה, ואף לא הצטרפו לחוזה אי-ההפצה של הנשק הגרעיני. שיאה זו היתה חומנה גלויה לעולם הערבי לתחור לחשנת יכולת גרעינית משלו. בהקשר זה יש להזכיר את מאמרו של חסין תייכל, שנתבע לייצור פצצה גרעינית ערבית, ו"מתעוץ מועמר קדאפי להפריש חלק מן הרווחים העצומים של הנפט הערבי למטרה זו.

● עכשיו עוסקת המדינה בווי-כוחיסר על הצהרות שרים והצעות אי-אמון, במקום לנקוט מייד יוזמה נמרצת למניעת הסכנה ברעף האחרון.

● אין זו הפעם הראשונה שאי-ראיית הנולד מצדנו גורמת לחחרת מערכות-נשק חדשות ומסוכנות ל"מרחב. הפצצת מצרים בעומק הביאו זונה את הטילים הסובייטיים, ואי-החתימה על החסכם לאי-הפצת ה"נשק הגרעיני תביא למרחב את הפ-צצה הגרעינית.

● כדי לאפשר גיבוש מחשבה ביטחונית אחידה, יש לכוון מייד מועצה לביטחון לאומי, שתחיה מור-כבת מאישים בלתי-תלויים, מחוץ ל"מימסד הממשלתי, שיוכלו להתמודד עם הבעיות. עם עליית הסכנה הגר-עינית, הפכה הקמת המועצה הזאת לצורך דחוף.

במדינה

העם

ניקמתו של זיגפריד

האוהדים הישראליים של

ואגנר נוצחו —

והאוהדים הגרמניים

שלו ניצחו שוב

הענן הקודר של האיום האטומי העסיק את ישראל במשך כמה ימים — ואז התנדף כמו עננת אבק ברוח. נעלם ונשכח. האזרח הישראלי לא רצה להתמודד עם הבעיה החמורה ביותר, המאיימת על קיומו. הפצצות הילה-אוויר הישראלי בלבנון בישרו הסלמה חדשה ביחסיה-איבה בין המדינה ושכנותיה. שדרגו זה עתה (ראה הנון). אך גם צעד מסוכן זה לא עורר שום ויכוח בציבור.

כדי לעורר בישראל ויכוח אמיתי, נרגש ורועש, יש צורך להעלות רוחות-רפאים מן העבר. מה שלא עשו ניכסון ואל-סאי-דאח, קיסינג'ר ועראפאת, עשה ריכארד ואגנר. מה שלא עשו פצצות גרעיניות ועמיתיו האנדרתים.

הרצל והיסלר. השפעת ריכארד ואגנר על הקמת מדינת ישראל היתה כפולה. ציליו הלהיבו את תיאודור הרצל עד כדי שיכרון. כפי שסיפר הרצל עצמו, כתב את ספרו ההיסטורי, מדינת היהודים, בהשפעת הפתיחה המסעירית של האופרה טאנהור. אולם ואגנר עצמו הגיע בדרך-חיי המ-פותלת אל האנטי-שמיות הקיצונית ביותר.

קפה אחרת, ליהנות מיצירה מוסיקלית? רוב המוסיקאים כופרים בזכות זו, וזה מכבר התגבשה אצלם הדיעה שיש להשי-מיע את יצירת ואגנר. השבוע עמדה דיעה זו להגיע לידי הגשמה. התזמורת הפילהר-מונית קבעה קונצרט מיוחד ליצירות ואגנר, מחוץ לסדרות למינויים — כך שנעלם כל יסוד של כפיית היצירה על מי שאינו רוצה לשמעה.

היה נדמה שבזה מסתיים פרק בתולדות ישראל. אולם היתה זאת אשלייה. די היה באיומיהם של כמה גופים פטרוטיים הדוג-לים בביריונות תרבותית, כדי להחניק את היוזמה באיבה.

היה זה ניצחון נוסף לאוהדי ואגנר. לא האוהדים הישראליים, אלא הגרמניים — אותם שדגלו בשריפת-ספרים, גירוש משור-ררים וגניזת יצירות בעלי מוצא גזעי או אופי מדיני "פסולים".

ראשי-הממשלה

לא המחים

יהללו רבין

מי יזם את מסע

רצח האופי של

יצחק רבין?

ערב בחירתו כראשי-הממשלה הרביעי של ישראל, נאלץ יצחק רבין להדוף הס-תערות, שנועדו לחסל את דמיתו כמז-ביא עשוי ללא חת, שקול ואיתן. אז עמד בראש המיבצע אלוף (מיל). עוזר וייצמן,

הצגת "יוהננרין" של ואגנר בגרמניה הנאצית

וגם לשרוף ספרים?

שהוציא מארכיונו הפרטי מיסמכים, שנועדו להוכיח כי ערב מלחמת ששת-הימים הת-מוטט יצחק רבין מבחינה נפשית ופיזית. ההסתערות נעצה כבומרנג ביומניה. היא נהדפה. אבל עתה בא הסיכוב השני. מסובך קצת יותר. כי הפעם גוייסו המתקשים מהעולם שכולו טוב. וקצת קשה להתווכח עם מתים.

ג'ורג' ל'ום. הו"ל הראשון שגוייס לסיכוב השני היה משה קשתי, מנכ"ל משרד-הביטחון לשעבר, שהיה מנכ"ל צ"ט בעת שבק חיים שבועות לא רבים לפני בחירתו של רבין. היה זה אביעור גולן, כתבו הבכיר של דיונות אחרונות שהוציא את קשתי מקברו לצורך זה. אבל הוא לא עשה זאת בעתונו. אלא בירחונה של תנועת החירות, ארץ-ישראל. טען גולן ב"ירחון המפלגתי:

"לפני כחודשיים כאשר הגברת מאיר עסקה בהרכבת ממשלתה ושמו של רבין הוזכר כאחד המועמדים לתפקיד שר-הבי-טחון — בא קשתי אל עזר וייצמן, מלא חדרה. איך ניתן להפקיד בידיו את משרד הביטחון? ואם יתמוטט שית? הוא הציע לעזר ששניהם יתייצבו לפני הגברת מאיר ויגישו לה את הדו"ח על מחלת רבין שחיבר עזר בשעתו ושהיה שמור מאז בכספת משרד-הביטחון.

"עזר השתמט, הם לא יאיונו לנו, טען וממילא אין סיכויים שרבין יתמנה לתפ-קיד. אך קשתי לא ויתר הלך אל גולדה לבדו. מה שנאמר בין השניים ידוע אך

מנכ"ל קשתי ז"ל

עדות ממתיים

לשניהם ומשה קשתי הלך מאז לעולמו. אולם הוא לא הסתפק בפגישה עם הגברת מאיר אלא נפגש עם עוד מנהיגי מפלגת העבודה ושיטח בפניהם את טענותיו נגד קשתי — וגם נגד עזר וייצמן, שסירבו לשאת עימו פעולה כדי למנוע את בחירתו של רבין. אותם מנהיגים של מפלגת-העבודה עודם בחיים — ומהם ישרים למדי כדי להעיד על דבריו של קשתי, אם יתעורר בכך הצורך. למען האמת, תמהני על שלא קמו להעיד על דבריו של קשתי, ביישבת מרכז העבודה, כשספיר נשא מדברותיו על, רצח אופי." מעשה נבלה. אם גילוייו של גולן נועדו יותר לגונן על וייצמן, להציגו כמי שממלא אחרי צוואתו של קשתי, הרי המת השני העצטרף לתקיפת התדמית של רבין, עשה זאת שנים רבות לפני שנפטר.

היה זה משה שרת, ראשי-הממשלה המ-נחה, שזכרונותיו מתפרסמים בהמשכים מעל דפי מעריב. בפרק האחרון של זכרונותיו שהתפרסם, מתייחס שרת ביומנו, בין הש-אר, גם לפרשה שאירעה בשנת 1955, בעת שרבין כיהן כראש מחלקת ההדרכה. באותה עת התפרסם במורחב, יומון אח-דוה-העבודה, מאמר, שלטענת שרת היה "גדוש פרטים ופרטי פרטים על עניינים הידועים רק למטכ"ל. בכלל זה סודות מובחנים... סיפרתי לאיסר (הראל, ראש שירות הביטחון דאז) על הנבלה שנעשתה במטכ"ל על-ידי מסירת סוד כמס ביותר..." בסוגריים, אחרי הביטוי "מעשה נבלה" כתב שרת ביומנו: "על-ידי יצחק רבין? או שמא ביוזמת הרמטכ"ל?" היתה זו החשדה שרבין לא יכול היה להתגונן בפניה.

הממשלה

מה עושים עם המתנות

נשות ראשי המדינה

יחזירו את המתנות

שאלתה של ח"כ (ליכוד) יחזקאל סלור-מין, שהופנתה לשר-המישפטים חיים צדוק, לא עוררה תשומת-לב רבה בבית, אולם בעיקבותיה עומדים לחוק חוק, אשר יתחיל את בעיית המתנות אותן מקבלים שרים וחברי-כנסת, בתוקף תפקידם. פלומין הגיש לצדוק שאלתה בת שני סעיפים, הנובעת כפי הנראה מביקורו של הנשיא ניכסון בארץ: הסעיף הראשון שאל: מהן ההנחיות הקיימות לגבי קבלת מתנות ע"י שרים, חברי-כנסת ועובדי-צי-בור בתוקף תפקידם הציבורי. השאלה ה-שנייה: האם משרד-המישפטים שוקל חק-יקת חוק לפיו מתנות אלו יהיו לרכוש המדינה, במיוחד באותם מיקרים ולגבי אותם מקבלי-מתנות אשר המתנות שהם מעניקים בתוקף תפקידם הציבורי לגור-מים חיצוניים מממנים מכספי הציבור.

בתשובתו אמר צדוק כי לגבי עובדי-מדינה יש כללים בתקש"ר האוסרים על עובדי-מדינה לקבל מתנות. אולם חשר הו-דה כי אין כל הנחיות לגבי המתנות ש-מקבלים ח"כים, ובעיקר שרים.

בעניין הבעלות על המתנות, הודה צדוק כי גם כאן יש בחוק חלל מסויים, אולם הוסיף: "הנני סבור כי אם מתקבלת מתנה במיסגרת חילופי-מתנות, תוך כדי מנע רישמי בתוקף התפקיד, מן הראוי שהמתנה המתקבלת תהפוך לרשות המדינה." בעיקבות השאלתה, החליט שר-המישפ-טים, לגולל" את המתנות מנשות ראשי המדינה, ובימים אלה עוסקים בקדחתנות במישרדו בניסוח חוק, או החלטת ממשלה, אשר יעבירו את המתנות המתקבלות על-ידי אישים לרכוש המדינה.

היה עומד מן הממליות בעובדה, שאותו שבונו בו הגישה ועדת חורב, שהתמנתה לחקור את חשלתלות המאורעות באסון מעלות, את מסקנותיה למי פורסם ברבים קטע מיומנו של ראש-הממשלה לשעבר, משה שרת, הכולל בתוכו ביקורת חריפה על מי שהיה בשנת 1955 הרמטכ"ל.

בפרק זכרונותיו שהתפרסם השבוע, מא- שים משה שרת את משה דיין, כי בעת שכיהן כרמטכ"ל הסית נגדו והעלים ממנו דברים. המימצא החמור ביותר כי "דו"ח ועדת חורב שהוגש לממשלה, נמסר השבוע לחברי ועדת החוץ והביטחון, וחלקים ממנו יפורסמו בי רבים, היא העובדה ששרי-הביטחון לשעבר, משה דיין, העלים מידע מהממשלה.

שלושת חברי ועדת חורב לא השתמשו

שיקשו לשחרר. אם גיששה הממשלה באפיה באותו יום, וקיבלה החלטות מוטות, היה זה משום שמושה דיין מסר לה מידע חלקי, מסופר ורא מסר לה את כל מה שהיה ידוע לו. במילים אחרות: משה דיין רימה את הממשלה.

בעת כתיבת דברים אלה, לא ברור עדיין איזה חלק מהדו"ח של ועדת חורב, תיבחר הממשלה לפרסם ועל איזה חלק ממנו תחליט להכריז כחסוי "מסיבות ביטחוניות". אולם הסיבות הביטחוניות אינן כוללות רק שיקולים צבאיים טהורים. שכן ועדת חורב כלל לא חקרה את הצד הצבאי של גיסיון החילוץ במעלות. זה לא היה בגדר סמכותה.

מתבקש כאילו מאשים השגריר את ראש הממשלה בכך שבהודעתה לעם אחרי הטבח שיקרה ביודעין בקשר לתנאי המחבלים. הוועדה, שלא הזמינה את השגריר לעדות, הישוותה את הודעותיו לדיווחים שנמסרו בשמו לממשלה ומצאה כי בדקקה מדיק"ק דקת מעלה כי גירסת השגריר יכור לה דחתאים ליתר הגירסות, כולל זו של ראש-הממשלה.

למעשה נמנעה הוועדה מלהטיל על גול- דה את האחריות לסעויות שבידה, בכך שקבעה כי גולדה התבססה על מידע מוטעה שנמסר לה על-ידי דיין. בניגוד למסקנות

מחבלים תובעים, בחלק מתנאיהם לשיחורר הידדים, להטות עינם את מחצית הידדים לדמשק, דבר שהיה לו חלק מכריע בשיקולי הממשלה לא למלא אחר תביעות המחבלים. חברי ועדת חורב קובעים במסקנותיהם בפירוש, כי החלטת הממשלה שהתקבלה אחרי החלטתה הראשונה להיענות לתביעות המחבלים, ובה החלטת להתיר פעולה בכוח, היתה יכולה להיות אחרת, אילו היו בידיה כל העובדות. אולם במסקנות הוועדה אין קביעה ברורה מה היתה יכולה להיות ההחלטה האחרת.

דיין וחשבונו של ועדת חורב התי- קבל פה אחד, על דעת שלושת חברי הוועדה: הו"ר, אלוף (מיל.) עמוס חורב, נשיא הסכניון, מי שהיה בעבר ראש אגף האססנאות בצה"ל; משה אונא, מי שהיה

המסקנה המזעזעת:

חורב
— מידע לקוי —

אונה
— וקשיי תקשורת.

שימרון
בין מעלות לירושלים

במשך שנים רבות ח"כ מטעם המפד"ל וכיהן כיושב ראש הוועדה לחוקה-חוקי- משפט בכנסת; ועורך הדין ארווין שימי רון, מי שהיה פרקליט מדינה. עיקר מסקנות הוועדה, והחמורות שבהם, מופנות כלפי הדרגים הנמוכים שהיו מעורבים בפרשה, כמו מדריכי הנוער והיו מורים שהיו נוכחים יחד עם התלמידים בבית-הספר, אנשי המיטרה וההגנה המר- חבית במעלות. אולם הוועדה קובעת ש- כיוון שהיא ועדת בדיקה ולא ועדת חקיר- רה, הרי לא ניתנה לאנשים שלא הופיעו בפניה אפשרות להתגונן ולכן היא ממלי- צה, כי לפני כל חקת מסקנות כלפיהם יותר להם להופיע בפני פורום משפטי שיאפשר להם להתגונן בפני מימצאי הווע- דה הנוגעים להם. קביעה זו של הוועדה מהווה מי- עין ספירת-דחי פומבית עקיפה לי- וועדת אגרנט, ששיקרה ע"כ את האפשרות להתגונן מאזה שחרצה לגביהם מישפט והסיקה מסקנות מרשיעות. אין ספק שקביעה כזו באה

דיין רימה!

אומנם בסיגנונו החריף והבוטה של משה שרת, הם נחרו בביטויים נימוסיים ופר- למנטריים יותר. אולם המסקנה העיי- קרית המתבקשת מניתוח פעולתו של משה דיין ביום הטבח במעלות היא ששרי-הביטחון רימה את הי- ממשלה.

הביטויים בהם השתמשו חברי הוועדה בדו"ח שלהם, המשתרע על פני כ-60 עמ- דים, קובעים כי "מידע לקוי וקשיי תיק- שרות" שררו בין הממשלה שישבה ביר- שלים והיתה צריכה לקבוע החלטות גור- ליות בקשר למאה התלמידים שהוחזקו כבני-ערובה בידי המחבלים בבית-הספר במעלות, לבין אלה שניהלו את מביצע ההצלה במעלות. הדו"ח קובע כי הממשלה "גיששה באפלה" וכאשר קיבלה לבסוף, בשעות אחרי הצהריים של יום הטבח את ההחלטה להתיר לצה"ל לפרוץ לבניין בית-הספר, תוך סיכון התלמידים שהוחזקו כבני-ערובה, היא עשתה זאת על סמך "מידע לקוי".

זהו האשמה מפורשת של משה דיין, לא הטלתו בין ירושלים לבין מעלות היה משובש, וגם לא אמצעי הקומניקציה האח- רים. "העין של הממשלה" במעלות אותו יום, היתה שרידה משה דיין, למרות שגם שרי-המטרה, שלמה הילל נכח בשטח. דיין דיבר במשך אותו שעות גורליות בשחות טלפונית ישירות לירושלים, עם ראש-הממשלה גולדה מאיר, מסר לה את כל חמידע שרצה למסור. לא רק זאת, אלא שבשעות הצהריים של אותו יום טס דיין לירושלים במסוק, כדי להשפיע על הממ- שלה לשנות את החלטתה שנתקבלה בשעה 12.00. להסכים לתנאיהם של המחבלים שהחזיקו כבני-ערובה, ולשחרר תמורת הי- לדים שבידיהם, את האסירים הבטחוניים

אולם הן בחלק שיפורסם ברבים והן בחלק החסוי, ישנן עובדות חמורות מאוד, המצביעות על כך שדיין, שלדעת הוועדה "היה עקבי מאוד", בהחלטתו החל מבוקר יום הטבח, לפעול בכוח לשחרור התל- מידים, לא מסר לממשלה את כל מה שהיה ידוע לו מביןקרו בזירת האסון. הוא העלים מן הממשלה שורה ארוכה של עובדות מכריעות וגרם בפופו של דבר, לאותה החלטה אומללה לאשר את הפריצה בכוח, שגרמה לקורבנות כה רבים.

מה העלים דיין מהממשלה? קודם כל, כך מסתבר מדו"ח ועדת חורב, הוא העלים ממנה את פירוט האול- טימטוס שהגישו המחבלים, בעת שהתבצ- רו בבניין בית-הספר כשבני-הערובה בידיהם. המכתב שמוסר המחבלים בידי קצינת צה"ל שניזווחה אל התלמידים ואותה שיחררו כדי לה- עביר את תנאיהם לשלמות ישרי- אלה, לא הגיע אל הממשלה. דיין דיווח על תוכנו לממשלה, אולם העלים ממנו פרטים מספר ושיבש חלק מהתנאים שה- ציגו המחבלים, כמו כן לא העביר לתער- דתם מכתבים נוספים. בעלי תוכן דומה, ששלחו הרוצחים בידי הקצינה.

ליריעת הממשלה לא הובאה היריעה כי המחבלים מאיימים אם לא תתמללנה תביעותיהם, לפי צין את בית-הספר על כל התלמי- דים שבתוכו. לממשלה נמסרה אינפור- מציה לפיה הבינו השרים כאילו ירתעו המחבלים מפיצוץ עצמי ולכן יש זמן להשי- הות את מילוי תביעותיהם ולנהל עימם משא-ומתן. למשה דיין היה חלק בהערי- כה המוטעת של הממשלה כי הי-

ביוזמתו של משה אונא, מי שהיה בשעתו ממחוקקי חוק ועדות החקירה. אונא תקף, עוד לפני מינויו כחבר ועדת חורב, את שיטת הפעולה הזו של ועדת אגרנט, טען כי היא מהווה פירוש מסולף אל כוונות המחוקקים, שהתכוונו להעניק לכל מי שעי- לול להיפגע ממימצאי ועדת חקירה, את הזכות להעמיד לעצמו עורך-דין, לחקור עדים ולראות את חומר הראיות נגדו. כמו בבית-משפט רגיל.

בין השאר ממליצה הוועדה בפני הממ- שלה על נקיטת שורת צעדים, שיש בהם כדי להקטין בעתיד את הסבירות של התר- חשות אסונות דומים. עיקר ההמלצות נוגעות לשיטות הפעולה של יחידות המיש- טרה המקומיות ויחידות ההגנה המרחביות. אולם, כאמור, למרות הלשון הזהירה והמסתייגת בה נקטה הוועדה, הרי במישור האחריות הפלמנטרית, אין היא מהססת להצביע על כך שמושה דיין נושא בחלק הארי של האחריות לחוסר המידע שסופק לממשלה.

כך, בין השאר, מבקרת הוועדה את היחס כלפי השגריר הצרפתי שהגיע למעלות ואת מניעת האפשרות ממנו לדבר עם שרי- הביטחון ומפקדי צה"ל במקום. הוועדה מוענת שחיה זה מישגה המור שזא לאפשר לו, כפי שרצה, לנסות לני- הד משא-ומתן עם המחבלים. חלק אחר של דו"ח ועדת חורב מתייחס בעקיפין לחילוקי הדעות הפומביים וה- סתירות הגלויות שהיו בין הודעותיהם של ראש-הממשלה גולדה מאיר והשגריר הצר- פתי בישראל, אחרי הטבח. מהדעותיו של השגריר הצרפתי לעת- וות — שאת הפרשנות עליה נאלץ להכחיש לאחר מכן בלחץ משרד-החוץ — וממכתב שכתב השגריר לעתון הצרפתי לה'מונד,

ההחלטות בגנותו של שרי-הביטחון, מני- קות מסקנות ועדת חורב לחלוטין את שר המיטרה שלמה הילל מכל אשמה. מסקנותיה של ועדת חורב הנוגעות למשה דיין ולגולדה מאיר, הביכו לא במעט את שרי-הממשלה של יצחק רבין. פירסומם המלא, שהיה מבהיר כלפי כל את העובדה שמושה דיין רימה את הממשלה, היה עלול להיראות כאילו יש בכך משום נקמנות כלפי שרי-הביטחון לשעבר. משום כך, הצי- עו מיספר שרים בממשלה, למנוע את פירסום המסקנות הנוגעות לדיין עצמו בטענה שהממשלה הנוכחית אינה יכולה לתת יד לביקורת מעשי הממשלה הקודמת. הצעה אחרת היתה להזמין את משה דיין להבהיר, הן לממשלה והן לוועדת החוץ והביטחון את השיקולים וההחלטות שלו ביום הטבח, שגרמו למימצאים החמורים נגדו בדו"ח הוועדה.

במדינה

הכנסת

ישעיהו צעק -

מי לא יידום?

מזכיר הכנסת

טרף קד דענקותיו

של יושב ראש

מאה ועשרה חברי כנסת ישבו נידהמים. הם נכחו באחת הסצנות המשפילות ביותר שאירעו אי פעם בכנסת. מבלי שיעלה ברדם להתערב כלל.

לאחר שהעלו בשבוע שעבר מגחם בגין ויהודה בן מאיר את הצעות סיעותיהם לביע אי אמון בממשלה, חשבו הכל כי ראשי הממשלה יצחק רבין יעלה לדוכן ויסביר לבית מדוע צריך להצביע דווקא בעד הממשלה.

רבין לא עלה, ויושב ראש הכנסת, ישר אל ישעיהו, הסביר, כי למרות שהנוהג קורב כי ראשי הממשלה משיב תמיד על הצעות אי אמון, הרי אין זה רשום בתקנון, ולכן ראשי הממשלה אינו חייב לעשות כך.

אנשי סיעות האופוזיציה החלו צועקים, וגראה היה כי הישיבה עומדת להתפוצץ. היה ברור כי האופוזיציה החליטה לא להסכים להמשכת הישיבה ללא נאמו של ראשי הממשלה. ישעיהו ניסה להרגיע את הרוחות, וכשלא עלה הדבר בידו, התרגז. סניו הסמיקו, והוא נוסף בידיו ובפטישו לכל עבר בתנועות היסטוריות.

באותו רגע החליט ראשי הממשלה לפתור את הבעיה בעצמו, לעלות על הדוכן ולישיב להצעות אי אמון.

את עיניו של ישעיהו, שהיה שרוי באורח עת בהיסטוריה ממש, לא הצלית רבין

מזכיר הכנסת לורך במקומו
פקיד, לא נבחר

ללכוד, לכן רמו על כוונתו לעלות על הדוכן למזכיר הכנסת, נתנאל לורך, שישיב ליד ישעיהו.

לורך קם ממקומו, ניגש אל ישעיהו וניסה למסור על בקשתו של רבין. ישעיהו, שלא ידע במה מדובר החליט, כפי הנראה, כי בעוד שאין הוא יכול להתפזר כרצונו על עמיתיו, חברי הכנסת, הרי יוכל לשפוך את זעמו על המזכיר, שהוא פקיד ולא ניבחר.

לורך זכה לצעקות הגונות, שהמיקרו פונים העבירו אותו בנאמנות למליאה ולציעים.

תפסיק לחפריע לי! "מה אתה מבלבל את המוח?" תשב מייד במקום! לורך התאדם, ניסה למחות, אולם צעקה נוספת של ישעיהו ריתקה אותו למקומו וסתמה את פיו.

רק כאשר קם רבין ממקומו שליד שולחן ראשי הממשלה, וקרא בקול רם לעבר ישעיהו כי הוא מוכן לנאום, הבין ישעיהו כי עשה מישגה, אך לא טרח כלל להתנצל עליו בפני לורך.

לאחר הישיבה לא היה אף חבר כנסת אחד, מכל הסיעות כולן, אשר שפס בלורך ולא התנצל בפניו בשם היו"ר.

נובצע פרסים
בחופי הרחצה

בואי אל השמש

בואי אל הים או הבריכה, התפרקדי על כסא הנוח או על החול החם, נושחי את עורך ב'אוליביה' והניחי לקרני השמש המולטפות להפוך את גוו עורך לברונז מוקסים.

מושפי "אוליביה" יגנו על עורך ויעניקו לך שיווף מוהיר ללא כוויות יתר ויובש.

מושפי "אוליביה" מאפשרים לך לזכות בפרס -

תקליט ארוך נגן

בחופי תל אביב, הרצליה ובתי-ים יבקרו דיילות "אוליביה" ויעניקו פרסים

תקליטים אריכי נגן

למשתמשים

באחד ממושפי "אוליביה"

עץ הזית

פרסום פלר משה עמר נוברט

הנוקור לחלקי תכשיטים להרכבה עצמית

(אביזרים, חרוזים ועוד)

ישר נון היצרו קישוטי שי-לי

בע"נו

ת"א, רח' יצחק שדה 5
(מול בית מעריב)
פתוח 08.00 עד 17.00

אולפן גרג (בריקמא)

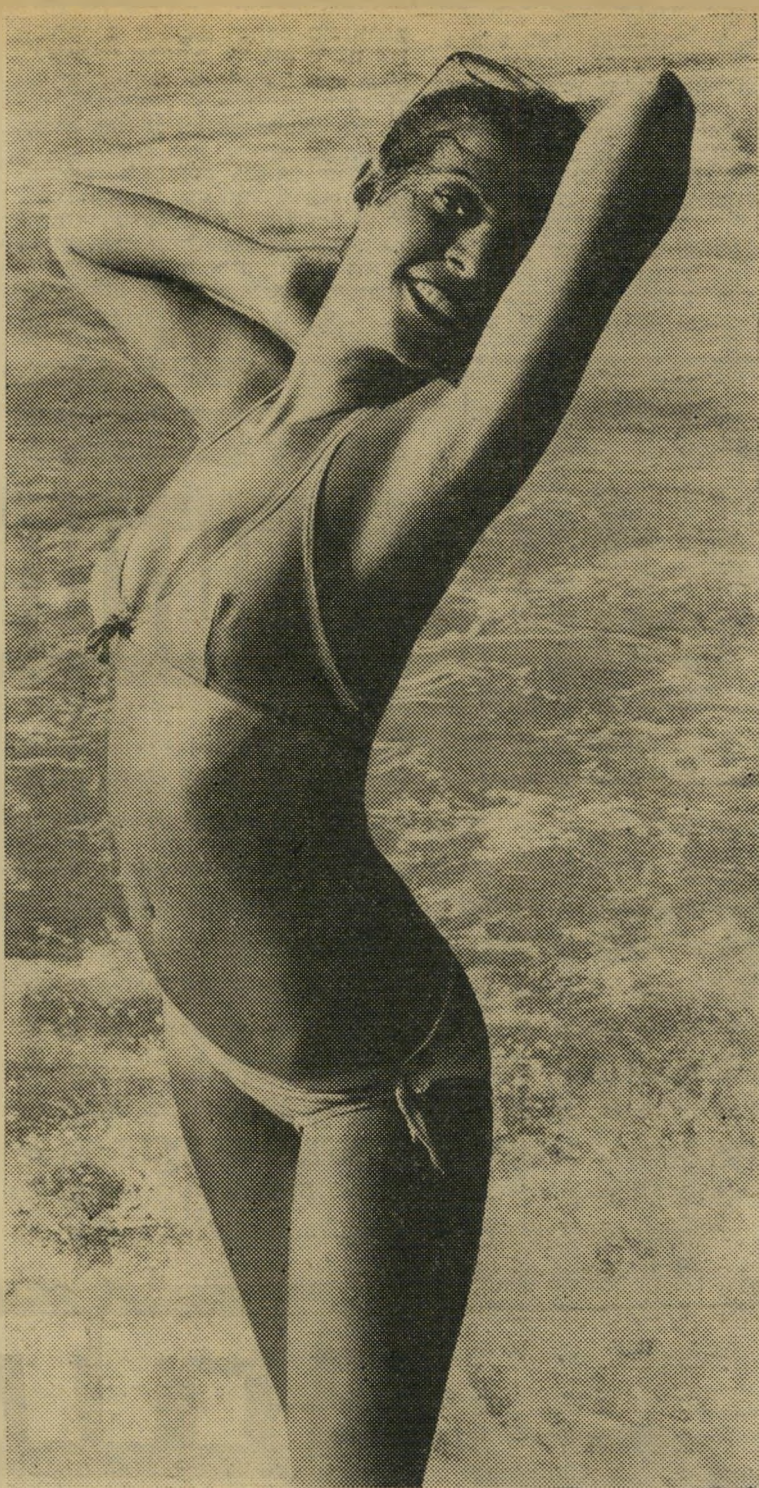
פותח ב-4.74

קורס קצרי-מועד ל-

קצרות

עברית וקאו אנגלית
הצלחת מובטחת!

פרטים: ת"א, גורדון 5, טל. 224532

* * *

לחתנים!!!

התסרוקת ותספורת

פיאר

* * *

לפי הזמנה

בן-יהודה 63, תל-אביב

* * *

סוף לגירושין ולפירוד חברות!

היא תשאר שלך ותשיב לך אהבה

בחברת הסברה שהוצאה לאור ע"י חברה להוצאה והפצת ספרי מידע בע"מ, יש פתרון לבעיה המטרידה הרבה גברים בריאים ובהחלט בלתי מאושרים כתוצאה מיחסי מין בלתי מספקים ומאכזבים, (המסיימים מחר מדי). חוברת ההסברה חושפת בעיה זו ומלמדת את הקורא כיצד להתגבר עליה ולקיים חיי מין מספקים. לקוראי החוברת יתווסף מידע חשוב, הכל אודות משחק אהבה ארוך ככל שתמצא ומספק. המחיר - 20 ל"י. להשיג אצל "ונוס", המפיץ הבלעדי, רח' ד"ר ש. גרונימן 8 רמת-אביב, או שלחי צ"ק/המחאת דואר לתד. 17100, תל-אביב, ותקבלי את החוברת לביתך.

כל מי שתלה תיקוות בממשלה הזאת

חייב להזדעק ולקרוא לה: הפסיקו!

ילד תחת ילד?

רק אוויר מדיני, בעד תפיסה צבאית של מדינה, יכול להעלות עד דעתו שאפשר לשחק תנועה כזאת עלידו הריגת כמה פעילים, הריגת כמה מיכנים, השמדת כמה כספים.

אפילו התועלת הטאקטית המצומצמת ביותר, מוטלת בספק חמור. חיסול מטה מיצבים, והריגת כמה מפקדים, עשויים אולי לעכב פעולה כלשהי ליום-יומיים. אך בכל הפעלה כזאת נהרגים, בהכרח, הרבה יותר אזרחים מאשר פידאיון. די בהגברת הזעם ותאווה-הנקם, המורמים מתנאים חדשים לשורות האירגונים והמחשלים או חבריהם הוותיקים, כדי לנטרל כל תועלת ריגועית כזאת.

במיקרה הטוב ביותר אפשר לומר ששיטה זו היא תוצאה של לאות-מחשבה, חוסר-הדימויון, או בדידות-שוויה.

ה מחיר הוא עצום. הוא יונח על כף המאזניים של ההיסטוריה. לפני שבע וחצי שנים הכריז הרמטכ"ל יצחק רבין שאם לא ייפסקו פעולות ה-פידאיון משטח סוריה, נצטרך להפיל את המישטר בדמשק. בעולם כולו הובנה הכרזתו כאיום בפלישה לסוריה ובכיבוש שיט"ח.

הצהרה זו ודומות לה גרמו להסלמה הרת-התוצאות, שנסיימה במילחמת ששת הימים. התוצאות המשכרות של מילחמה זו השכיחו את המאורעות שגרמו לה. בי ימי השיכון לא רצה איש להעלות על דעתו שזה יכול היה להסתיים לגמרי אחר רת.

כעבור שלוש שנים יעץ השגריר יצחק רבין להפציץ את מצריים בעומק. הפעצה זו הביאה את הטילים הסובייטיים למצריים, וקיצצה את כנפי חיל-האוויר שלנו. **האם נחזור עתה על תהליך זה?** זה-עתה הושגה הפרדת-הכוחות בשתי חזיתות. נוצרה אווירה העשויה להוביל לשלום — אם נכלכל את מעשינו בזהיר רות, בתבונה, בהחלטה נחרצת לצעוד בדרך זו.

הניצנים הראשונים, הזוהרים, של נכר נות גלויה לשלום עם ישראל, מרימים את ראשם בקרקע הערבית. הכרזות-שלום מפורשות נשמעות לראשונה בפה מלא. עדיין אין זו המייה של מקהלת יונים ערבית — אך קול התור נשמע סוף-סוף ברחבינו.

ההפצצות בלבנון שיתקו את ה-קונות האלה במכה אחת. כשרועי מות הפצצות, משתתקות היונים. שוב עולה ריח אבק-השריפה בנחיריים. ירחי-הדבש הקצרצר של השלום עלול ל-הגיע לקיצו המר והנימהר.

הסלמה מילחמתית חדשה עלולה לבוא במקום הדינאמיקה של השלום. שהחלה זה-עתה.

אפילו עורו ההפצצות לצימצום מעשייה-הטור למשך כמה שבועות — האין זה מחיר נכוח מדי ללא שיעור? וכאשר אין כל הוכחה סבירה לכך — האין זה מחיר מטורף?

ה סנאטור וויליאם פודברייט אמר שההפצצות מעוררות ספק לגבי עצם נכונותה של ישראל לעשות שלום. קביעה זו מקוממת אותנו. מי מאיתנו רוצה להאמין שדווקא ממשלה זו תחבל במוזר בסיכויי השלום?

אך אוריד את הבעיה למישור מעשי יותר, מתור לשלום: **האם לא נועדו ההפצצות לכיבוי**

עייפות, המופרכות מזמן, בנוסח "נשים קץ ל...". נשיג אותם ב...". לא ננוח ולא נשקוט עד ש...". שלא לדבר כלל על שימעות פרס, החוזר לתקופת-נצוריו שאינה זכורה לברכה, ו-המעמיד את לבנון בפני "הברירה של ה-שעה ה-12", שבה "עליה להחליט", כש-היא עומדת, "בפרשת-דרכים" — הכל כמו לפני 20 שנה.

כאילו לא למדו כלום ולא שכחו כלום. כאילו נגזר עליהם, כשוררים הקשורים לייצור, להשתובב עדי איוקץ במעגל הסרית-החלת, אובי דיעצה ומשות-קרי-מחשבה.

פ עם יכודנו להאמין שהם מאמינים במה שהם אומרים. אך הנה מגיע לאוזנינו קול מן הקבר. קולו של משה שרת. ראש-הממשלה בתקופה שבה גיבשו שר-הביטחון לבון ובן גוריון, הרמטכ"ל דיין והמנכ"ל פרס. את האיסטרטגיה של פעולת-התגמול.

בפי שרת המנות גילוי מתריד. **הוא מספר לנו, באיחור של עשרים שנה, כי גם אז לא האמין איש שפעולות-התגמול יעזרו כי אמת לשום קץ לפעולות-הטרור.**

הפעולות בוצעו, כך הוא אומר, כדי לספק את תאוות-הנקם של ההמונים. כדי למנוע תסיסה פנימית והאשמות נגד ה-ממשלה. כדי לסתום את פיו של "הצבא", הדורש פעולה. כדי לאפשר לראש-הממשלה ו/או לשר-הביטחון ו/או לרמטכ"ל לרכוש פופולריות.

בפעולות רבות שבוצעו או לא היה זה הנימוק העיקרי בלבד. אלא גם הנימוק היחיד.

"דעתו", זועק שרת מקורבו, "הגיעו הדברים לירי כך שמיכבץ עיב, המסכנים ליי חילונים, מוצי עיב ונחרצים לא מתוך שיקולים ענייניים, אלא כתבסס ואמצעי תעמולה נגד מישור. יש כאן ספי סרות בדיני נפשות!"

דברים אלה נכתבו בתקופה שבה בוצעו פעולות קיבא ונחלין, ההתקפה המוחצת על עזה והרבה פעולות אחרות, שבהן נהרגו עשרות מטובי הלוחמים של צה"ל, יחד עם מאות גברים, נשים וילדים מעבר ל-גבול.

מניין לנו שעכשיו מתקבלות החלטות דומות מתוך שיקולים ענייניים יותר? מניין לנו שממשלה חדשה, ושר-ביטחון חדש, שאינם בטוחים בתפקדיהם, החוששים מפני מזימות קודמיהם, אינם מחליטים החלטות שמטרתן העיקרית היא ל-מצוא חן בעיני הציבור ולעשות רושם של גברים קשוחים, נמרצים, פעלתניים?

א ני מעז לומר שדבר אחד בטוח לגמרי, מעל ומעבר לכל ספק סביר: **ההפצצות מיתקני הפידאיון, המי מוקמים במחנות-הפלסטיים, לא תשים קץ למערכת-הטרור נגדנו, אלא תגביר אותה.**

איננו עוסקים כאן ביוזמה פרטית של ראש-כנופיה וחבר-מרעיו, אשר השמדתם תשים קץ לתעלולים.

מודנו פרושה מערכת מפועפת של אירגונים צבאיים-מדיניים, הי נשענים על אוכלוסיות גדולה, והי נהנים מתמיכה בינלאומית עצוי מה.

אם יחליט האירגון-לשיחור-פלסטיין ל-כונן מחר ממשלה פלסטינית זמנית, הוא יוכה ברמקום להכרה רישמית מצד מאה מדינות, ובכללן ברית-המועצות וסין, הודו ופאקיסטאן, וכימעט כל אפריקה ואסיה.

ה ייתי צריך לחוש בליבי סיפוק ל-מראה הבתים המפוצצים בלבנון, ה-פליטים הבורחים מן ההריסות, גופות ה-נשים והילדים הפזורות בשטח.

הרי זהו מה שהפידאיון עושים לנו. הם הורגים את נשותינו וילדינו. הם מפוצצים את בתינו. הם זורעים אצלנו מוות והרס. **הנה פייקן — עין תחת עין, שן תחת שן, בית תחת בית, ילד תחת ילד.**

תאוות-הנקמה באה על סיפוקה. והרי זוהי אחת התאוות העמוקות ביותר בלב אנוש.

אם כן, מדוע אינו נחנה? מדוע חש אני בליבי מועקה סתומה?

ש אומרים: כדי למנוע בעדם מ-להרוג את נשותינו וילדינו, עלינו ל-הרוג את נשותיהם וילדיהם.

אילו אכן הוכח שהריגת נשים וילדים במחנות-הפלסטיים מונעת הרג נשים וילדים אצלנו, הרי היתה זאת ברירה מוסרית נוראה.

האם מותר להרוג ילדים, כדי להציל ילדים?

המוסר היהודי אומר: הקם להרגך — השכם להרגו. אני מקבל עיקרון מוסרי זה. אך אין המוסר היהודי אומר: **הקם להרוג את ילדיך, השכם די הרוג את ילדיך.**

אותו, את ההורג, מותר לך להרוג. אם אינך פאציפיסט (ומעולם לא הייתי כזה) מותר לך להתגונן בכוח-הנשק בפני ה-מבקש את נפשך. יתר-על-כן: אני מאמין שמותר לך להקדים את ההורג. אינך חייב לחכות. כמו קאובי בסרט הוליוודי, עד שהיריב ישלוף ראשון את אקדחו וילחץ על ההדק, לפני שאתה שולף את נשקך.

אולם האם עיקרון זה מצדיק את הריגת בנו של בעייה-האקדח, אשתו, דודנו, שכנו?

האם הריגה זו אינה מורידה אותך לאר-חו שוטר שבו עומד הרוצח עצמו? האם רצח-הילדים באמצעות פעצה ממריר מים טוב מרצח-ילדים בתת-מיקלע. פנים-אליפנים?

שאלה קשה. שאלה נוראה. אך למרבה מזלך, אינך חייב להשיב עליה. כי יש שאלה קודמת לה — האם זה בכלל יעיל? **מעולם לא הוכח שהטרור-הנני די המעופה עוזר את כמאומה למי גור הטרור שעדיפני הקרקע.**

זו עשרים שנה אומרים לנו, בחד-גוניות של תוכי: פעולות-התגמול ישימו קץ למעשייה-הטרור.

נגדע את היר הנפסעת. נקצץ את זרוע-הרשע.

נשיג את הרוצחים באשר הם. נהרגם בכל אתר, בכל שעה. נפתיע אותם במאור-תם. לא ניתן להם מנוח ביום ובלילה. לא יהי להם מיתור בשום מקום. **עשרים שנה. גרענו. קיצצנו. השגנו. הריגנו. הפתענו.**

מיטב המחנות תיכננו, מיטב הלוחמים ביצעו.

אך במשך עשרים שנה אלה הפכו קבור צות קטנות של הרפתקנים שכירים לצבאיות גדולות של פידאיון חדור-אמונה. חבורה מנודה הפכה לגורם בינלאומי. חוליות של פחדנים הפכו לגדודי-מתאבדים. ועדות של רברבנים הפכו למפקדות יעיי לוח, אשר רמת-הביצוע שלהן מתקרבת לזו שהיתה לנו. כאשר היינו עדיין בעצמנו טרוריסטים.

תמחני איך יכול לקום עסקן ישראלי, ולא כל שכן איש חושב כמו יצחק רבין, ולחזור, אחרי כל אלה, על הסיסמות ה-

פליט נושא ילד ורובה.

נון למנוע את שיתופם של הפס"מ טינים במהלכי השיום?

יצחק רבין הכריז, בנאום-הבכורה שלו עם הרכבת-הממשלה, כי הוא שולל לחלוטין את הקמתה של מדינה פלסטינית, ו-מתנגד לשיתוף הפלסטינים בשיתוף-הגנה. לעומת זאת, הולך ומתגבש להצ בידי לאומי עצום לטובת הקמתה של מדינה פלסטינית לצד ישראל, ולמען שיתוף איר-גור-השיחור-הפלסטיני בוועידת-הגוה, בי צורה שתכריח אותו להכיר בקיום ישראל. **כל פעצה הנוחתת על מחנה פליטים בלבנון מרסקת את היוזי מה הזאת. היא דוחפת את הפס"מ טינים לעמדות קיצוניות, משתקת את הגורמים הפלסטיניים המתו-נים, מרחיבה את התהום בין ישי-ראל ופלסטיין.**

זה כליכך ברור, זה כליכך מובן מאליו, עד שקשה להאמין כי אין זו המטרה ה-אמיתית, שעמדה לנגד עיניו של מי ש-החליט על ההפצצות.

והי ההחלטה הגדולה הראשונה של יצחק רבין וממשלתו. כמו כל החלטה ראשונה, היא מטביעה חותם על בעליה. היא קובעת כיוון. חזו חותמו של דיין, כיוונה של גולדה. מי שתלה תיקוות בממשלה זו, חייב להזדעק ולקרוא לראשה ולחבריה: **הפסיקו!**

* בורח ממחנה ראשדה אחרי שביתו נהרס בהפצצה.

..לו היתה לו מכונת ירייה היה יורה בכולנו

כולם שוונאים את כולם

שבועות מספר בשלושת היומנים הגדור לים: הארץ, מעריב וידיעות אחרונות. שני פרופסורים חפאיים צעירים, דניד כרמל (42), פרופסור להנדסה קלאית בטכניון, וארנון דר (33), פרופסור לפיסיקה באותו מוסד, אירגנו עוד מספר חתימות של מרצים עמיתים, ופירסמו רשימת ממשלת צללים מפתיעה. בראש הממשלה העמידו את יגאל ידין, וזה היה המינוי הפחות-מפתיע שלהם. את שני התיקים עליהם התחרות גדולה בר יותר העניקו לעזר וייצמן — ביטחון, ולשמאל תמיר — חוץ. ההפתעה הגדולה ביותר היתה בהרחקתם של שניים. מנחם בגין הוצע כנשיא ההסתדרות הציונית העולמית ויו"ר הנהלת הסוכנות (תפקיד לו נבחר פינחס ספיר בשבוע שעבר, לי-אחר שרקק מהממשלה), ואילו לאריק שרון הוצע תפקיד שר-המישטרה (במקור מו של שלמה הילל).

לאחר פירסום המודעה החלה מתבשרת הסערה במיפלות הליכוד. לכל פוליטיקאי מתחיל ברור כי אין זו יוזמה פרטית של כמה אנשים הרוצים לשחק בהרכבת ממשלות, אלא יוזמה של גורם פוליטי, המבקש לנצל את רצון-העם, כביכול. כאשר החלו לחקור, התברר כי כרמלי ודר לא מימנו את המודעות ממשכור-ריהם מהטכניון, אלא מקור סמוי הוא שממן אותן.

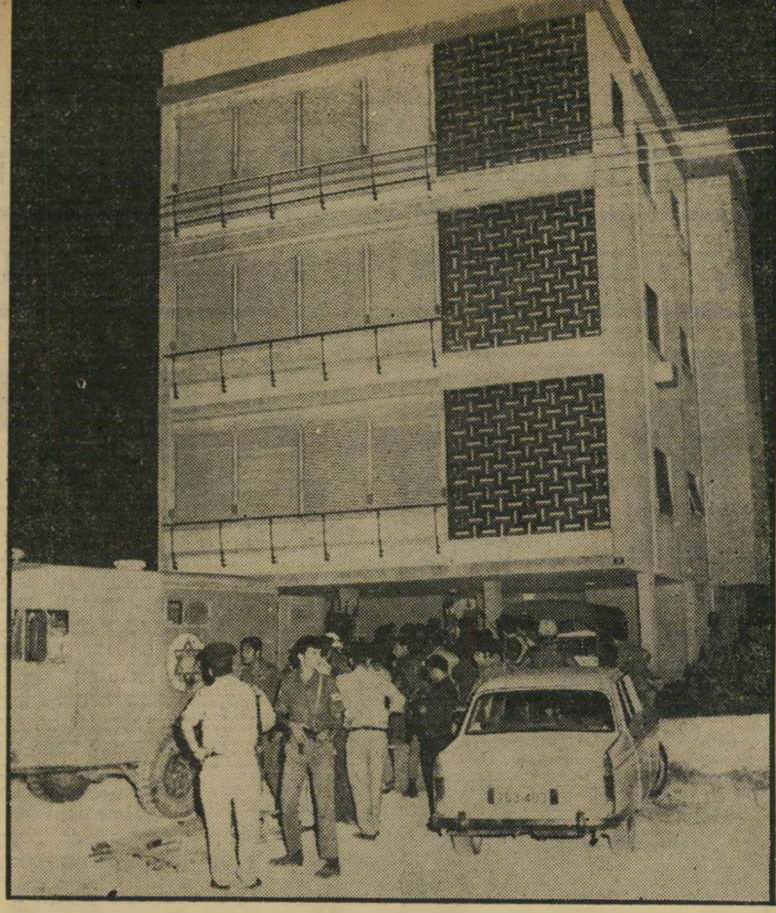
מי מימן את המודעה?

באיתו רגע החזר מירוצי השדים של האשמות, או, כפי שהוא נקרא בז'רגון הפוליטי של הליכוד — "רכילות יות" — אשר התפוצץ בימים האחרונים, אחרי שהכתב לענייני-מיפלות של ידיעות אחרונות, שלמה ("נקדי") נקדימון, הידוע בקשריו המצוינים ובכשרו המיוחד לי-השיג דיווחים אותנטיים משיבות סגורות, דיווח על התפרצותו של שמואל תמיר בישיבה של הנהלת המרכז-החפשי, כנגד מנהיגי מיפלות הליכוד. בישיבה הואשם תמיר, תחילה בעקיפין ואחר-כך באופן ישיר, בכך שהוא זה שעמד מאחורי המודעה. יגאל כהן, אחד מצעירי המפלגה (ל-הבדיל מיגאל כהן האחר, מי שהיה הי-מועמד ה-40 של הליכוד לכנסת וראשון בתור, במידה שיתפנה מקום מרשימה זו בכנסת), טען כי פרופסור דר אמר לו שתמיר יום את המודעה ועמד מאחריה. תמיר הכחיש זאת בכל חוקף, אפי"כ הודה כי ידוע לו מי מימן את המודעה. לאחר חילופי-דברים אלה פתח תמיר בהתקפה חריפה ביותר על הקולגים שלו בליכוד. על בגין אמר תמיר: "לעולם לא אסכים לאיחוד הליכוד, כל זמן שמנחם בגין עומד בראשו. רק אם נוכל להתלפף, אפשר יהיה לחשוב על כך". על אנשי ארץ-ישראל-השלמה: "הם קיצוניים אפי-

לחת מן הסיפמאות שהביאו קולות רבים לליכוד בבחירות האחרונות, היו אלו שהצביעו על עצם הליכוד. חמישה גורמים פוליטיים: חרות, הליברלים, ה-מרכז החופשי, הרשימה הממלכתית וחסידי ארץ-ישראל-השלמה, התלכדו תחת שרבי-טו של גיבור צבאי, רב-הילה באותה עת, אריק שרון, ואיימו, לראשונה באופן ממש, על שלטון 26 השנה של מרכיבי מיפלות-העבודה.

אולם, גם אותם בעלי זכות-בחירה שי-הטילו את אותיות הח"ר-טעמ לתוך ה-קלפי, בגלל סיבה זו, ומתוך תיקוה שהנהיג קם כוח אלטרנטיבי למישטר אותו רצו להפיל, אינם יכולים שלא להבחין בימים אלה בקרעים שבין מיפלות הליכוד, ובשברים בתוך המיפלות המרכיבות את הליכוד. כאשר אכף אריק שרון את דעתו על מיפלות, המיפלה הליברלית, ואחר-כך על שאר המיפלות המרכיבות היום את ה-ליכוד, ניראחה מלאכתו כמלאכת-קסמים. מלבד הרשימה הממלכתית, פליטי מיפלותו של בן-גוריון, רפ"י, אשר לגביהם היה הליכוד קרש-הצללה אחרון לפני ההיעלמות המחלטת מעל הבמה הפוליטית, התנגדו לכך כל שאר המיפלות. אצל הליברלים קמה התנגדות להליכה עם שמואל תמיר, משום קיצוניותו, ועם אנשי ארץ-ישראל-השלמה, עימם אין לליברלים כל מכנה משותף.

בגין לא יכול היה להתרגל לרעיון כי ישוב להיות יחד עם תמיר תחת אותה קורת-גג, ואילו תמיר עצמו היה בטוח בגריפת-קולות המונית למרכז החופשי, ולא רצה בשותפים נוספים לקולות אלה, גם כיום טוען תמיר, כי הוא הביא לליכוד מאה אלף בוחרים, בין שמונה לתישעה חברי-כנסת, בעוד שאת המרכז החופשי מייצגים בכנסת רק ארבעה חברים. מאז הבחירות הועסקו הכתבים הי-מיפלותיים של העיתונים בשמיעת הש-מצות חריפות ביותר של כל איש-ליכוד על רעהו — השמצות במסיגרת שיחות-רקע אישיות, לא לפירסום, אך מדימות בחריפותן. אולם כל אותה עת היו מילחמות הי-ליכוד-בליכוד פחות או יותר פנימיות, כשהכביסה המלוכלכת מתבססת רק בקרב האישים והעסקנים המיפלותיים, ופורצת החוצה, לעיתונות, רק לעיתים נדירות, וגם אז במשורה. מובן שהיו אף פרשות ציבוריות חריפות, כזו שהביאה לפרישתו של עזר וייצמן מהחיים המיפלותיים, כטריקו-ידלת עדי-נות ואי-סופיות של אריק למיפלותו הי-ליברלית, כהתנפלותו של ראש-עיריית רמת-גן הד"ר ישראל פלד על מנהיגי הליכוד, ולאחרונה אף ההסתעגויות השו-נות מהתנחלותם של אריק וגאולה כהן בשכם. אך את האות לקרב הפתוח, המלווה השמצות אישיות ואיומים בפירוק הליכוד, נתנה מודעה לא-גדולה, שפורסמה לפני

בית הטבח בנהריה הילדים הוחבאו באינטרסול

במודינה

ביטחון

מאזן הזוועה

הטבח בנהריה

מאיים בהתלקחות

חדשה כאיזור

הטלוויזיה, הם בישרו את פתיחתה של דרמת זוועות שנמשכה כשלוש שעות ואי-שר התחוללה באותו בניין עצמו. שלושה מחבלים נחתו דקות מעטות קודם לכן בסירת מנוע קטנה על חוף נהריה. מר-דעים לטבעת הביטחונית העבה שהניח צה"ל לאורך גבול לבנון, על מנת למנוע חדירת חוליות מרצחים, עשו הפעם הפי-דאיון את דרכם דרך הים. לא יותר משע-תים היו דרושות להם כדי להגיע ממקום יציאתם בלבנון אל חוף נהריה. סירתם הקטנה הבטיחה לאפשר להם לחמוק בח-סות החשיכה מאמצעי הגילוי שגועדו לחר-סום חדירת מחבלים בדרך הים. השעה היתה כמה דקות אחרי השעה אחת-עשרה בלילה, כאשר זינקו המחבלים החמושים לעבר הבית המשותף ברחוב בלפור. בכמה דירות בבית כבר כבו האור הפעם לא בקעו הדי הירי ממכשירי

ידידות מפונות מבית-הזוועות אחרי חיסול הרוצחים * זוועה-מולידה-זוועה מולידה-זוועה

*משמאל, מחזיק בילדה, אלוף (מיל.) רחבעם ("גנדי") זאבי.

המיר על אריק

לו יותר מבגין. על הליברלים וע"מ: הם סתם אנשים אפורים." ואילו להגדרה הציונית ביותר זכה אריק שרון: "לפעמים אני חושב שאין לו (לאריק) מכוונת-ירייה ביד. אילו היתה בי ידה, היה מסוגל לחסל את כולנו — אבל אני אומר זאת באופן סימלי." את הליכוד כולו הגדיר תמיר כ"אכזבה". כדי להבין מדוע התפרץ לפתע שמואל תמיר (למרות שהדברים הוכחו על ידו אחריכך, בצורה הפחות-משכנעת ביותר), יש להבין את המצב הפנימי במפלגתו היום. אין ספק, שתמיר זקוק לקרע מסויים, אס-כי לא מוחלט וסופי, בליכוד כולו, כדי להתגבר על האופוזיציה הפנימית שקמה לו בביתו-שלו, לראשונה מאז פרישתו מחרות והקמת המרכז החופשי. מיספר שניים של תמיר הוא ח"כ אלעזר שוסטק, אחד מוותיקי הח"כים (מכהן מאז הכנסת השניה), ומזכיר הסתדרות העובדים הלאומית. מאז הקמת המרכז החופשי קשה להבין את כניעתו של שוסטק לרצונותיו של תמיר, ותמיר חי בחשש תמידי מפני התמרדותו האפשרית של שוסטק.

המאפיה הפולנית של בגין

פני מיספר שבועות, היא אמנם הגיעה. באחת הישיבות הפנימיות של המפלגה התבטא שוסטק נגד תמיר בשלחו לעברו חץ, דווקא בנקודה הרגישה ביותר שלו. אמר שוסטק: "אני לא עוזבי את הרודנות של בגין בשביל לחיות תחת הרודנות של תמיר." שני חברי הכנסת הצעירים של המרכז החופשי, עקיבא ("הומר") נוף ואהוד

כאריק, הפריז עזר במתיחת-החבל ביחסיו עם בגין, ונדרס עליידי מנהיג המפלגה. מאחורי עזר עמדו מיספר אישים וממון רב, בתוך חרות, אשר אומנם הכריזו מאז מפלתו של עזר, על נאמנותם למה שהם עצמם מכנים: "בגין והמאפיה ה"פולנית שלו". אך ברור כי הם יתמכו בניסיונו הראשון של עזר לזנק חזרה על העגלה הפוליטית. עם אישים אלה נימנים איל-הכספים של חרות, יוסף ("יוסקה") קרמרמן, עורך-דין אברהם ("אייבי") נאמן, עורך-הדין משה שחטר (המנסה בימים אלה לגבש חוג "עזר" חדש), מנחם יידי ואפילו גאולה כהן, החייבת את כסאה בכנסת

בגין ונקדימון
דיווחים ופרוטוקולים תמימים

לעזר, כשאליהם מצטרפים מיספר בלתי-בטוחים כמו האיש המכריז על שיגאתו לבגין, ח"כ בנימין הלוי; יורם ארידור, אשר נשבע בזמנו אמונים לבגין אחרי שהבחין בנפילת עזר; הח"כ הבית-שאני דוד לוי; ח"כ אברהם שטרמן, הכועס על בגין על שהוצב רק במקום ה-38, ורק בנס הצליח להיכנס לכנסת, ומתחיקו דרובלס, המכונה עליידי אנשי בגין כ"לא יציב" מבחינת נאמנותו. כך הפכה הסכנה התיאורטית לשילטונו הכימעי-ניצחי של בגין, לגורמת-אזעקה מהבהבת. בתקופה האחרונה זכה בגין לתי-מיכה ממקור בלתי-צפוי, בדמותו של אריק שרון. אריק הצליח לנתק לחלוטין את קשריו עם הליברלים, אליהם הצטרף עם פרישתו מצה"ל, והתמיכה בו במפלגה זו אפסית לחלוטין. את הסאה הגדיש אריק כאשר קרא לעבר הצעירים הממושעים של המפלגה, בלהט הוויכוח: "היכן הייתם אתם בזמן המלחמה?"

למרות שרבים מוכנים להישבע כי השמ-צותיו של אריק על בגין, בשיחות שלא-לפירסום, היו חריפות יותר מאלו של תמיר (אריק כינה אותו זקן, סניילי, אסון). הרי עתה עומד אריק, מתוך חישוב פוליטי

אולמרט, התפלגו אף הם בין שני האישים. אולמרט המתמחה כעורך-דין במישורו של תמיר, הבחין בנטייתו הגוברת וואלכת של תמיר לעבר מתחרהו-שלו, נוף. אולמרט גם אינו יכול לסלוח לתמיר על שהציב אותו במקום, שבעת הרכבת הרשימה ל-כנסת נחשב כבלתי-ריאלי (מקום 36), וכי עיקבות מילחמת יום-הכיפורים, הוא נכנס לכנסת.

אולמרט נלחם על המקום ה-29, שהוקצה למרכז החופשי, ועל-פי החלטת תמיר קיבל את המקום נוף. דחיפה נוספת לכיוון האופוזיציה לתמיר מהווה אביו של אולמרט.

משה אולמרט, מייסדי וותיקי המרכז החופשי, מכהן בתפקיד אירגוני חשוב ברשימה, ותמיר החליט כי הוא כבר "זקן וסניילי" ויש לפנותו. אהוד יוצא להגנת אביו, כנגד ניסיונותיו של תמיר להדיחו. אולם, בעוד המלחמות הפנימיות בסיעה קיקיונית זו מחוללות סערה גדולה, הרי המלחמות האמתיות נערכות דווקא בתוך שתי הסיעות הגדולות המרכיבות את הליכוד — חרות והליברלים.

אחד הפצעים בנוף חרות, מאלה שעדיין לא הגלירו, הוא פרשת עזר וייצמן. שלא

אולמרט, נוף ותמיר
המקלה התפרקה

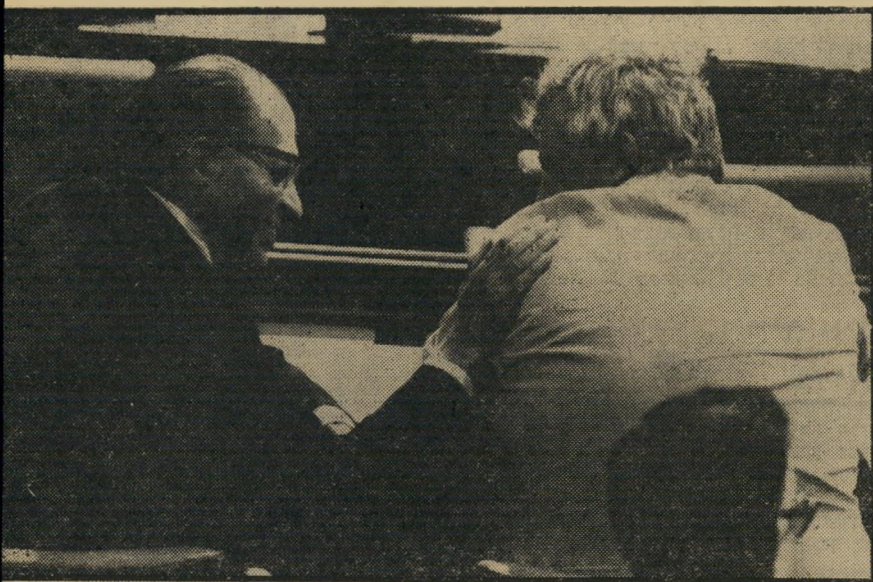
לדרכו מתנגדים הליברלים. המעניין הוא שבשבועות האחרונים, לפני התפרצותו הר-אחרונה של תמיר, הורגשה בקרב מנהיגי המפלגה הליברלית נטייה לעבר המרכז החופשי, מתוך מגמה ליצור גוש משולש בעתיד, כנגד ניסיונות של בגין לכפות את דעתו בבעיות רציניות, כגון החזרת שטחים הצפופות בעתיד הקרוב.

מי יפסיד

מהפירוק

ב אנשי ארץ-ישראל השלמה, ח"כ אברהם יפה והסופר משה שמיר, חיים במציאות הפוליטית של הליכוד כש-נישמתם מפוצלת. בן-הברית הטיבעי ביותר שלהם הוא בגין, שניהם קיצוניים ביותר, אולם יפה מתנגד לבגין ואף התבטא לא-מכבר כי: "צריך לזרוק את בגין".

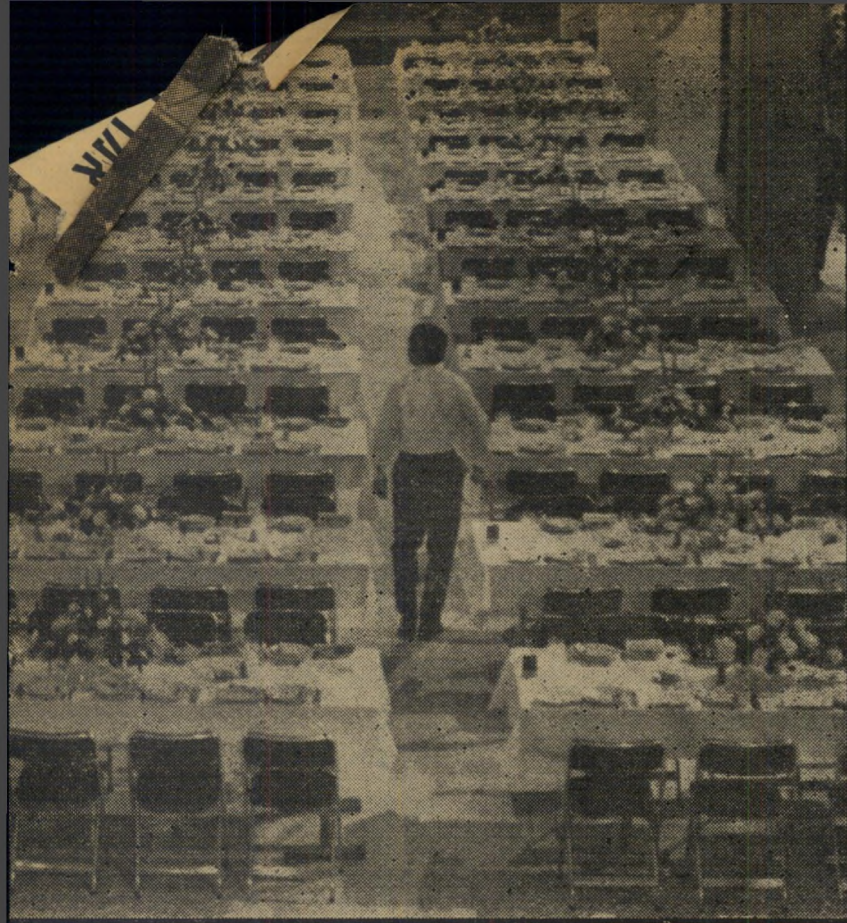
עיתים נדמה כי כדי להבין את מערכות-הכוחות בתוך הליכוד על מפלגותיו, רשוי מותיו וסיעותיו השונות, יש צורך להשתמש במחשב אלקטרוני. מערכת היחסים הר-אישיים ומגוון הדיעות וההשקפות הר-פוליטיות הם מורכבים עד-כדי-כך שבעיות המפלגה האחרת, המערך, ניראות לעור מתם פשוטות ומובנות.

בגין ואריק
קואליציה לכמה זמן?

למרות איומי פירוק הליכוד מחד, והר-דרישות הכימעי-אולטימטיביות לאיחוד הליכוד, נראה כי השיקולים של "אולי נפסיד מהפירוק" יוסיפו להנחות את כל אחד ממרכיבי הרשימה, אשר איש מהם לא יסכים ליטול על עצמו את האחריות ההיסטורית לפירוק, "הכוח האלטרנטיבי", והליכוד, על כל הכיעור והגיחוך שבו, ימשיך להתקיים עוד תקופה ארוכה, בהבדל יסודי אחד: עתה, לאחר פריצת הסכרים, ימשיכו אנשי הליכוד להעסיק את כותרות העיתונים בהתקפות-אישיות חסרות כל רסן ותרבות.

ואם אומנם יצליח בכך, תבוטל לחלוטין ועדת-המינויים, אשר היא ששלחה את חברי-הכנסת הליברליים אל כיסאותיהם, ותיקבע שיטה חדשה לחלוטין לבחירת חברי המרכז (בחירות פנימיות), אשר חקשה מאוד על אריק לחזור לחיק מיפ-לגתו המקורית במידה שיתרחש פיצוץ, שהוא כשלעצמו צפוי, בין בגין לאריק. היחסים בין הליברלים לבין הרשימה הממלכתית הדוקים ביותר, אין כימעט חי-לוקידיעות בין שתי מפלגות אלה, לבד מחריג אחד, הח"כ של ע"מ, אמנון לין, שהוא איש ארץ-ישראל-השלמה, ואשר

מה שמסמל את הארוחה לכיבוד נשיא ארצות-הברית היה הישרון להגיש לאורחים דג שיהיה גם שרף וגם קר. כך סיכם אחד מראשי משרד-החוץ בדו"ח שלו את ארוחת-הערב שערך נשיא מדינת-ישראל, אפרים קציר, לנשיא ארצות-הברית ריצ'ארד ניקסון, במישכן הכנסת. היתה זו הסעודה הממלכית הית המפוארת ביותר, שנערכה אי-פעם בישראל. היא הועברה בשידור ישיר בטלוויזיה וכל עם ישראל השתתף בה אם כי לא יכול היה לטעום מהמאכלים שהוגשו בה. היתה זו גם הסעודה המבוקרת ביותר, הצרות של מארגני המסיבה, שהיתה הארוה החברתי החשוב ביותר בתולדות

סעודת חתונה סטנדרטית באולם חתונות ישראלי

מדינת-ישראל, החלו עוד הרבה לפני שהורגש הדג השרף והקר. למרות שנשיא המדינה היה המארח בארץ ערב אומלל, הרי שמשרד-החוץ היה המארגן. לישכת הנשיא ביקשה ממשרד-החוץ להכין את רשימת המוזמנים שינתן להם הכבוד לסעוד במחיצתו של ניקסון. כשבדקו אנשי משרד-החוץ את אפשרויות סידור השולחנות והכסאות באולם שאגאל שבכנסת, הם נידהמו. התברר כי עומדים לרשותם 290 מקומות בלבד. רק לאחר מאמצים רבים, הצליחו לדחוס עוד 20 כסאות ולהגיע ל-310 מקומות ישיבה, על גבי כסאות מתקפלים מאלומיניום. ששיו

האמרגן האחראי על ביזיון ה"ארוחה החגיגית שנערך כה לכבוד הנשיא ניקסון בכנסת, אביגדור שוהם, ראש-הטכס במשרד-החוץ (ראשון מימין), מפקח על נשיקה לפט ניקסון.

המלצרים של מיזיון הכנסת ניסו בכל כוחם ל"חפות, בשירות טוב, על דלות האוכל עצימו, ועל הצלחות המוכתמות והמכוערות ביון הוגש המזון, בסעודה החשובה ביותר.

הבדואי אחת התשלומות הגדולות היא אמת-המידה לפיה הוזמנו האורחים. בעוד שח"כ אריק שרון, למשל, לא הוזמן, בלט במיוחד ח"כ הבדואי החדש, מחמד אבו-רביע.

הבדיחה של הס

למעמד אופי של סעודת חתונה סטנדרטית באולם חתונות ישראלי. שר-החוץ יגאל אלון הוריד למחלקת הטקס, בראשותו של אביגדור שוהם, הנ"חיות ברורות, לפי איזה קריטריונים להזמין את האורחים. "יש להזמין חתך של החברה הישראלית, שיש לה גניעה לנושא האמריקאי," קבע שר-החוץ. לאנשי מחלקת הטקס היה ברור כי אם ינסו לעמוד בקריטריון זה יגיעו ל-3000 אורחים. באותו רגע הומצא גם הכינוי למיבצע הרכבת הרשימה במשרד-החוץ: "הרוגים ופצועים". כדי לנסות ולפנות מקום בסעודה, פנה משרד-החוץ לאמריקאים. ביקש מהם רשות להכין קבלת פנים קצרה, לפני הארוחה, מעין מסיבת קוקטייל לראשי הנציגויות הדיפלומטיות בישראל, ולהזמין לארוחה עצמה רק את זקן הסגל. על פי הוראה אישית של הנשיא ניקסון, הגיעה תשובה שלילית. עבור המארגנים היה פירושה של התשובה 70 מקומות נוספים באולם ה"דחוס".

תמיר אינו בדואי

ברור היה כי בראש רשימת המוזמנים עומדים חברי הממשלה ונשוריהם. שר אחד לא הופיע לארוחה, למרות שהוזמן — שר-ההסברה אהרון יריב. אבל הבעיות החלו עם חברי הכנסת. האורחים שהגיעו לסעודה לא הצליחו להבין לפי

מיבצע "הרוגים ופצועים" להרכבת רשימת המוזמנים

אלו קריטריונים הוזמנו חברי הכנסת. גם אנשי משרד-החוץ לא. תחילה הוחלט להזמין את היו"ר וסגניו בלבד. אז החלה מערכת טלפונים שכמעט וניתקה את מרכזיית משרד-החוץ, בגלל העומס הרב. ראשי הסיעות דרשו להיות מיוצגים אף הם. הוזמנו נכתבו כבר עבור כל ראשי הוועדות, הסיעות והחטיבות (כ"גון הליברלים והמרכז החופשי, שהן חלק מסייעת ליכוד ואינן סיעות עצמאיות. אולם טלפון מיו"ר הכנסת ישראל ישעיהו שינה את כל המערכת.

למרות שנכתבו כבר הזמנות לראשי חגיגות הליברלים, המרכז החופשי וע"מ, טען ישעיהו כי די בבנין, שהוא ראש סיעת הליכוד, ודרש לבטל את ההזמנות האלה. ישעיהו אף תבע ממשרד החוץ שלא להזמין את ראשי הסיעות הקטנות, המיוצגות במ"ש שלה, כל"ע ור"צ. כיוון ששרים מסיעות אלה מוזמנים בתוקף היותם חברי ממשלה, כאשר נודע לחברי הכנסת על המזימה, החלה מערכת החצים, שנועדה להתבטח שכבודם של רבים לא יקופח. החלטה מפורשת של יו"ר הכנסת היתה, שלא להזמין את ראשי ועדות הכנסת, אולם שיחת טלפון שהגיעה ממשרד ראשיהממ"ש

היו"ר ישעיהו גרם למילחמת האחים בליכוד

שלה, גרמה לכך שיו"ר ועדת החוץ והביטחון, יצחק נבון, יוזמן. ח"כ נוסף, ארי אנקוריין, הוזמן אף הוא לסעודה, למרות שלא נכלל באף אחת מהקטגוריות הנתונות. מישור נזכר כי הוא יו"ר הליגה לידידות ישראל ארצות-הברית. ראשי-ממשלה יצחק רבין, שעבר באופן אישי על הרשימה שהכין ממשרד החוץ, דרש להוסיף עוד שם אחד: מרים אשכול, אלמנתו של ראשיהממשלה לשעבר, לוי אשכול.

לשכת הנשיא קיבלה לאישור את רשימת מוזמני הנשיא ממשרד החוץ. ריב של ממש פרץ אז בין הנשיא לבין אנשי

עודה האחרונה

משרד החוץ בעניין הזמנתם של השופטים העליונים. הנשיא דרש ממשרד החוץ להזמין אותם, ועמד על דרישתו בתוקף כה רב, עד שמשרד החוץ נכנע. יגאל אלון עצמו הורה להזמין את עורכי כל העיתון גים היומיים, ומספר ח"כים ערביים, לקרי שוט" ורק בלחץ מחלקת הטקס, הסכים כי יוזמנו ללא נשיותיהם. כך ארע, שבגלל הלחצים השונים של כל הרשויות שסיפלו במיבצע, "הרוגים ופצועים", אשר נועד לנפות את רשימת המוזמנים, נוצרו מצבים מגוחכים: עורך היומון המנוקד אומר מאיר בראלי והשייח הבידואי מחמד אבורביע הוזמנו, בעוד שתחברי כנסת כשמואל תמיר, אריק שרון ואישי מדינה ידועים רבים, לא הוזמנו — וכך נוצרה שערורייה בליכוד.

שר

בלי עניבה

ה כיוון השני בפעודה היה לבושם של המשתתפים. אמנם בהזמנה שיצא אה למוזמנים מלישכת הנשיא, היה מצויין במפורש שעל הגברים ללבוש חליפה כהה, אולם הנשים שהוזמנו, לא תודרכו. החריג היחיד בין הגברים היה שריהחלקאות אה רון אוון, שהופיע עם מיקטורן כהה, מכנסי

רבין דרש להזמין את מרים אשכול

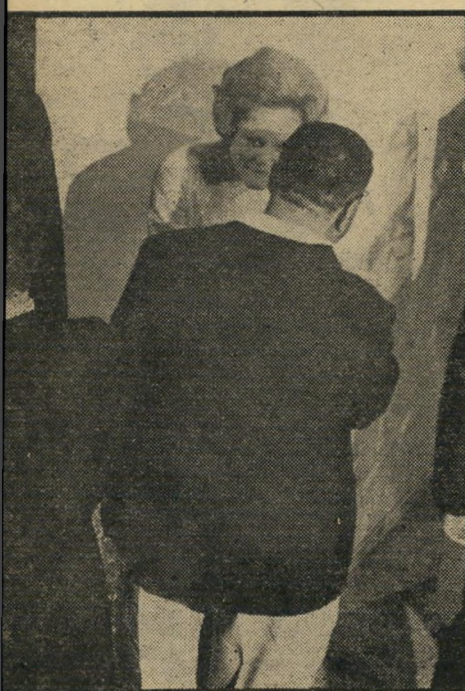
אתא בהירים וללא עניבה, ועורר סביבו תיוכים רבים. אולם ההבדלים בין הנשים השונות שהוזמנו, צרמו ממש את העין. היו מטרוניות נכבדות שהופיעו עם כל מטען שרשרות הצוואר והתכשיטים או תו אספו משך דור שלם. היו כאלה שהופיעו עו עם מחשופים גועזים, שלא התאימו לארוע, והיו אף גשות מכובדים שהופיעו עם שמלות בוקר אוריריות וקלות. פרשת התפריט היתה האומללה ביותר. ביצוע הסעודה הוטל על מיוזון הכנסת. המנות חוגשו בכלים הסטנדרטים של מזון הכנסת, שהם חסרי צורה והדר: צלחות פגועות בשוליהן, סכו"ם מעוקם, כוסות (חמשך בעמוד 22)

אצבע שולח, בחוסר-נימוס בולט, שריהבריות ויקטור שטי טוב, לעבר אורחת הכבוד, אשת נשיא ארצות-הברית פט ניכסון, בעת שהוצג בפניה. מאחורי שטיטוב בולט השר ברטס.

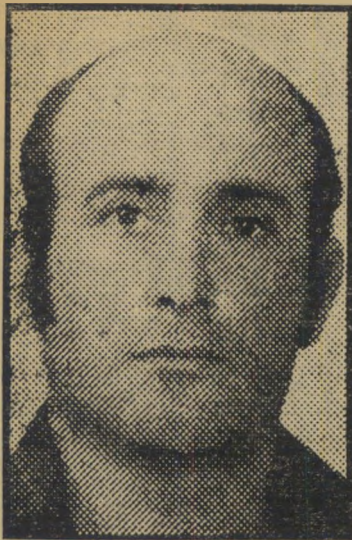

מחשוי הנשים הישראליות לא ידעו כיצד להתלבש ל" אירוע המיוחד. בעוד שאשת השגריר ה" אמריקאי מריה קיטינג באה בשימלה הול" מת, נראית מאחוריה ישראלית במחשוי.

מכנסיים במכנסיחאקי בה" רים וצווארון בחוץ, הוצג שריהחלקאות אהרון אוון בפני ה" נשיא האמריקאי ואשתו, וזכה לחיוכי-רח" מים מצד כל הנוכחים שבאו בחליפותיהם.

ציון מורדוף צנח מתבוסס בדמו -

הקורבן
ציון מורדוף, בן 32, מיפו, אב לארבעה ילדים קטנים, אשר נרצח ביריות מאקדח תופי, אחרי מריבה עם גיסו רוני קרנץ.

בעלת שיער אדמוני, שהציגה עצמה כ־ אילנה קרנץ, אשתו של נהג המכונית. רוני קרנץ, בן 26, מבתיים, פרט לכך היתה אילנה גם אחותו של הנרצח, ציון מורדוף.

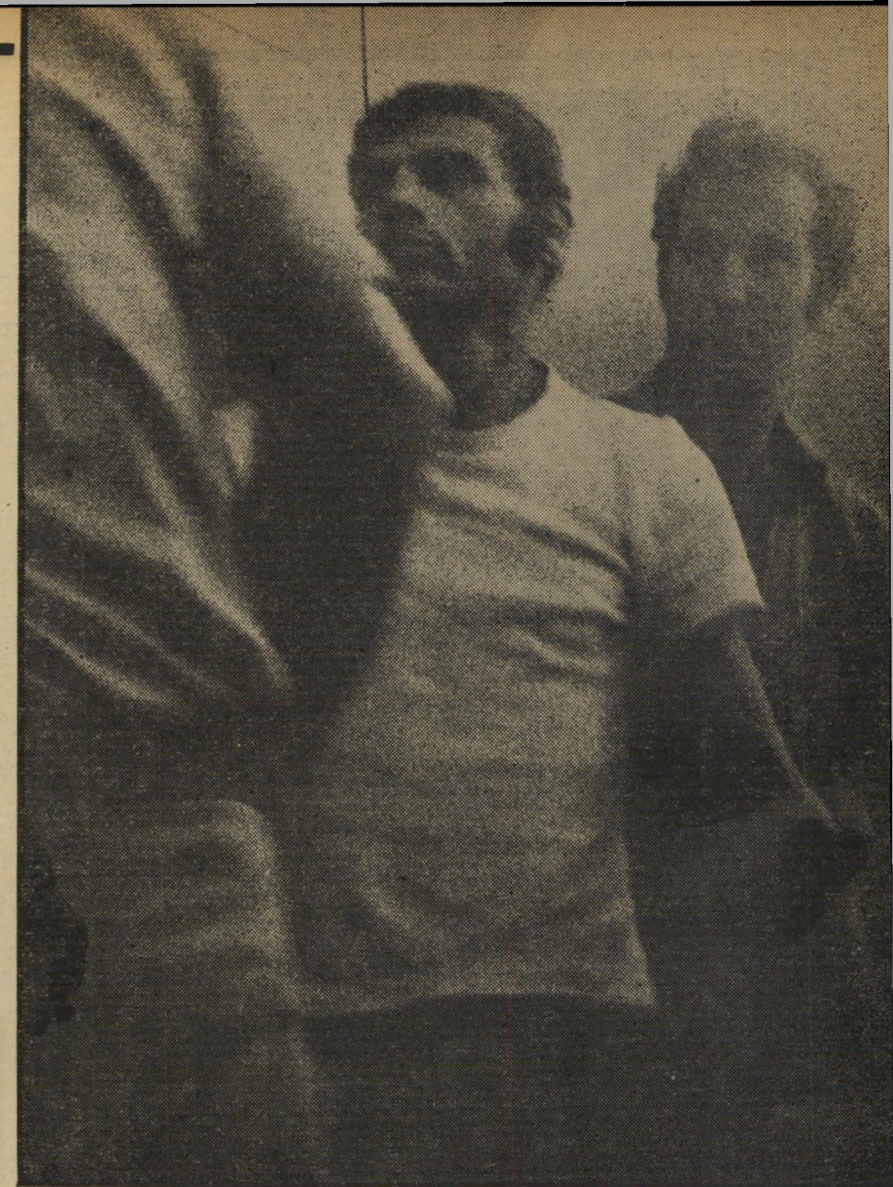
השלישייה הורדה מהמכונית, והועברה בניידת-מיטרה לחקירה.

כך נפתח תיק חקירת הרצח שבוצע ב־ אותו לילה ברחוב המלאכה פינת רחוב המסגר, ליד מוסך פורד.

השוטרים, שהגיעו למקום הפשע בעיקר בות קריאתם של יושבי בתי־הקפה שבי סביבה שהיו פתוחים עדיין, גילו על הר מידרכה, סמוך לגדר מוסך פורד, גבר צעיר, שרוע בשלולית דם. היתה זו גופתו של ציון מורדוף בן ה־32 מרחוב המלאכה, 9 ביפו, אב לארבעה ילדים קטנים, פנים מוכרים למשטרה.

מורדוף נורה מטוחת קרוב, זמת במי קום, בגופו נמצאו כדורי אקדח תופי. הר כדורים פגעו בראשו, בביטנו, ובזווארו. עדי־הראייה לרצח ידעו לספר, שאחרי היריות ראו גבר בודה מרחוב המלאכה, נכנס למכונית מוסטאנג, וגמלט. השעה היתה שתיים וחצי לפנות־בוקר.

כבר בחקירתה הראשונה במישטרה, נש-

רוני קרנץ, בן 26, מבתיים, פנים מוכרות בעולם התחתון הישראלי, הובא השבוע עלידי שוטרים לבית־משפט השלום בתל־אביב, להארכת מעצרו, כחשוד ברצח גיסו, ציון מורדוף. קרנץ שיתף פעולה עם חוקרי, ואף השתתף בשיחזור הרצח, ברחוב המלאכה בתל־אביב. רצח ציון מורדוף בוצע ביום שישי האחרון לפנות בוקר, יושבי בתי־הקפה בסביבה ששמעו את היריות, גילו את הגופה, הזעיקו מייד את המישטרה למקום הרצח.

החשוד ברצח

במוקד המישטרה בתל־אביב שודרה ההודעה הבהולה לכל הניידות, לכל הסיוורים, לכל הצוותים של המדור המרכזי, לכל הבלשים שבילו את הלילה בכבישים ובמארכים. העיר ישנה שינה עמוקה. רק פה ושם בקצו קולות מתוך מכשירי־הקשר המישטריים, בניידות ש־ יצאו ללכוד רוצח שניסה להימלט ממקום הרצח.

כרבע שעה אחרי שהחלה פעולתה הנימי רצת של המישטרה, במחסום שבכביש גהה, ניראו מרחוק פנסיה הנוצצים של מכונית שטסה ונעצרה בחריקת־צימיגים.

נהג מכונית המוסטאנג, פנה אל השוטרים ואמר שהביא איתו בחורה הטוענת שירתה בגבר ופצעה אותו.

השוטרים לא הופתעו. הם כבר המתינו למכונית המוסטאנג האפורה, המכונית אותה הורה להם המוקד לעצור.

רקע רומנטי מודבק

אנשי המוקד הודיעו לחבריהם כי עליהם להיזהר מנוסעי המוסטאנג, כיוון שאלה חמושים. הם גם תיארו כי אווניהם את הגבר אשר עזב בריצה את רחוב המלאכה בתל־אביב אחרי שנשמעו שם יריות, ונמלט מן המקום במכונית שניצבה ליד בית חעריב, בפית דרך פתח־תקווה — רחוב המלאכה.

אך תחת גבר החשוד ברצח, כפי שנמסר להם, התייצבה בפני השוטרים צעירה, שתרחרחר נחמדה, אשר התוודתה בקול רועד:

”זה אני יריתי בציון, אני פגעתיו לו ברגל, אני יריתי...”

היתה זו אביבה סבאג בת ה־25, אם לילדה בת ארבע, מרמת־גן. לידה, בתוך מכונית המוסטאנג, ישבה בחורה נוספת,

שהיתה במכונית הר נרצח: אביבה סבאג בת ה־4, מרמת־גן.

המאהבת

שתי הנשים

קרנץ הגיע לכלא לאחר שנחפס בגניבת מכוניות ובהתפרצויות.

אחרי השיחרור הוסיף מורדוף לתמוך ברונץ, והמליץ עליו כפני כוכבי העולם התחתון, כדי שיקבלו אותו לעבודה.

גיס

בעל־כורחו

גורדו שה ציון מורדוף נחתם ברגע שלחץ על קרנץ להתחתן עם אחותו, אילנה.

רוני היה מבקר בביתו של ציון ביפו, ותקבל בו כמו בן־המשפחה. בחגיגות המישפחתיות נטל חלק פעיל. אך יום אחד גילה ציון כי אחותו, אילנה, בהריון, תור צאה ישירה מהרומאן שלה עם רוני.

אך הרעיון להתחתן עם אילנה לא מצא חן בעיני רוני. הוא ניסה להיעלם מה־ שטח, ציון, גבר השומר על כבוד משפחתו, החל מאיים. ורק הלחץ של מורדוף הוא שהוביל את רוני אל החופה הבלתי־רצויה לו.

למרות שהעניין הסתיים בתהונה, כלור מר בכי־טוב, הרי היחסים בין ציון מורדוף לבין גיסו הטרי רוני קרנץ, הידרדרו והלי כה, החריפו מיום ליום.

הזוג הצעיר החקשר, היחסים ביניהם העצמיקו, ונולד ילד נוסף. הגיסים לא היו מסוגלים עוד לעשות “סולחה”, ככתוב בתורת העולם התחתון, החשבונות אינם נמחקים לעולם, הם רק נידחים למועד מאוחר יותר.

ציון מורדוף חדל לשתף את גיסו ב־ ענייני־המקצוע, כל אחד מן הגברים המתין לרגע־הכוסר להלום בשני.

ציון לא יכול לשאת את העובדה ש־ גיסו, ניסה לתחוב את אפו בענייניו הר פרטיים ביותר. ציון נאלץ להתגונן. רוני יצא להתקפת־מרוץ. הוא גילה את נקודת־ התורפה של גיסו: הנשים.

קרנץ חש שהגיע הרגע הגדול שלו, הודמנות בלתי חוזרת לשלם למורדוף ב־ אותה מטבע, כפי שעשה לו גיסו כאשר שמר על כבוד המשפחה.

רוני לא יכול לשכוח כיצד לחץ עליו מורדוף ואיים עליו, כדי שיתחתן עם אילנה שהיתה כבר בחודשי־ההריון מתקדמים.

ברה אביבה סבאג, הודתה שלא היא היתה זו שירתה בציון מורדוף.

רוני קרנץ, גיסו של הנרצח מורדוף הודה שהוא זה שירה בקורבן, וכי איים על אביבה ליטול על עצמה את האחריות לביצוע הפשע. בתחילה טענה הצעירה, כי ירתה בציון בגלל שאיכזב אותה, לא קיים את הבטחתו להתחתן איתה.

התעמולה פוענחה

במהירות

שעות ספורות אחרי ביצוע הרצח, הושלם כבר תיק־החקירה של המישטרה. רוני קרנץ הסכים לשתף פעולה עם חוקריו באופן מלא, והשתתף בשיחזור הפשע כבר בצהרי יום המחרת, יום שישי.

גם האקדה, ממנו נורו הכדורים הקט־ לניים, נמצא כעבור זמן־מה, על גג מיבנה סמוך, לשם הושלך לאחר מעשה על־ידי קרנץ, בדרך נסיגתו.

כשהובא רוני קרנץ, ביום ראשון בבוקר, לבית־המשפט השלום בתל־אביב, על־ידי המפקח סנדו מזור, להארכת מעצרו, לא נותרה כבר בפני חוקרי המישטרה כל תעלומה. הסיפור היה ברור.

סיפור רציחתו של ציון מורדוף החל ברגע בו התוודע אל רוני קרנץ. מי שקשר את הנרצח לרוצחו בקשר־הר־ מים היתה דווקא אחותו של הקורבן, אילנה.

קריירה פלילית

מגיל 16

ציון החל את הקריירה הפלילית שלו עוד בנעוריו. כאשר הסתבך לרא־ שונה עם החוק בהיותו בן 16, אז נפתחו נגדו תיקים על גניבות קטנות, ופריצות. במרוצת הזמן השתלם גם בהחזקת רכוש גנוב, החזקת סמים, אימים לצורך גביית חובות ומתן שירותים אחרים, מאותו סוג, לעבריינים ידועים יותר, אשר היו זקוקים ל־”פועלים שחורים” ול־”נושאי־כלים”.

הפגישה הראשונה בין ציון מורדוף לבין רוני קרנץ נערכה ככלא. רוני עשה רושם טוב על ציון, שראה בו חבר ל־ מקצוע שאפשר לסמוך עליו, בחור בעל עתיד.

כשרוצחו חוטף את מכוניתו ובה 2 נשים

לאכה. נהג המונית נמלט מהמקום. שתי הנשים נשארו לעמוד ליד המוטסטאנג.

רוני קרנץ יצא להתקפה גלויה. הוא הסביר לציון שאין לו כל זכות לדבר על כבוד המשפחה, כשהוא בעצמו בוגד בו, ומנהל רומן עם צעירה בת 25 בשם אביבה סבאג.

חיסול-חשבונות

ללא-דיחוי

לאחר כמה דקות נשמעו היריות. ליד מוסך פורד גילו יושבי בתייהקפה ה' כמוכים, ששמעו את היריות, את גופתו של ציון. קרנץ חזר בריצה למכוניתו של הנרצח, אסף את שתי הנשים, והסתלק.

בדרך שיכנע את אביבה, עליידי איומים למסור לשוטרים, אם במיקרה ייעצרו כי מחסום, כי היא שירתה בציון.

אביבה סבאג עברה לגור ברחוב דב מיספר 9 ברמת-גן לפני כחודשיים, עם הילדה שלה.

השכנים יודעים לספר כי הביקורים ה' ליליים של גברים בדירתה הטרידו אר' תם, השכנים ראו גם את בעל מכונית המוטסטאנג אשר היה בא לבקר אצלה. לפני כשבוע סיפרה אביבה לשכניה כי חיסלה את יחסיה עם ציון וקיבלה ממנו סכום כסף. על ציון מספרים השכנים בבית

מריבות

יוסיומיות

המריבות בתוך המשפחה, על צורת ה' ניהול חיייהמישפחה, ההריפו והלכו, והפכו לאיבה גלויה בין שני הגיסים. רוני קרנץ תקף את ציון ללא-הרף, וה' איומים ההודיים הפכו לדבר יוס'ביומו. ערב הרצח התפתחה מריבה נוספת בין הגיסים. כאשר יצא ציון את דירתו של רוני, הוהיר אותו שלא יישאר חייב לו הרבה זמן.

נראה שהפעם נבהל קרנץ מן האיום, ולכן החל מתכנן להקדים את תוכניותיו של גיסו, לחסל את החשבון ביניהם ללא דיחוי.

רוני לקח איתו את אשתו אילנה, את אקדח התופי, עלה למונית ויצא לבצע את תוכניתו בעיקבות ציון, אשר עזב את הדירה קודם-לכן במכונית המוטסטאנג

שני ציון

מיספר 9 כי נהג בהם תמיד כג'נטלמן. איש לא חשד שהגבר הזה, שנהג מכר' נית מהודרת והיה חביב ומנומס, יסתלק מהנוף בצורה אלימה כליכך.

הרקע ה'רומנטי', כביכול, שניסו המ' עורכים ברצח להדביק לפרשה זו, מילא בה תפקיד מישני בלבד.

שלו יחד עם אביבה סבאג.

רצה הגורל ורוני קרנץ ואשתו אילנה נפגשו במיקרה עם ציון ליד בית מעריב, סמוך לבית מעי'א.

המונית בה נסעו קרנץ ואשתו חתכה את דרכו של המוטסטאנג. ציון יצא מה' מכונית, ורוני רדף אחריו ברחוב המ'

האשה והאחות
אילנה קרנץ, אשתו של החשוד ברצח אחיה ציון מורדוף, בהתייעצות בבית-מישפט'השלום ב' ח'אביב עם עורך-הדין צבי לידסקי, סניגורו של העצור רוני קרנץ, החשוד ברצח.

שיחזור הרצח - כפי שהוא מסתבר מן העדויות

הרצח
ציון לא הצליח להתחמק מידיו של קרנץ, ואחרי רדיפה מסורפת לאורך רחוב המלאכה, נורה על-ידי החשוד ברצח ונפל על המדרכה. ליד הגדר של מוסך מורד. (כך שיחזרה חוליית-הכיסוי של העולם הזה את שלבי הרצח).

המירדף
רוני קרנץ, גיסו של הנרצח, רודף אחר הקורבן שלו ברחוב המלאכה, ליד מוסך ווקסהול, כשציון מנסה להתחמק מפניו בריצה, ולהינצל מאיומו של גיסו, ששלף כבר את אקדח התופי וכיוון אותו אל גבו.

איך להרוויח בשנה אחת

2.1 מיליון מארק

תיק שפתחו שילטונות מס-ההכנסה נגד יוסף בוכמן ודוד שרף, מולטי-מיליונרים יהודיים מגרמניה העושים עסקים בישראל, מגלה טפח מריווחיהם כאן.

מסתבר כי בוכמן (שהוא בעל רשת מועדוני-לילה ומלונות ועסקי נדל"ן בגרמניה), יחד עם דוד שרף, (בוכמן שנישלישם, שרף שליש) קנו ביולי 1972 את שטח מיגרש "לודוזה" בחולון, בסכום של 4.6 מיליון מרקים גרמניים. כוונתם המוצהרת היתה להקים במקום מאות דירות להשכרה לעולים חדשים בתיאום עם משרד-הקליטה. אולם לאחר הרכישה התברר כי משרד-הקליטה נסוג מן התוכנית וחשניים מצאו קונה: ויליאם שטרן האנגלי, שהסתבך עכשיו באנגליה, ואשר חברתו, "פאן-לון" נמכרה ל"כלל". בדצמבר 1973 נמכר לו השטח ב-6.7 מיליון מרקים.

התוך 16 חודשים הרוויחו בוכמן ושרף על העסקה 2.1 מיליון מרקים, או כלמעט חמישים אחוזים!

לאחר מסמס-ההכנסה הטיל עיקול על המכירה, כיוון שדרש 1.3 מיליון לירות מס על הרווח, הציעו השניים לבית-המשפט, כערבות למס-ההכנסה, את נכסיהם האחרים בישראל, ובית-המשפט הסכים לכך.

מסתבר כי השניים קנו ליד מלון "דן", בתל-אביב שטחים ב-10 מיליון לירות, להקמת מלון (השטח שבין גרירות צרפת למלון "דן", עליו היה בזמנו ה"מאב" חידוע).

השניים הם בעלי מלון "וילידור" בהרצליה, ששווי 3.5 מיליון לירות. הם השקיעו במניות חצי-מיליון לירות, ועוד 1.23 מיליון לירות כהלוואת-בעלים. את המלון החכירו תמורת 210 אלף לירות לשנה לחברת השקעות וניהול בתי-מלון של קסטו. אותה חברה הכרה גם מלון אחר של השניים, מלון "עממי" בתל-אביב.

מלון זה שווה עתה 4.5 מיליון לירות, והוא נרכש בהשקעה של מיליון לירות במניות, ועוד 2 מיליון בהלוואת-בעלים. ההכנסה מהחכרת המלון אף היא 210 אלף לירות. מלון זה, בן 65 החדרים, ריווחי ביותר, והכניס בתשעת החודשים בין מרס 1973 לינואר 1974 — 127 אלף לירות רווח נקי, מהכנסה כוללת של 731 אלף לירות.

לעומת זאת, מלון "וילידור", בן 32 החדרים, הפסיד באותה תקופה וצבר הפסד מצטבר של 36 אלף לירות.

עתה מתנהל משא ומתן בין בוכמן-שרף לבין קבוצת רפי שאולי, על הפיכת המלון למועדון ספורט ובריאות. קבוצת שאולי מפעילה עכשיו את מיסעדת ה"דראגסטור", המיסעדה הסינית, בעוד שהמיסעדה המכסיקאית החדשה שלה נמצאת בשלבי פתיחה.

הארץ בונה

מישרדים למכירה

הנהלת "הארץ" מצאה דרך להעמיד את העיתון על בסיס כלכלי איתן. מע-רכת "הארץ" עברה לבית-מישרדים דו-קומתי בקריית-המלכה בדרום תל-אביב. עתה החליט בעלי-העיתון, גרשום שוקן, להקים מעל המערכת 4500 מטר מישרדים, אותם ימכור או ישכיר. החלו

גרשום שוקן
למה לו הלוואה

כבר מגעים עם מתווכים למכירת השטח. חים. "הארץ" קנה את המיגרש מעיריית תל-אביב לצורך הקמת ביתו החדש של העיתון, לאחר שהעירייה הסדירה עבור "מעריב" ו"ידיעות אחרונות" הסדרים נוחים להקמת בניינים עבורם, ועבור אחרים שיסכרו שטחים בבניון. יודע-ידבר מעריכים כי "הארץ" יר-ווח מעסקת המישרדים כחמישה מיל-

גם ברום

בקשיים

יש צרות לאיליההון הישראליים ב"חול". עכשיו זה הגיע גם אל אמנון ברנס מפתח-תיקווה. אף הוא בצרות. ברנס עבר לארצות-הברית לפני כעש-רים שנה, השתלט על רשת דראגסטור-רים בשם "דיילין", שהיא אחת הגדולות בארצות-הברית. מרכזו הוא באיזור סן-דייגו. ברנס הפך לאחד התורמים והמשקיעים בישראל, הקים מלון בשארם-אל-שייח וקנה את בנק-המשכנתאות "אוניקו". הוא גם הקים קרן בת חמי-שה מיליון דולר לתרומות למוסדות-חינוך. נציגו בישראל הוא רפי איתן. לאחרונה ניסה ברנס להשתלט על חברה גדולה אחרת, קנה חבילה של מניותיה עת היו בשער של 7 דולר. כדי לקבל מימון לקנייה שיעבד את גנותיו ב"דיילין" בשער שהיה אז כ-22 יולר המנייה. אז חלה ירידה גדולה: בורסה, ומניותיו אינן מהוות כעת ב"י-וחון מספיק לבנקים, הדורשים ביט-זונות נוספים. מירסומים בארה"ב מוסרים, כי מש-ורתו של ברנס היא בין הגדולות באר-ות-הברית. שכרו הוא 256.3 אלף דולר "שנה", והוא נמצא במקום ה-203 בין 84 החברות הגדולות בארה"ב, בשיעור ושכורתו.

אופרה

בהרבה

גרושים

מי שחושב כי העירייה החדשה לווח כספים בריבית קצוצה ממלווים-בריבית פרטיים כדי לשפר את מצב שכונות-העוני, טועה טעות מרה. ישיבת ועדת-הכספים האחרונה של העירייה מגלה, כי ראש-העיר החליט לתת הלוואה של 100 אלף לירות לחבית-חסרת-תחתית ששמה ה"אופרה הישראלית". בדיון בוועדה דרש נציג גח"ל, יצחק מוריץ, הסברים להלוואה. מנחם בויאר, הדתי הפסיקו, ואמר כי כדאי לאשר את ההצעה מבלי לבקש פרטים, שכן כל התעניינות עלולה לגרום לדרישת תמיכה גדולה יותר... בדיון שיכנעו, כניראה, והעירייה הח-ליטה לקחת הלוואה מ"בנק לאומי", ול-תיתה לאופרה. באותה ישיבה עצמה הוחלט לקנות ב-1600 לירות 50 עותקים של הספר

מ"מ גריס
למה לא בגין

"פרקליטיהם של לוחמי חרות", המו-צא עליידו הוועדה הציבורית להקמת קרן-מילונות ליד מכון ז'בוטינסקי. אגב, בישיבת ועדת-בניין-ערים שנער-כה ביום שישי האחרון, הותקף ממלא-מקום ראש-העיר, יגאל גריפל בחרי-פות, עליידו חבר המערך נחום רז, על ראיון עיתונאי בו גילה גריפל פר-טים מדויני הוועדה, וסיפר כי בניגוד לראש-העיר הקודם, יחושוע רבינו-בליץ, שהיה מקבל פניות משר-האוצר פלינחס ספיר, אין גריפל מקבל שום פנייה ממנחם בגין. רז טען כי כל הח-לטות הוועדה בעירייה הקודמת היו על דעת גריפל, שיחד עם רבינובליץ נאבקו ל-א-אחת בנציג המערך, פייבל קנ-טור.

כן אמר כי הוצאת הדיונים החוצה "מזמניה" לחצים, וסיים בהצהרה כי הוא, אישית, רוצה מאוד לדעת מדוע אין בגין פונה אל גריפל בעניינים אלה או אחרים, בעיקר בגלל השמועות על הגורם לאי-הקשר בין השניים.

עיסקת פיחות

איל-הכספים היהודי-גרמני ארתור בראונר קנה בימים אלה שטח-קרקע ליד נתניה ב-3 מיליון לירות. העסקה נחתמה כך: בראונר התחייב לשלם את הכסף במחיר שנקבע עכשיו, יום לאחר הפיחות של הלירה. אם תוך שישה חוד-שים לא יהיה פיחות, ישולם הסכום בכל מיקרה. במיקרה של פיחות ישולם הקונה לפי השער החדש של הלירה. ברור כי הקונה ישלם ריבית והפרשי-הצמדה עד ליום התשלום. מעסקה זו נתנה הקונה, שיוכל ל-הרוויח את הפרשי הלירה לאחר הפי-חות, ומרוויח גם המוכר, המקבל מחיר גבוה יותר בעד הקרקע הנמכרת פת-

הסעודה האחרונה

(המשך מעמוד 19)

שאינו מתאימות ליעודן לפי נימוסי השול-חן המקובלים. חלק מהכלים היה אף מלוכ-לך ולא חרוץ. משרד-החוז, בידועו את חוסר האונים של מיוזון הכנסת בארוחות מסוג זה, ביקש רשות להזמין את האוכל ממלון המלך דוד בירושלים. מוזון הכנסת התנגד, ויו"ר הבית הכריע לטובת המיוזון בנימוק שבדרך בין המלון למשכן הכנסת, אי אפשר יהיה לפקח על כשרות המזון. כשדרש משרד-החוז מהכנסת לקנות כלים מיוחדים לקראת הארוה, התברר כי יהיה צורך להשקיע למטרה זו למעלה מחצי מיליון לירות.

אחרי הכלים בא תור הארוחה. "המלון, שהוגש כמנה ראשונה, תחת השם המפו-צץ חלון צונן העונן, היה הדבר היחיד שהיה אכיל באותה ארוחה. אפילו טבחי מיוזון הכנסת לא כלו לקלקל את המלון" אמר בשבוע שעבר אחד מאנשי משרד-החוז בהתמרמרות. אחרי המלון הוגש הדג המפורסם, דג שמך מנחל דג. שרף וקר, ומעט ארוחים אכלו ממנו יותר מאשר על קצה המזלג.

צלי בקר, עשוי מפילה בקר, ולידו מחרוזת של ירקות העונג' היה בלתי אכיל לחלוטין. כאשר חלק מהאורחים קיבלו אותו נא. ואחרים שרף. רפרפת השוקולד שהוגשה לקינוח היתה סבירה ואכילה, אולם הנסיון של האורחים עם המנות ה-קודמות הביא לכך שרובם לא נגעו בה. הקפה הגיע לשולחנות קר. היינות שהוגשו היו יין עבדת לבן, יין קברנה אדום ויין הנשיא, שהמפניה הישראלית. המלצרים הלבושים ברישול, כשהחלוצותיהם של כמה מהם מבבצות מתוך מכנסיהם, רק הוסיפו לאוירת החתונה העממית.

בגלל הכשרות נפסל מלון המלך דוד

"הסעודה בכנסת היתה אולי הסעודה היחידה בעולם, בה נשאו המלצרים כמעט אותו מישקל כשהגישו את המנות, וכש-הסירו את הכלים, נאמר בדו"ח שהוגש לשר-החוז עליידי פקיד בכיר במשרדו. ברור שהמיוזון, המספיק לצורכי הכנ-

סת, אינו ערוך לתפקיד מסוג זה. מכתב ששלח ח"כ זלמן שובל (אשר לא הוזמן לסעודה) לאחד העיתונים היומיים מצפה את נושא ההופעה האמנו-תית שהוכנה עבור האורחים. כתב שובל: "אני מבין שהרבה אנשים כוונים על ניכסון. אבל האם לא היתה שירת המקהלה בסעודה החגיגית לכבודו עונש כבד מירי בשבילו?" ואמנם, הדבר הגיל-עג ביותר בארוה היה ההופעה האמנו-תית.

אנשי משרד-החוז טוענים, שכאשר הת-ייעצו עם מחלקת הטקס של הבית הלבן, בנושא ההופעה האמנותית, נמסר להם כי הנשיא אוהב שירת מקהלה וריקוד מודרני. לגבי בחירת המקהלה לא היתה למשרד-החוז כל בעיה. בעת ארוחה דומה שנערכה בכנסת לכבוד קאנצלר מערב גרמניה ל-שעבר, וילי בראנד, הופיעה מקהלת איחוד הקבוצות והקיבוצים. בראנד הודה בנימוס רב לחברי המקהלה, וזה היה אישור מספיק למשרד-החוז. לגבי רצונו השני של הנשיא ניכסון, החליט מנכ"ל משרד-החוז, אבי רהם קידרון, עצמו. קידרון הוא חסיד של להקת המחול בת-שבע, והוא אישית קבע שקבוצה מהלהקה תופיע בפני האורחים. מחלקת-הטקס הרימה ידיה בפני רצונו של המנכ"ל, למרות שבחזרות היה ברור שה-ריקוד עומד להיות כישלון נורא. מה גם שנערך על רקע תפאורה של אנשי ביטחון. אחת הטענות שהועלו כנגד ההופעה האמנותית היתה: "מדוע היה צריך לשיר בפני הנשיא האמריקאי שיר אמריקאי, הלקוח מפורני אנד בס?" תשובת משרד-החוז לכך: "רצינו שניכסון יזכור כי היו מלחינים יהודים גדולים באמריקה, כמון גרשווין, שכתב את פורגי אנד בס". ראש-המשלה יצחק רבין, טילפן מספר ימים אחרי הארוחה לשר-החוז יגאל אלון וביקש ממנו בכתב, את חוות הדעת של משרד-החוז על האירוע. שר-החוז הטיל על פקיד בכיר ממשרדו לחקור את פרשת הבגיונות בארוחה. בתזכיר שהוגש לשר בעקבות הארוחה, צוינו אמנם מרבית המחדלים, אולם האשמה בכל נושא ניתלתה בגורם אחר מחוץ למישרד. הפסיקה האחרונה בתזכיר אמרה: "לאור נסיון המיבצע, אין לי ספק כי בארוחה הבאה, נעליח יותר."

צל"ש

אומץ-לב מפחיע

צל"ש — הן על כתבה שלא היתה מבויי שם כל תחנת-טלוויזיה אחרת בעולם, והן על גילוי אומץ-לב אישי, מגיע לצוות מבט, אשר כיסה את השתוללות-האמקום של אחד מתושבי שכונת מנחת בירושלים.

צוות-הטלוויזיה, בראשותו של כתב חדש, בן העדה הדרוזית רפיק חלב, יצא ל- כסות אירוע רגיל, של הריסת בית בירוש- לים בפקודת בית-המשפט. אומנם, למער- כת-החדשות היה ידוע כי התושבים עומ- דים להתנגד להריסה, אך איש לא העלה על דעתו כי אחד התושבים ישתלט על ההתפור, שהובא למקום כדי לבצע את ההריסה, וידלוק אחר שוטרים, נידת- מישטרה, מכונת-מים לפיזור-הפגנות של המישטרה, וידרוס עמודי חשמל ומכונות. כיוון שזו היתה אחת הכתבות הראשונות של חלב, התלווה אליו, כעוזרו, אחד ה- כתבים הוותיקים של הטלוויזיה, אורי גלדשטיין. השניים, יחד עם הצלם צבי ארמון, לא נסו מאימת הדחפור, ליוו עם המצלמה, תוך סכנת-נפשות ממש, את השתוללות המפלצת האדירה, ואת נסיו- נות השוטרים להשתלט עליה.

מאחרי המסך

אפשר רק עם ביאליק

מבלי להיכנס לויכוח אם פסוקו של יום צריך להיות לפני או אחרי המהדורה ה- מסכמת של החדשות בטלוויזיה, הרי עצם התוכנית זוכה להערכה רבה. פעמים רבות יש הרגשה, כי הפסוק היומי הוא אקטור אלי לגבי אירועי אותו יום.

ביום בו נפטר נשיא מצרים עבריאלי נאצר, למשל, היה הפסוק היומי "בנפול אויבך אל תשמח ובהיכשלו אל יגל ליבך". בתקופת הקמת הממשלה האחרונה הופיעו מדי יום ביומו פסוקים בנושא המנהיגות. כאשר התפוצצה פרשת-השוחד בקריית גת, הופיע הפסוק: "לא תיקח שוחד".

האחראי על פסוקו ומי שבחר את ה- פסוקים, הוא מנהל המחלקה לדת ומסורת בטלוויזיה, הרב בנימין צביאלי. צביאלי בוחר אחת לשבועיים את הפסוקים שיופיעו בשבועיים הבאים, כשמקורותיו הם ה- מיקרא. חז"ל וסיפורי ימי-הביניים.

לפני שבועות מיספר ביקש צביאלי רשות מהוועדה-המנהל של רשות-השידור להביא פסוקים מתוך מה שהוא מכנה "המחשבה החדשה", כאלה של הרב קוק. הוועד- המנהל התנגד, בנימוק שאם מביאים מן הרב קוק, מדוע לא יביאו גם מאד. גורדון וקארל מארכס. היתר אחד אכן קיבל צביאלי, והוא להביא פסוקים משל חיים נחמן ביאליק.

דודי ורעי מאחרי הגדר

למרות כישלונם של עמק פרי בביום המחזה מאחרי הגדר לביאליק, על-פי תסריט של דודי אבירן, מעניקה הטלווי- זיה לפרי הזדמנות נוספת. המחזה הבא אותו הוא עומד לביים הוא דודי ורעי, של נעמי פרנקל. עדיין לא ברור מי יהיו שותפיו של פרי להפקה חדשה זו.

יצחק לבוי נוסע

תפקיד מנכ"ל רשות השידור, טומן בחובו מלבד צרות של עובדים וביקורות מכל ה- צדדים גם צד נעים. נסיעות רבות לחו"ל. רק לפני חודשיים נכנס המנכ"ל החדש יצחק ליבני לתפקידו. רק בשבוע שעבר נערכה לכבודו מסיבת פרידה מגלי צה"ל וכבר הוא נוסע.

ליבני נוסע לכנס השנתי של אירגון ה- שידור האירופי, הנערך השנה בלונדון. לאחר ועידת האירגון, יבקר ליבני כאורח רשמי של מספר תחנות רדיו וטלוויזיה ב- אנגליה ובוולש. את מקומו של ליבני ימלא בעת העדרו סגנו אהרון מיסלר.

שיוויים בצה"ל

ניסיון מעניין בהפקת, בימוי ועריכת

תוכנית, עורך עתה שליה הטלוויזיה הישראלי לאירושה רון ("רוני") כרישי, השווה כעת בארץ בחופשת-מולדת.

רוני, אשר עמד לתזור עוד החודש לגרמניה דחה, בהסכמת הנהלת הטלוויזיה, את שיבתו לשם לחודש הבא, והוא עוסק עתה בהכנת תוכנית על השינויים בצה"ל.

בעזרת שילטונות הצבא הוא מפק תוכנית, אשר תעסוק בשינויים שנערכו במיבנה הצבא, בצידור, בשיטות אימוני, ובשינויים אשר תוכננו על-ידי צה"ל ומסיבות שונות לא בוצעו.

בנושא אחד הסכים רוני לא לגעת: השינויים האישיים שנערכו, או שהיו צרי- כים להיערך בצה"ל.

התוכנית תימשך 25 דקות. עדיין לא הוחלט אם היא תשודר ככתבה ביומן השבוע, או כתוכנית בפני עצמה.

ניקו-ראש ליאיר אלוני

קיימים מעט מאוד מוסדות בארץ בהם היחסים הבין-אישיים רעועים כמו בטלווי- זיה. המיסדרונות והמיון של בית-היהלוי- מים רוחשים רכילות והשמצות הדדיות. מדורי-הטלוויזיה בעיתונות ניוונים היטב מהיחסים הבלתי-בריאיים האלה, אולם ביום החמישי האחרון הגיעו המילחמות הפנימי- יות גם אל המסך הקטן, ועוררו בטלוויזיה שערוריה שעדיין לא שככה.

בתוכנית הסאטירית ניקו ראש, הוקרן קטע הלווע לשדר-הספורט יאיר ("המס- כים") אלוני. לאחר לבטים רבים החליט עורך ומפיק ניקו-ראש, מרדכי ("מוטי") קירשנבאום, להקרין קטע בו היה כלול לעג מפורש, בלתי-מוסווה, לצורת הגשת וריכוז שידורי הכדורגל מגרמניה.

מיד לאחר הקרנת ניקו ראש, הובא יומן הגביע העולמי, כאשר סוקר-המשח- קים הוא, כרגיל, יאיר אלוני. אחד הקטעים שנכללו בסיקור, היה סקירה מעולה וערו- כה היטב של נשיקות וחביקות-שימחה של שחקנים, לאחר שכבשו שערם. אלוני לא יכול היה להתאפק, והעיר: "זהו קטע טוב לניקו-ראש, במקום הקטעים שלהם".

אולם צופי-הטלוויזיה יכולים להבחין, כי מאז אותו שידור מגיש אלוני את שידורי- הכדורגל באיפוק רב יותר, אינו מפרע לשדרים מגרמניה ולמומחים בארץ, ואינו מעיר הערות שאינן קשורות לעצם המישחק המתואר.

סקר טלוויזיוני

רשות-השידור החלה בודקת את הצלחת שידורי הטלוויזיה והרגלי הצפייה בהם, באופן מסודר, על-ידי השתתפות בסקר- דעתיקהל שבועי.

הרשות התקשרה עם שני מוסדות-ציבור, העורכים סקר שבועי ביחד: המכון למחקר חברתי ושימושי בראשותו של הפרופ' אליהו גוממן, והמכון לקומוניקציה של אוניברסיטת ירושלים. בראשותו של מי שהיה מנכ"ל הטלוויזיה הראשון, הפרופ' אליהו כץ, והיא מזמינה בסקר השוטף שלהם מיספר שאלות מדי-שבוע.

נוסף לתועלת שתצמח לטלוויזיה עצמה ממסקנות סקרים אלה, ישתמש בהם אף המכון לקומוניקציה, לעבודות-המחקר שלו.

קריינית-רצף - מי תישאר ?

מזל-הביש רודף את קרייניות-הרצף. ל- אחר חודשים רבים של אימונים אל מול המצלמה, ועדות, וועדות-חוזרות, הועלו לבסוף שלוש קרייניות-רצף חדשות ומיס- פר קריינים חדשים על המסך הקטן. ל- שתים מן החדשות נמסרה כבר הודעה כי עליהן לשפר את הופעתן, שאם ברצונן להמשיך להופיע, ואילו רות ושירי ממשי- כה לקצור הצלחה רבה.

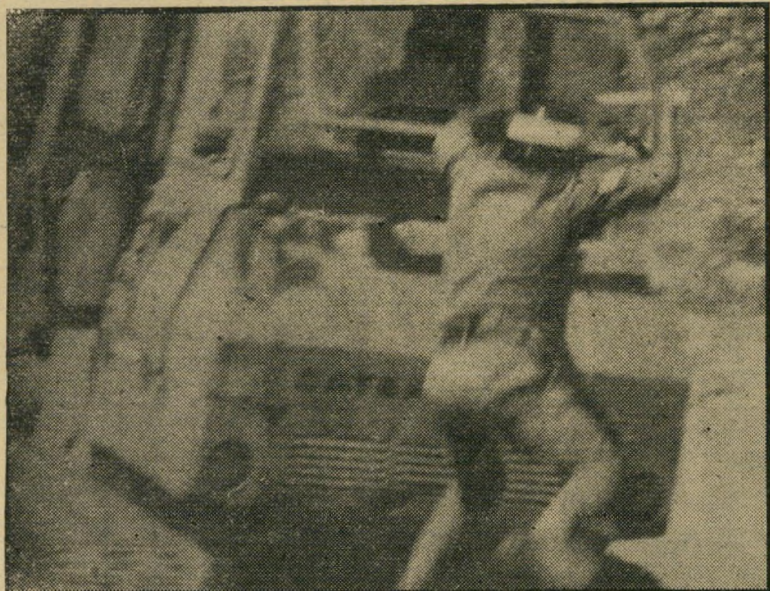
ההחלטה הסופית בדבר הניפוי, תיפול כאשר תחזור רליה מור, האחראית על המגישות, מטיל בחו"ל.

פרי מייסון מגיע

מיספר סדרות ותוכניות חדשות נרכשו

הדחפור הופך את הניידת

דחפור נהוג בידי אדם ש- קיבל התקפת-אמק, מסת- ער על ניידת מישטרה והופך אותה. צוות מבט שנכח במקום, צילם את כל האירוע, והצליח להביא אל הצופים כתבת-חדשות מעולה המזדמנת רק לעיתים נדירות ביותר.

שוטר מנסה לזנק

אחד השוטרים, שגילה אומץ לפחות כמו צוות- הטלוויזיה, מנסה לזנק אל מאחרי הדחפור, כדי להשתלט על הנהג המשתולל. לאחר מיספר ניסיונות, אחריהם עקבה המצלמה, הצליח השוטר לקפוץ על הדחפור, ולהאחז בקושי רב בדפנותיו, בעת נסיעתו השיגעונית.

מהלומות לנהג

השוטר, לאחר שקפץ על הדחפור, שבר במהלכו מות'אלה את החלון האחורי של תא-הנהג, והחל חובט בנהג כדי להמס אותו. אולם מהלומותיו אלו לא הספיקו, ושוטר אחר, שהתקרב לדחפור מן הצד, ירה ברגלו של הנהג, ובכך שם קץ למחזה-האימים המישתולל.

אות, אשר תשתרע על פני ארבעה המשכים, כל אחד בן 50 דקות.

תוכנית מעניינת במיוחד תהיה ניסיון להביא את תולדות-חייו של הסופר ג'ק לונדון דרך ספריו. התוכנית תימשך שיב- עה שבועות, כאשר מדי-שבוע יוקרן סרט בן שעה אחת.

על-ידי הטלוויזיה בחו"ל, ועתידות להיות מוקרנות בעתיד הקרוב והרחוק. מיד לאחר שאייזונסיד יירד מעל המסך, תחל סידרת- מיסותורין חדשה, פרי מייסון, עם אותו צוות-שחקנים המלהק את אייזונסיד.

בעוד שלושה חודשים יחזו צופי ישראל בהפקה איטלקית של עליסה בארץ הפל-

במדינה

(המשך מעמוד 16)

רות והדיירים נמו את שנתם. דירה אחת של משפחת פופלינקר, היתה ריקה, ודייריה נעדרו מהבית. בדירות אחרות, שהיו מוארות, עסקו דיירים במשחקי קלפים, ביציפה בטלויזיה. דני שוסטר בן ה-19 שהה בחדרו עם ידידתו, אסתי גליס, בת ה-17, כאשר הגיעו הדיירים לאוניהם. "מחבלים!" צחקה הנערה. דני רק לעבר החלון והבחין במחבלים המדלגים על הגדר המפרידה בין הבניין לחוף הים. ברגע זה החלה הזוועה.

אחד המחבלים נכנס אל חדר המדרגות של הבניין, ניסה לפרוץ אל אחת הדירות. שני מחבלים אחרים התבצרו בכניסה לבית, החליפו יריות עם חוליה של שני אנשי המשמר האזרחי שהבחינה בהם. אחד מאנשי המשמר, זרחי בן-שבת, היה חמוש ברובה צי'כא מיושן.

סכין שלופה מאחורי הדלת. התקפת המחבלים לא באה על נהריה כהפ-תעה. מזה מיספר שבועות, מאז הטבח במעלות, חיו תושבי נהריה בצילה של התקפת מחבלים צפויה. היה ברור שבגלל מיקומה לחוף הים מהווה נהריה מטרה פוטנציאלית לתקיפת מחבלים.

גם בלילה שבין יום שני לשלישי לא רפתה הכוונות בעיירה. הפעם עברו רק כ-15 דקות עד שהגיעו כוחות הביטחון אל הבניין. בינתיים הסתגרו הדיירים בדירותיהם אחוזי אימה, ניסו לחסום את דלתות הכניסה לדירותיהם ברהיטים כבדים. הרוצחים, שהסתובבו בחדר המדרגות, ניסו לפרוץ את הדלתות במטחי יריות. במשפחת דואק הוכנסו ילדי המשפחה לארון. דני וסט העלה את אשתו ושני ילדיו אל האינטרסול שמעל חדר האמבטיה בדירתו והוא עצמו המתין למחבלים מאחורי הדלת בסכין שלופה. בדירות אחרות הוסתרו הילדים מתחת למיטות.

מרדכי זרקין ניסה לחלץ את שני ילדיו, רוג'ית בת ה-10 וגלעד בן הארבע דרך החלון האחורי בדירתו. הוא לא הספיק לעשות זאת. המחבלים הצליחו לפרוץ לדירתו, ריססו אותה במטחי יריות והטילו רימון יד לתוכה. שני ילדיו של מרדכי ואשתו, הגננת אריקה בת ה-31, נהרגו. הוא עצמו נפצע.

כאשר נוכחו המחבלים כי הם מוקפים עלה אחד מהם אל גג הבניין ואילו שני חבריו התבצרו בחדר המדרגות. דיירי הקומות העליונות יכלו לשמוע את צעדי המחבל על הגג, ואת חילופי היריות בינו לבין כוחות הביטחון. הדיירים סיפקו מידע לכוחות הביטחון על תנועות המחבלים ומקום הימצאם. אולם עברו כשעתיים וחצי עד אשר החלה הפעולה הצבאית.

כל הדיירים קיבלו הוראות להסתתר בדירותיהם מתחת לאמצעי-מיסתור, כמו מיטות או רהיטים אחרים, ולא לצאת משם עד שיובהר לאם סופית כי צה"ל השתלט על הבניין. דרך בניין צמוד לבית ברחוב בלפור 19 טיפסו חיילי צה"ל אל הגג, חיסלו את המחבל שניהל עימם קרב, ירדו לחדר המדרגות מלמעלה. חילופי היריות נמשכו בחדר המדרגות כחצי שעה, לפני שחוסלו שני המחבלים האחרים. הם הס-סיקו עוד להרוג את אחד החיילים ולפצוע חמישה אחרים.

סכנה לפיצוץ ההסדרים. היה ברור כי ישראל לא תוכל להבליג על מעשה הזוועה הנוסף שביצעו הפידיאיון. שרשרת התגובות ומעשי התגמול תימשך ומאזן האימה ההדדי בין מטוסי חיל-האוויר לבין גיחות המחבלים יימשך אף הוא. כשם שאין הפצצות חיל-האוויר, מדויקות וקט-לניות ככל שיהיו, מסוגלות להפסיק את חדירות החבלנים, כן אין ישראל יכולה לעבור בשתיקה על פעולת טרור. ללא ספק תחול הסלמה בתגובה ובתגובות שי-כנגד.

אולם הפעם מאיימת ההסלמה לגרום להתלקחות חדשה. מצריים התחייבה פומי-בית להגיב בכוח על כל תגובה ישראלית בלבנון. היא יכולה לשלם מס שפתיים פעם או פעמיים, אך בסופו של דבר תיאלץ להיגרר לפרובוקציות המתמשכות של איר-גונייהחבלה, הנחוששים בהחלטתם שלא ל-אפשר רגיעה באזור וכל הסדר על חשבון-נם. גם אם יהיה המחיר שיאלצו לשלם כבד, במצב זה משרתת כל תגובה אלימה של ישראל את כוונות אירגוני החבלה (ראה הנידון). החמרת התגובה עד לידי תפיסת שטחים בלבנון, עלולה לגרום סיבוב מילי-חמה נוסף ולפוצץ את כל ההסדרים ש-הושגו עד כה.

גולדו

LOTTO

150,000

לירות

מינימום

פרס

ראשון

יום שני

אחריצ

המועד

האחרון

למסירת

טובסי

ההשתתפות

הגרלה

בנל

יום

שלישי

ביום שני אפשר למסור מופסי השתתפות עד שעה 8.00 בערב

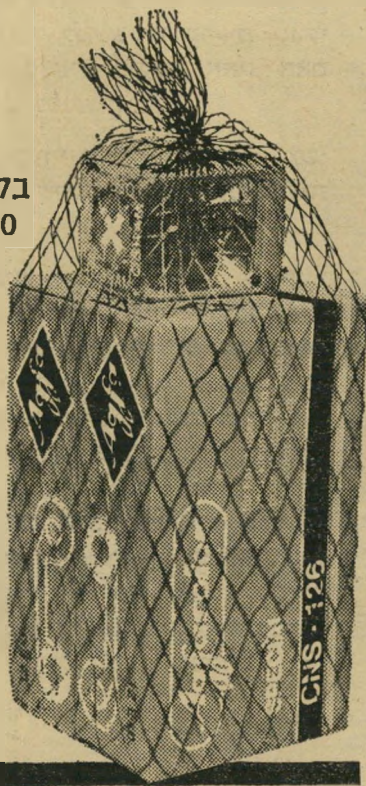
ברח' הפטאן 3, תל-אביב

אם טרם נסית לצלם תמונות צבעוניות בלילה -נסה עכשיו. על חשבוננו.

בקנותך עכשיו שני סרטי צילום
AGFACOLOR CNS PAK 126/20
אתה מקבל כשי
קוביית מבזק ל-4 צילומי לילה.
(כל עוד לא יאזל המלאי).

AGFACOLOR
עם אגפא זה מצליח!

פרסום גלילום

טונו

ספורט טונו

השבוע פתיחת 4 מחזורים
על משחקי המבחן של
הליגות הישראליות

מינימום הפרס הראשון

200.000 ₪
(כולל העברה)

מינימום כלל הפרסים

450.000 ₪
(כולל העברה)

כיום חמישי — המועד האחרון
למסירת הטפסים

דרכי אדם

גם אחרי 20 שנה

הבעל שזנח את

אשתו וידידיו —

קנה את חירותו

ב-155 אלף לירות

האשה פרצה בבחלה אל משרדו של עורך-הדין התל-אביבי מונדי לייבה, לפני חודשיים וחצי, והתחננה: „אתה מוכרח לעשות משהו, מייד! הוא בארץ! הוא נמר צא במלון הילטון! תעצור אותו! אני מחכה כבר 20 שנה לרגע הזה!” עורך-הדין ביקש פרטים, ורק בעמל רב הצליח להרגיע את האשה, שחזרה על דבריה שוב ושוב ולשמוע את סיפורה. אברהם לבקוביץ, בן ה-52 כיום, יליד פולין, זנח את אשתו, פרלה לבקוביץ-

נתבע לבקוביץ (שמאל)
„התגרשתי אצל הרפורמיס”

חמור יותר. לבקוביץ פנה לעורך-הדין משה אלוני בבקשה לייצגו, ויחד איתו התייצב בפני בית-הדין הרבני בתל-אביב. בבית-הדין הרבני ביקשה פרלה לבקוביץ מבטלה-לשעבר סך חצי מיליון ל"ר רות, פיצויים על השנים בהן לא נשא במזונות לה ולילדיה. הבעל, מצידו, שלף תיק-מיסמכים והגיש לדיינים תעודות, בעזרתן קיווה להוכיח שאכן התגרש בזמנו מאשתו הראשונה, והתחתן עם השנייה כדת-יוכדין. הרפורמיים התירו, אחד המיסמכים האלה היה תעודה בחתימתו של הרב חיים רבינוביץ, מברוקלין שבני-יורק, איש בית-הדין הרפורמי שם. מן המיסמך הסתבר כי אברהם לבקוביץ התייצב בפני בית-דין-צדק בני-יורק, והר" אה שם תעודות המעידות עליו שקיבל גט-פיטורין לפי חוקי המדינה מאשתו פרלה בשנת תשכ"ד, ונתן לה גט-פיטורין. בית-דין-צדק הג"ל הגיע לידי החלטה כי הבעל אינו חייב עוד לזון את אשתו המגורשת על-פי חוקי המדינה, וגם על-פי דת ההלכה, כיוון שבניהם עומדים כבר ברשות עצמם. במיסמך נוסף שהגיש לבקוביץ לבית-הדין הרבני בתל-אביב, ואשר היה חתום על-ידי הרב ד"ר לוטאר גולדשטיין מלימה שבפרו, משנת 1966, נאמר: „בעזרת השם: אני מאשר בזה שאברהם לבקוביץ, אשר נולד בוורשה, מסר לי מיכתב-גירושין, גט, כדי שאני אשלח אותו

תובעת לבקוביץ ופרקטים לייבה
„זאת בגאמיה”

לאשתו-לשעבר פרלה, המיסמך נמסר לי בנוכחותם של שני עדים. „על סמך עובדה זו, מבוטלים גישור-איהם של האנשים הנזכרים לעיל, כדת משה וישראל.” החירות עולה ביוקר. דייני בית-הדין הרבני בתל-אביב צחקו למיקרא הי-מיסמכים, שהיו חתומים בידי רבנים רפור-מיים. הם הסבירו לבקוביץ בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, כי גורלו נתון עתה בידיה של אשתו-לשעבר. השבוע הבין לבקוביץ, סופית, כי אין לו ברירה, וכי אם ברצונו לחזור פעם לארצות-הברית, שם הוא חי כיום, יחא עליו לשלם את דמייה-מזונות הנדרשים ממנו עבור 20 השנים שחלפו מאז זנח את אשתו וילדיו וירד מישראל. הוא שב והתייצב בפני בית-הדין הרבני, בפשרה שנחתמה בבית-הדין הסכימה פרלה לבקוביץ לשחרר את בעלה-לשעבר מכל התחייבות כלפיה, תמורת סכום של 155 אלף לירות.

קליימן, לפני 20 שנה, והותיר עימה את שני בניהם, זאב וישעיה. מיד לאחר-מכן נסע לארצות-הברית עם מרים ספיבק, בת 40 כיום, אם לארבעה ילדים. מרים לקחה איתה לאמריקה את אחד הבנים שלה, ושם נולד להם בנם המשותף. פרלה סיפרה כי לאחר זמן נודע לה שבעלה התגרש ממנה אצל הרבנים הרפור-מיים שם, וכי אחר-כך התחתן עם מרים. עוד לפני צאתו את הארץ הגישה תביעת-מזונות נגדו, והוציאה צו-עיקוב-ציאה, אך ללא הועיל. מירדף בחול. השעה היתה אחת וחצי בעהריים, יום שישי. עורך-הדין הבין את הבהילות שבמצב, מיהר אל בית הרב אילי רביץ, אב-בית-הדין האזורי בתל-אביב. כך החל המירדף אחר אברהם לבקוביץ, שלא חשד כלל במתרחש מאחורי גבו. מששמע הרב רביץ את סיפורה של פר-לה, ולאחר שנודע לו כי קיים כבר תיק בבית-הדין הרבני בתל-אביב נגד בעלה, מסר לידי עורך-הדין צו-עיקוב-ציאה מה-ארץ כנגד אברהם לבקוביץ. עורך-הדין חש לנמלה-תעופה, ומסר בידי השוטרים שם את הצו. לבקוביץ שלא חשד במאוס, הוזמן למיש-טרת נפת חירקון, שם הודיעו לו כי הוא חשוד בביגמיה. דרכונו האמריקאי נלקח. השוטרים-לשעבר במישרת ישראל, אב-רהם לבקוביץ, אשר עזב את עבודתו במישרת ערב צאתו לחו"ל, בשנת 1960, הצליח אז לצאת למרות צו-עיקוב-שהופי על נגדו, אלא שהפעם נראה היה שהמצב

איכה?

בשאלה זו פנה אלוהים אל אבי אבותינו, האדם הראשון בשעה שהסתתר מפניו. מאז ועד עתה הולכים צאצאיו בעקבו-תיו ומסתתרים מפני אלוהים. לא מאחורי עלי תאנה, אלא מאחורי מחיצות שכל איש מקים לעצמו.

מה גרם לכך שאדם וחוה הסתתרו מפני אלוהים? החטא, האשמה, הבושה, והפחד. החטא והאשמה מביאים את האדם לידי בריחה מפני הזולת, מפני אלוהים ומפני עצמו... אבל זוהי בריחה שאין בסופה, מקלט! זוהי בריחה מהאשמה שהחטא הטיל על החוטא.

מה יכול לשחרר אדם מהרגשת אשמה? רק סליחה ממי שנגדו הוא חטא. אבל מי מוכן להיות „מוג לב“ כזה ולבקש סליחה? כולנו רוצים להיות „גברים“. ואז, במקום לבקש סליחה, אנחנו מנסים להיפטר מן המאשים ולא האשמה. כך עשה קין. האם השתחרר בכך מרגש האשמה? לא! הוא שמע בנוסף לקול שקרא איכה? גם קול שקרא „איה אחיך?“

רבים מנסים להשתחרר מרגש האשמה כלפי אלוהים בצורה דומה. יש המנסים על-ידי מעשים טובים. הם חושבים שמעשיהם הטובים יהיו משקל נגד למעשיהם הרעים ואולי יכריעו את הכף, אולם, אם נתפס איש בגניבה אחת, האם מאה צדקות קודמות יפטרו אותו מאשמה?

אחרים מנסים להסתתר מאחורי פולחן דתי. הם משי-תמשים בפולחן כמחוק וחושבים שיוכלו למחוק איתו את כתב האישום.

אבל מה עושים האתאיסטים? הם מנסים להיפטר מאלוהים על-ידי ההכרזה „אין אלוהים“. הקול שקרא איכה נדם. „עכשיו אנחנו חופשיים ויכולים להשתחרר מרגש האש-מה שהעיק עלינו במשך דורות והפך אותנו למתוסכלים, לבעלי מום נפשי. החופש האמיתי הגיע, אפשר לנתק את המוסרות ולהשליך את העבوتים. אין אלוהים, אין אשמה, אין חטא; ממש חרות לאדם. עכשיו אפשר להקים חברה מתירנית שכל איש יעשה בה את הישר בעיניו“, אבל... לאן לברוח מן האיש הזה? מן האיש שיצא מן הכלוב? לאן תברח מעצמך? העיקר לא לחשוב — אתה אומר. לעסוק בכל מיני דברים כדי שלא ישאר זמן לחשוב כמה קשה לברוח מן המחשבות ומן המצפון! מן הקול שקורא איכה?

אולי בכל זאת תנסה את הדרך האחרת, דרך התשובה והסליחה?

אלוהים מחפש אותך, לא על-מנת להרע לך, כי אם להיטיב. הוא שלח בתחילה את הנביאים עם בשורת התשובה והסליחה, ולבסוף שלח את המשיח ישוע שאמר כי בא לחפש ולהושיע את החוטאים האובדים, — וכך גם עשה.

איך הוא עשה זאת? על-ידי הקרבת עצמו כעבד ה' שסבל ומת למענך, בהתאם לכתוב בספר ישעיה הנביא:

„אכן חליינו הוא נשא ומכאובינו סבלם... והוא מחולל מפשעינו מדכא מעוונותינו מוסר שלומינו עליו ובחבורתו נרפא לנו כולנו כצאן תעינו, איש לדרכו פנינו וה' הפגיע בו את עוון כולנו.“ ישעיהו נ"ג.

אל תברח יותר מפניו. בוא אליו בתשובה כנה והוא יסלח לך וישחרר אותך מאשמת החטא. תאמר לו היום הנני!

לאֱלֹהִים הַכְּבוֹד וְהַתְּפָאֶרֶת לְעוֹלָמִי עוֹלָמִים

לאן את ר"צה, שולמית

(המשך מעמוד 11)

ביותר של אלוני. היא התייעצה עימו בכל וקיבלה את הנחיותיו האידיאולוגיות, והוא מצידו השתמש בהארץ כדי להנחיל לה תמיכה מברכה. אולם למחרת הבחירות התאכזב במהירות-שיא, והחליט להקים תנועה משלו — „שינוי“. כימעט כל שותפיו במיבצע זה היו אנשים שהצביעו בבחירות האחרונות בעד ר"צ. הפרופסורים שנתנו את תמיכתם לאלוני נטשוה ברוכס. הופעתו של רובינשטיין כמתחרה אפשרי בבחירות הבחילה את אלוני משאננותה. רובינשטיין אומר את אותם הדברים שהיא אומרת, החבדל בין שתי הקבוצות הוא אפסי.

רשימה של „שינוי“ אמנם לא תוכל לזכות באהדת המוני עקרות-הבית ושאר „עמך“, קוראי ידיעות אחרונות ולאשה שתמכו באלוני. אך היא תוכל לקחת ממנה בוחרים מקרב החוגים האקדמיים והאינטליגנציה. זהו קהל נייד, המושפע ממצב-יירו, ושולמית אלוני מודעת לזה היטב.

עם כל אי-רצונה בהקמת תנועה מסודרת, הבינה אלוני עתה שאין מנוס מכך, אם היא רוצה למנוע סחף נוסף. אך אין פירוש הדבר שכבר השלימה בלבה לגמרי עם כינון מוסדות מחייבים, הכרעות-רוב, ויכוחים ופשרות אישיות. קרוב לוודאי שעתידה של ר"צ לא יוכרע עזיירי החלטות מוסדיות, אלא עזיירי תשובתה של שולמית אלוני עצמה לגבי האופציות הפתוחות לפנייה. ריבוי האפשרויות האלה נובע אף הוא מגורל הצדקתה.

ארבע אופציות

ב עיקר עומדות בפני שולמית אלוני ארבע אופציות אלטרנטיביות: להשאיר את ר"צ כתנועה עצמאית, ולהתייצב בראשה בבחירות הבאות, לחזור למפלגת-העבודה, להצטרף לר"ע, להצטרף לגוש ליברליסוציאלי גרוע, שיחווה כוח שלישי ברינה.

נראה שמכל האופציות האלה, היא רחוקה ביותר דווקא מן הראשונה. אין היא מתכוונת לנסות את מזלה בשנית, להמר על מצב-יירו הבחור. בדחותה סיכון זה, עומדת אלוני על קרקע מוצקה. מכל התנועות החדשות שהצליחו פעם אחת בבחירות — רס"ע, ע"מ, המרכז החופשי — לא העזה אף אחת להתייצב בבחירות בשנית. רפ"י חזרה לעבודה, ע"מ והמרכז החופשי הצטרפו לליכוד. תנועת העולם הזה הייתה היחידה שהתייצבה שוב ושוב. פעולתה הסרלמנטרית המוצלחת ומתכניתה הפוליטית המגובשת הנחילו לה ניצחון במערכת השניה, אך לא הספיקו כדי לחלצה מכישלון בפעם השלישית — כישלון שלא נעלם מעיני אלוני. החיזוי שבתנועה חדשה הולף במהרה. התדמית הנוי-קונפורמיסטית אינה יכולה להחזיק מעמד בתוך קואליציה ממשלתית. התדמית משתנה. אחרי שטעמה את טעם השירות, לא תוכל אלוני להתייצב שוב בראש מחנה שיטיף למאבק נגד המימסד. אם לא יקרה משהו כלתי-צפוי, נראה שאופציה זו אינה קיימת במציאות. שולמית אלוני עצמה יודעת זאת היטב.

לעומת זאת קיימת מאוד האופציה השנייה, שדווקא עליה מדובר אך מעט. יתכן מאוד ששולמית אלוני היא עדיין חברת מיפלגת-העבודה. המיפלגה לא גירשה אותה, והשתייכותה לא סווימה רשמית. היא לא הסתירה מעולם שחקימה את רשימתה רק מפני שזוהדה. בצורה פסולה, מרשימת המערך, ביוזמת גולדה מאיר. מאחר ששילטונה של גולדה חסל, אין בעצם מניעה להופעתה בה מחודש. איך יגיבו ראשי-המערך החדשים, אם יוצע להם לקבל את אלוני לשורות המפלגה, תמורת התחייבות מראש לכדור אותה בעשירות? הראשונה של רשימת-המערך, ובממשלה שתקום אחרי הבחירות? לכאורה אין כל מניעה לכך. אילו הייתה במערך, היה מגיע לאלוני להיות בממשלה. במיפלגה שורר מחסור משוע במועמדים לתפקידים בכירים — ועסקנים צוערים יותר מאשר אלוני מוצעים עתה לתפקידי שרים ומכיר-המיפלגה. מקובל לשים את השרים בממשלה תיוצאת בראש הרשימה לכנסת הבאה, ומקובל להשאיר שרים על כנם בממשלה בימים כתיקונם.

האם רוצה בכך שולמית אלוני? איש אינו יודע. את שאיפותיה האישיות ניתן להגשים בטווח הרחוק במסגרת מיפלגת-העבודה. היא יכולה גם לטעון שעל הרפורמה בסדרי השלטון, שאליה היא חותרת, ניתן להילחם בתוך מיפלגת-העבודה, שם יש לכך שותפים לא-מעטים. יתכן מאוד ששולמית אלוני עצמה אינה מודעת עדיין לגמרי דאפי שרות זו. אך האופציה פתוחה — כמו דלת פתוחה לארמון, הרומזת לבאים.

בלי בעל הבית

ל האופציה השלישית מדובר הרבה, גם בחוגי הפעילים של ר"צ עצמה. כמציאות, לובשת אופציה זו צורה של תוכנית לאיחוד משולש: לר"ע, ר"צ, ו„שינוי“. נביא התוכנית הזאת הוא אמנון רובינשטיין, מי שהיה האוראקל של אלוני אתמול, והנחה המתחרה המסוכן ביותר שלה היום.

לכאורה, זוהי תוכנית הגיונית מאין כמוה. לר"ע היא מיפלגה ישנה, מאובנת, שחסידיה נפטרים והולכים, ואין הצעירים נמשכים אליה. התחברות עם כוחות חדשים בודאי תועיל לה. יתר עם זאת, יש לר"ע בסיס אלקטורלי איתן — בניגוד לר"צ, שסיכוייה בבחירות מפוקפקים כעת, ובניגוד ל„שינוי“, שלא עמדה בכלל בשום מיבחן. ההתחברות הבטיח לראשי שתי הקבוצות האלה מקום בטוח בכנסת, ללא סיכון, בעוד שהיא מוסיפה תגבורת רצויה לר"ע.

גם מבחינה אידיאולוגית ניתן להצדיק התחברות כזאת. היא תיצור גוש ליברליימני מתון, שיוכל להתחרות עם הליכוד. בורגנים טובים, החוששים מפני גופים רדיקליים יותר, יוכלו להצביע בעדו במצפון שקט.

הצרה היא שחשבון זה נעשה בלי בעל-הבית, ששמו כמשמעו.

בל"ע שולטת קבוצת העובד-הציוני, בהנהגת משה קול, שילטון מוחלט. היא עושה עסקים מצוינים במסגרת של מיפלגה קטנה. סיעה של איבועה מנדטים מנחילה לה את הכסאות של שני שרים וסגן-שר אחד (כאשר ימונו סגני-שרים). משרד ממשלתי המשופע בכסף, ואפשרויות לכליות חשובות אחרות.

מדוע יסכנו בעלי ל"ע יתרונות עצומים אלה עזיירי הגדרת ה' מיפלגה, אם זו תשמיט מיריהם את השילטון המחזק בה?

בניגוד לתדמית הציבורית שלה, לר"ע היא העתק נאמן של מיפלגת-העבודה והמסד.ל. במתכונת מצומצמת (ודווקא משום כך חזקה) יותר, אי-אפשר להשתלט עליה מבפנים. המנגנון, האינטרסים הכלכליים, חלוקת המישרות והכבודים, האימפריה התתייבותית-המשקית, והקבוצה המנהיגה — כל אלה מהווים בה מחסום בלי-עבור בפני כוחות חדשניים.

(המשך בעמוד 28)

פסטיבלים

פסטיבל הפלסטינים

בין אמצעי ההתעמולה הרבים אותם נוקדים אירגוני ההגנה הערביים למיניהם בזמן האחרון, תופס הקולנוע תפקיד חשוב במיוחד. כך, למשל, נסעו שלושה במאים ערביים, שמקום-מושבם הקבוע הוא לבנון, אל פסטיבל הסרטים בטאשקנט שברוסיה, פסטיבל המיועד לכל היוצרים מן היבשת האסיאתית, והציגו שם סרטים ש"צריכים לעזור למאבק הצודק של העם הפלסטיני נאי".

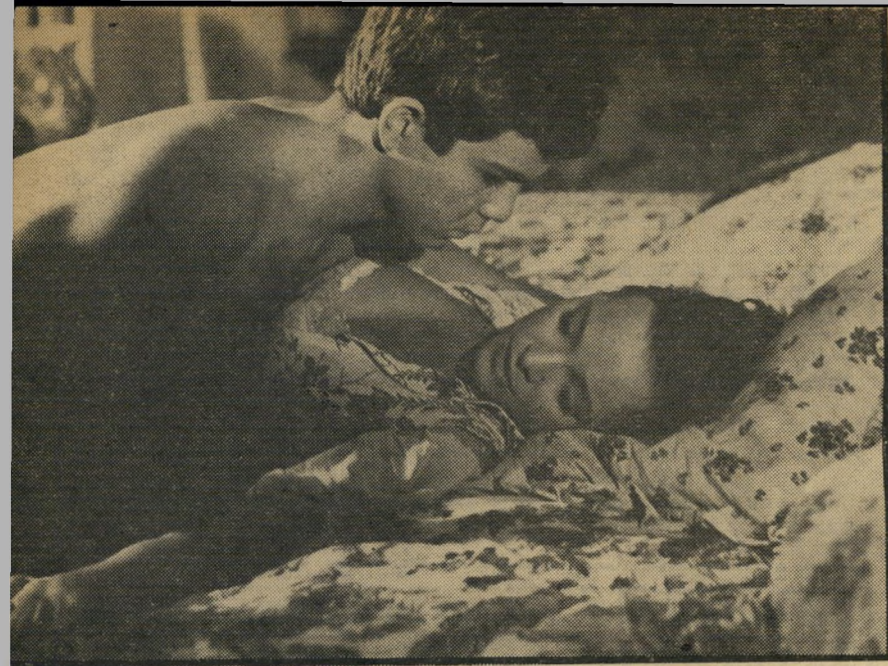
סרט אחד נקרא התקופות הציוניות, על הפצצות ישראליות במחנות-פלסטיים; סרט שני, בדם ונפש, מתאר את חיטול אירגוני ההגנה בירדן בידי המלך חוסיין, וסרט שלישי, תמונות מעזה הכבושה, מראה את המצב בעזה, כפי שהוא משתקף בעיניים ערביות.

בכוונת השלושה להקים ארכיון של סרטים ותמונות על נושא מאבקם של אירגוני ההגנה, והם מתחילים בימים אלה להכין סרט עלילתי ארוך, במימון הממשלה האליזרית שיוקדש לגורלם של הפליטים מ-1948 ועד היום.

אטימות וטיפשות. נקודה מעניינת נוספת: השלושה גסיחיד האשימו את מרבית הבמאים הערביים באטימות וטיפש

רוחמת בסירטה של היינו סרור
הלוחמת כנכבת קולנוע

אנטוני ומומו ב"חטא הבשרים"
העוזרת כמין גברת

לבנוני אחר שהוצג בקאן, בשם שעת השיחורור הגיעה, על המאבק לשיחורור נסיכויות הנפט מעול השייכים, אשר נעשה עלידי צעירה בשם היינו סרור. אומנם, שינאתה לישראל הביאה אותה לידי כך שסירבה אפילו להתליף מילה אחת עם כל ישראלי שהוא, אך מאידך אין בסירטה כמעט כל זכר למאבק-השיחורור הפלסטיני. לעומת זאת, חלק גדול ממנו מוקדש לחשיבות מקומה של האשה באירגוני ההתחלפת בדרום חצי-האי ערב, והיא בחרה לראיין באירגונים אלה כמה לוחמות שהיו יכולות להפוך בנקל לכוכבות-קולנוע.

סרטים
העוזרת חוזרת

הבה נגילה. העוזרת המינית של סאל-באטורה סאמפרי, שהפכה לסנסציה בכל אירופה כאשר לימדה נער סיציליאני בן 14 את עובדות החיים באיזה מין עוזרת, חוזרת אל הבד, יחד עם נערה-שעשועים שלה.

העוזרת היא, כמובן, לאורה אנטונלי, הנער הוא סאנדרו מומו, והסרט של סאמפרי עשה כליכך הרבה כסף, עד שלא נותר לו לבמאי הצעיר אלא לרמוז כי ברצונו לעשות סרט דומה, ומייד שפעו ההצעות הכספיות מכל עבר.

להרפתקאותיו החדשות של הצמד קור-אין חטא הבשרים. כך, לפחות, כינו אותו באיטליה. העוזרת-לשעבר, תהיה הפעם גברת, רעייתו של אחי הנער, והנושא ל-חלומותיו האירוטיים הלוהטים של הצעיר המתבגר.

קיסמי שד חשבוני-בנק. מאחר ש-השניים כבר מכרים ותיקים, קוראים להם בסרט בשמותיהם האמיתיים, סאנדרו ו-לאורה, ומה שקורה ביניהם איננו בבחינת הפתעה למי שראה כבר את ההרפתקה המשותפת הקודמת שלהם.

אומנם, אלה שראו בסאמפרי מימי דודתי אהובתי הבטחות של מורד צעיר שיפיל את מיקדש דגון על כל הבורגנים הישי-בים בו, מאשימים אותו כי בסרטים כאלה הוא מוכר את נישמתו לשטן הממון, אבל אין ספק שלחשבוני שמן בבנק יש קסם בלתי-מבוטל משלו.

תדריך
תל-אביב

**** **המכבט** (סטודיו, אנגליה): הבמאי-יצלם ניקולס דג מצליח את נוציה השוקעת בחורף רטוב ועגום, כרקע לסיפור מזור מאת דפנה דה-מוריא. מתח-פסיכולוגי מהול בפיוט ובמיסטיקה.

ירושלים

*** **פריץ החתול** (אורנע, ארצות-הברית): קריקטורה נוראה של החברה האמריקאית, בסרט מצוייר, רק למבוגרים.

חיפה

*** **כך היינו** (מוריה, ארצות-הברית): הוכיח-התורן רוברט דרפורד הוא נושא אהבתה של ברברה סטרייסנד, בי-סיפור מתוק מדי לעומת מה שיכול היה להיות, אילו ניסה להבין מהם מניעה של 'יהודיה הרוצה לשנות את העולם'.

צ'מברלין ופינלי: איפה הרומנטיקה

המצוקה הכספית של ד'ארטניאן וחבריו מובלטת לכל אורך הסרט, ואופיים מתואר, בליגול קל, כמשהו שבין שוטה וזין ומאוהב (ד'ארטניאן) לבין גיגולו גנדרן (ארא-מיס). מזלם שהם סימפטיים. הגיבורים האחרים אינם זוכים ליחס מכובד יותר.

דו-קרב
בבוץ

שלושת המוסקטרים ותל-אביב, ארצות-הברית) — ארבעת המופלאים רוכבים שוב. אלא ש-

במקום לשאת שמות כמו ג'ורג', פול, ג'ון ורינגו, קוראים להם ד'ארטניאן, אתוס, פורטוס ואראמיס, ובמקום אול-פני הקלטה של לונדון בשנות השישים, הם משתוללים בחצר-המלוכה של לואי ה-13, בפרס של המאה ה-17.

אבל האדם שמאחרי המצלמה הוא אותו אדם עצמו: הי-במאי ריצ'ארד לסטר.

אין זה, כמובן, העיבוד הראשון, ובוודאי גם לא הי-אחרון לסיפורו של אלכסנדר דיומא. ואם לערוך השווא-אות עם שני התקדימים הבולטים ביותר, הרי סירטו של פייורבנסק (הבמאי היה פרד ליבלר, אבל באותם ימים התייחסו לשחקן בלבד) היה לוליני להפליא, ואילו ג'ורג' סינדי בים את גיבורי דיומא כמעט כמו בבאלט, בסרט שבו כיכב ג'ון קלי. לסטר, לעומתם, בוחר בריאליזם קונדסי המנסה, מחד, לשחזר את התקופה, ומאידך להת-ייחס לסיפור ולגיבורים, כאל משהו מצחיק.

התוצאה היא סרט מבדר, המדגיש את הבוץ שבו מדשדשים ההולכים ברחובות פריס דאז, את המישחקים האכזריים הניכמים על בני דלת-העם כדי שישביעו את רעבונם, או את חדרי-המגורים המעופפים באכסניות מרו-פטות, בהן נאלצו להסתפק אפילו בעלי יומרות-האצולה.

טרנופ על
כל הנוחיות

בריזי (לימור, תל-אביב, ארצות-הברית) — במיקרה הטוב ביותר, זה מתאים לחסידות הרומנטי-ל-

משרתות: איך ההיפית הצעירה והאלמונית לכדה לה את הגבר העשיר והמפורסם, עם וילה, מכונית וכל הי-נוחיות, ואיך גבר מיוזקן שאינו מצליח לגלות אהבה במחיצת הפצצות המשגעות ביותר, מבנות-מעמדו, מגלה את האושר דווקא בחיפית שהיתה יכולה להיות בתו.

המקוריות איננה תכונתו הבולטת ביותר של סיפור זה, ולצד כמה שורות דיאלוג שנונות, הנופלות בעיקר בחלקו של ידיד-הגיבור, המהרהר בקול רם כי הגיע לגיל שבו חייב הוא לקחת מאהבת, לפני התקף-הלב הראשון.

ואף-על-פי-כן, זהו סרט שאין לבטלו לחלוטין. ולא בגלל מידה מסוימת של העזה אשר הרעשה את שמרני הוליווד: שחקן זוהר-לשעבר כמו ויליאם הולדן ממש פוגע בטעם טוב של אנשים מסוימים, כאשר הוא מתעלס עם נערה שעדיין לא מלאה לה 20.

כאמור, לא משום כך אסור לבטל את הסרט, אלא מפני שהבמאי שלו, הלא הוא כוכב-הקופה מיספר אחד בעולם, קלינט איסטווד, ניהן כשרונות מפתיעים ב-מדיום הקולנועי. הנוף מהווה אצלו רקע בעל משמעות לסיפור, ומיקום הדמויות מצביע על מחשבה קולנועית. התפאורה, תנועות המצלמה ובחירת זוויות הצילום מורות בפירוש כי השנים שבילה לפני המצלמה לימדו את

לנץ והולדן: תרופה להסתיידות

איסטווד הרבה מאוד. ואם לא די בכך, יש לזכור כי זהו כבר סירטו השלישי, ואפשר כבר להבחין בנקודות אופיי-ניות החוזרות ונישנות אצלו.

כל זאת אם מעוניינים, כמובן, לפשפש בדברים הפעו-טים הנסתרים מאחרי העלילה והדיבורים הנראים-לעין ונשמעים-לאוזן.

מדוע ושלחים מלונאים-זוטרים

לכלא - בעוד שהלוייתנים ממשיכים

לעשות אותו דבר בדיוק

כי אחד מאנשיהם, סגן-מנהל מחלקת החקירות, גבי אורן, נכח בבית-המישפט שבועות אחדים קודם-לכן, כאשר הוחזר לשותף דרכונו, לצורך נסיעה לחו"ל. יותר מכך: עורך-הדין של המכס נתן הסכמתו לפרקליטות מחוז תל-אביב לאי-שור נסיעתו של השותף לחו"ל, אך עובדה זו לא מנעה בעד מחלקת-החקירות לטעון לאחר-מכן כי אילו ידעה שהשותף נמצא בחו"ל, היתה דוחה את מעצרו של בן-צבי עד לשובו של השותף...

פרשתו של גדעון בן-צבי היא אך דוגמה אחת למסכת השלומיאיות וחוסר-היכולת של מחלקת-החקירות של המכס. דוגמה נוספת: לאחר פירסום הכתבה (המכס בעסק מישפחת, העולם הזה 1917) על מנהל-המכס, דויד פלד, ואשתו, בה נחשף חלק ממערכת-ההפלייה של ה"מכס, חקר מנכ"ל המכס כיצד הודלפו ה"עובדות לכתב העולם הזה. מימצאי חקירה זו, שהגיעו עד ליועץ המישפטי לממשלה מאיר שמגר, העלו כי איש מאנשי-החקירות של המכס לא שוחח עם כל כתב שהוא. החוקרים הסתפקו בהכחשות של ראשי מחלקת-החקירות, התעלמו מכך שבעת ה"שיחות הממושכות נמצאו באותם חדרים בהם נערכו עובדי-מכס רבים, שנכנסו ו"יצאו וראו את הכתב בשעת שיחותיו עם חבריהם, אנשי-המכס.

לעומת שלומיאיות זו, הרי מעשיו של המכס במכירות חומרי-בניין על-ידי יזמים גובלת בלא-יוצלחיות מוחלטת. זוהי מערכת אדירה של התנכלות לחל"שים, והתעלמות ממעשי המקורבים-לצלחת. **הקשרים של**

דה-שליט

מן לון לרוב, למשל, שייך לחברת אל-על ולמשקיעים זרים, שלד המלון

זם צעיר, חסר-קשרים, החותר ל"עשות את כספו בדרך הקשה, אשר השקיע בענף המלונאות ועשה מה שעושים כולם — מובטח לו כי ייאסר, ושמו ית-נוסס בעיתונים לשימצה.

אולם, איש מראשי המשק או התברות הגדולות, אשר עשה בדיוק אותם דברים — יינקח בנקל.

שכן בישראל, חוק אחד לבעלי-הקשרים — ומערכת-חוקים שנייה לאזרח הפשוט, חסר הגיבוי.

התנכלות קטנונית

והתעלמות מכוונת

מים אחרים לאחר שהשתחרר ה"קבלן הצעיר גדעון בן-צבי משירות מילואים בן למעלה מ-100 ימים בעיקבות מילחמת יום-הכיפורים, נעצר ונגרר לבית-המישפט, תוך פירסום רעשני, שם הוא הוואשט, על-ידי מחלקת-החקירות של ה"מכס, בהאשמות שונות ומשונות, שעיקרן בכך שייבא חומרי-בנייה לצרכי הקמת מלונות, אך השתמש בהם למטרות אחרות. מאחר שעל חומרי-בניין המיובאים ל"צורך הקמת מלונות אין משלמים מכס ו"מס-קנייה (כמו על יבוא לכל מיפעל מאושר אחר), הרי שימוש בחומרים אלה שלא ל"מטרה המאושרת הוא עבירה חמורה.

כאשר ביקש גדעון בן-צבי, כעבור ימים אחדים, להשתחרר בערבות, היה עליו ל"היאבק על כך מרות עם אנשי-המכס, ש"חששו כי יברח לחו"ל. כאשר שוחרר, לבסוף, היה עליו לחזור ליחידתו, לשירות מילואים נוסף.

אנשי-המכס, מייד לאחר מעצרו, מיהרו לערוך חיפוש בבית אחד משותפיו. כאשר הגיעו אל הבית, גילו כי בעליו בחו"ל. מייד מיהרו לפרסם כי הוא נמלט, שכחו

כדאי לבעלי ל"ע לשתף ברשימתם הבאה איש אחד או שניים, על בסיס אישי, לשם חידוש התדמית האינטלקטואלית-המצפונית, שדהתה עם פרישת פינחס רוזן. הם יכולים לקלוט את רובינשטיין ו/או אלוני, במקומות מישניים, אפילו במסווה של "גוש", אך התנאי המוחלט יהיה שהקבוצה השלטת בל"ע תמשיך להחזיק בשלטון מוחלט, כדי שתוכל לכלכל מעשיה גם להבא כשותפיה-בכל-מחיר (אך במחיר גבוה ככל האפשר) בקואליציה הממשלתית.

מכיוון שראשי ל"ע מעריכים את סיכויי הגוש הזה בחמישה עד שבעה מנדטים, שמהם שייכים לפחות ארבעה לל"ע, יכולה להיווצר בדרך זו רק מעין רשימת מורחבת של ל"ע. ברשימה כזו היה לר"צ ו/או ל"שינוי" מישקל פחות מכפי שיש אף למפ"ם במערך.

תמורת נזידים-עדישים זה תצטרך ר"צ לשלם מחיר גבוה מאוד: פילוג המחנה הגדול של השואפים לרפורמה, ואובדן ההזדמנות הגדולה של הפיכת מחנה זה לכוח פוליטי מרכזי.

בעלי התוכנית, וגם אלוני עצמה, יודעים זאת. הם מנסים לחפות על כך בטענה שכדאי לתנועות "הרדיקליות" להתאחד לבדן, כך שבבחירות יופיעו משני עברי המערך שני גושים — גוש ימני, מסביב לל"ע ור"צ, וגוש רדיקלי, מסביב למרי ומוקד. אך הפועתם של גושים קטנים אלה, שיפנו אל אותם הבוחרים וישתמשו כימעת באותן הסיסמות, תגרום לא רק להתחרות ולמאבק ביניהם, אלא גם תדהה את הבוחרים בעלי הרצון-הטוב.

השאלה המשוויה בפי הבוחרים תהיה: מדוע אינכם יכולים להתייחס אחרת? איך אפשר להתייחס אליכם כרצינות, אם חשבוניות קטנים, אישיים וכתיתיים, מונעים את ליכוד-הכוחות שהוא חיוני למדינה? על כל פנים, קרוב לוודאי שאופציה זו תידחה עד ערב הבחירות — ואז עלולה ר"צ למצוא שהיא סגרה בפני עצמה את האופציות האחרות, ושהיא מופקרת לחסדי קבוצתו של משה קול, שהיא ערמומית וממולחת מאין כמוה.

הכוח השלישי

האופציה הרביעית היא זו שרוב בוחריו ר"צ חולמים עליה, כמו רבים וטובים שהצביעו בעד רשימות אחרות.

זהו הרעיון המרחף מזה כמה חודשים מעל לזירה הציבורית של ישראל: הקמת "כוח שלישי" שיתמודד עם המערך והליכוד, ושהיה ביכולתו להשפיע על דרך הממשלה והמדינה בשנים המכריעות הבאות.

כוח שלישי כזה יצטרך להיות גוש רחב, שיוכל לקלוט את כל הציבור הפרוגרסיבי, שוחר הרפורמה והשנום, העומד מחוץ למימסד: בוחריו מוקד ור"צ, מרי ושינוי, אלה שהצביעו, "בכל זאת מערך", ואלה שאמרו, "אני בודע" כדור נגד בחירה ומצביע בעד — — —

מחנה זה יהיה בעל מדיניות-שלום פעילה בענייני חוץ, בעל גישה סוציאלית ליברלית בענייני פנים, תוך חתירה לרפורמה יסודית של המישטר.

במחנה זה יהיה מקום למתח של דעות שונות, שיוכלו להפנות זו את זו תוך ויכוח חופשי. סוציאליסטים וליברלים, שואפי בחירות אישיות ובחירות יחסיות, חילוניים ושוחררי רפורמה דתית מתקדמת, יוכלו ליצור בו סינטיזות חדשות ופוריות, תוך כדי שיתוף-פעולה בגוף פוליטי גדול, יעיל ומשפיע.

קמתו וקיומו של מחנה ייתקל, כמובן, בבעיות אישיות רבות — אך לא יותר מאשר הליכוד הכולל את מחנה בגין, שמואל תמיר ואריק שרון, השוגאים איש את רעהו בלהט קדוש, או המערך הכולל את יגאל אלון, משה דיין ואבא אבן, שאין שמש האהבה מאירה את שמיהם.

בחקמת כוח כזה, תוכן ר"צ למזל תפקיד-משפחת, בחזיונה המהי"ברת את הנימונות השונות. מכיוון שיהיה לה בפס התחלתי של כעשר רה מגדאטים, תוכל שולמית אלוני להופיע במיסגרת כדוברת של מחנה גדול ודינאמי, מכדי להיות כבודה באיזקי המימסד — כפי שי תהיה כדוברת המערך או ל"ע.

המנהיגות המשותפת של כוח כזה — ששום תנועה אחרת בארץ לא תוכל להציג כדוגמתה — תעורר בציבור מחדש, בצורה חזקה פי כמה וכמה, את התיקנות שעוררה ר"צ. כי הפעם יהיה ברור שאין זו עוד קבוצה שלית, מעין אורחים-תומכים-אלוני, המתאגדת למיבצע ד"פעמי — אלא ראשיתו של שינוי מהותי במערכת-הכוחות במדינה. האם יש לסיכוי זה כוח-מישיבה לגבי שולמית אלוני עצמה? האם היא רואה את עצמה כזקוקה למיסגרת? באיזו מידה היא יכולה לנתח בקור-רוח אלטרנטיבות שונות, לשקול את הסיכוי והסיכון של כל אחת מהן, ולהכריע על פי קריטריונים הגיוניים או ביקרטיביים?

תהליך השחיקה

איש אינו יודע — ואולי גם לא שולמית אלוני עצמה, יתכן מאד שתרחצה לדחות את כל ההכרעות עד כמה שאפשר, להחליט בינתיים החלטות אדריק בהתאם לנסיבות ולמצב-הרוח.

הצרה היא שדרך "פרגמטית" זו מסוכנת לא פחות, ואולי יותר, מכל הכרעה ממשית. כי בינתיים מתקדמות ההתפתחויות — והן עלולות לעבור על פניה. תהליך השחיקה של השרה-בליתיק כבר התחיל היא הולכת ומזדהית עם המימסד. הרינונים על נזידים-עדישים כבר נשמעים. אף אם תשמיע מדי פעם הכרעות אופוזיציוניות, קשה יהיה לציבור לשכוח שישבה בממשלה השוללת שלילה טוטאלית כל פיתרון פלסטיני, הסיגרת אופציות לשלום והחזרת על רבות מסיסמות גולדה. אם תתמוטט ממשלה זו מחוסר-כישרון או בגלל מחזלים אחרים — גם שולמית אלוני לא תצא נקייה מואת.

הסכנה שתריב עם עמיתה בגלל הסיסמות של תנועתה גדולה לא פחות מאשר הסכנה שלא תשמיען.

יתר על כן, כשרה כממשלה, דא עורף ציבורי אמיתי, מופקרת אלונים לתחפוכות הגורל. אם יחזרו אנשי המפד"ל לממשלה — מה תעשה? האם תיאבק לפרוש כמי שנורק מן הבית — או שתישאר בחברת בורג ורפאל, לתדהמת בוחריה?

אין אלה ברירות המעוררות קינאה במי שצריכה לעמוד בהן, גם לאנשים פוליטיים מגוונים, בעלי השקפה ברורה ועורף ציבורי מוגדר, היה בוודאי קשה להחליט החלטה נבונה, כשביל אלוני, הדבר יהיה קשה שבעתים, והיא יכולה לסמוך רק על פיקחותה האישית.

רצה הגורל שהחלטותיה האישיות של שולמית אלוני חשובות עתה לעתיד המדינה. תכונותיה האישיות, מעלותיה ומיגרעותיה הפרטיות, הפכו לגורם המשפיע על גורל ישראל.

מישהו אמר ש-80% מן המדיניות נקבעים על-ידי זרמים יסודיים, שאינם תלויים בגורמים אישיים, ושגורמים אישיים אלה קובעים את 20 האחוזים הנותרים. כשמדובר על הכרעות המשפיעות על גורלם של מיליונים, על מלחמה ושלום, גם 20% הם הרבה מאד.

הגורם האישי ששמו שולמית אלוני שייך לתחום זה — אולי לאפתעתה הגמורה של שולמית אלוני עצמה, שלא חוככה ולא תחמך ננה לכך מעורב.

ספק עמית (ימין)
רבי מאיר —

מוכס פד
— מי לא יירא? —

מורנאי פאלוך
— אריה (פאלוך) שאג —

מורנאי דה-שליט
— אסור לשור —

מנכ"ל רכטר
— מה שמותר לרופטר —

הקמת מלון דיפלומט בתל-אביב, מנהל עתה משאומתן על מכירתו לחברה של דה-שליט ב-26 מיליון לירות.

הצמרת של

רכטר ופאלוך

ס סולל-בונה" בונה את מלון מיגד לור, של היום מגרמניה אריה פא" המכס מצא כי כאן נעשה בדיוק אותו דבר שעשה, לפי הטענה, היום הצעיר בצלאל מזרחי, גגדו הגישו כתבי-אישום על

חי מהקמת מלונות קטנים וניהולם, בשיי תוף עם מועצת פועלי ירושלים. זמן קצר לפני מילחמת ששת-הימים קנה, בפרוטות ממש, את בית ההבראה היוזם בירושלים, שנמצא ליד הגבול הירדני וי איש לא רצה בו. עם תום מילחמת ששת הימים מצא עצמו שיי, בעל היוזם, עם אוצר אמיתי בידיו. מאות דונמים שצפו אל הר הבית, ומלון גדול שנרכש במחיר אפסי.

שיי לא השתהה, החל מעסיק אלפי ערביים בהקמת מלון גני יהודה המפואר על שיטחו של היוזם, ומייד עם סיום הבנייה החל בהקמת מלון דיפלומט. בחריצות וב

רות סייעו לו להפליא בתפקידו החדש כי מנהל ומקים רשת-מלונות, בהשקעה של מאות מיליוני לירות.

המזל של

חיים שיי

מ עשה דומה עשה בימים אלה גם חיים שיי, בעל מלון דיפלומט בתל-אביב. המכס אישר לו רישיונות לייבוא חומרי-בניין למלון, לאחר שהמלון כבר הושלם (!) וחרי היה ברור כי ימכור את החומרים בשוק החופשי, ירויות עליהם

המוקם כעת בתל-אביב הושלם, למעשה, אבל המלון טרם השתמש באישורים שקיבל מן המכס ליבא חומרי בניין ללא-מכס ל צרכי המלון. מה שיקרה בפועל הוא, כי כאשר תסתיים הבנייה, יבקש המלון את הרישיונות, ייבא את החומרים, וימכרם בשוק החופשי, כיוון שלא יהיה לו עוד צורך בהם.

זוהי עבירה מפורשת על החוק, וזאת מאשר גם מנכ"ל לרום, מאיר דה-שליט, אשר שימש משך שנים רבות כמנכ"ל משרד-התיירות, והוא מעורה היטב בענף המלונאות. לדבריו, מזה 15 שנה לפחות הנוהג הוא

לאסור את כולם!

שייבא לצורך הקמת מלונות גני-שולמית ברזל מסוג 5.5 מ"מ — עליו המכס גבוה יותר מן המכס על שאר סוגי הברזל — בכמויות הגדולות בהרבה מהדרוש לבנייה עצמה.

בינתיים הצהירה יבואנית הברזל, חברת אנגלרד השייכת לקונצרן כור, כי היא הביאה את הברזל הזה בכמויות אלו על דעתה, וללא ידיעות של בצלאל מזרחי. גגד מזרחי הוגשה תביעה. נגד השותף ליכאורה, חברת אנגלרד של כור, לא הוגש

(המשך בעמוד 30)

יעילות, כשהוא מוכר חדרים לתיירים תוך כדי בניית המלון ובהתעלמות מן התלוי נות על כך, הקים לעצמו בתוך חמש שנים ממלכת מלונות שערכה נאמד ביותר ממאה מיליון לירות.

שיי שמר על קשרים טובים עם ראשי המשק, אירח במלונות לעיתים קרובות את כל המיזמי במדינה. לאחרונה סיים את

הון, מדוע אין מגישים תביעה מישפטית כנגד שיי?

חיים שיי הוא אחת הדמויות הצעירות ביותר בארץ, מי שהגיע לעמוד בראש רשת בתי-המלון דיפלומט (בירושלים וב תל-אביב), שיי החל את דרכו בתקופת הר ברטים כפעיל באצ"ל, ולאחר קום המדינה

שהקבלן קונה את כמויות הברזל והמלט לצרכי המלון בשוק החופשי, לפי הכמויות להן הוא זקוק כל פעם, ורק כאשר מסתיימת הבנייה והוא יודע כמה חומרים הכניס למלון, הוא מציא רישיון, מייבא את החומרים הפטורים ממס ומוכר אותם בשוק החופשי.

דה-שליט קובע כי זוהי השיטה הנהוגה כל השנים, וברור שהיא עומדת בניגוד לחוק היבש. לדבריו המכס יודע זאת היטב, יודע גם כי החוק אינו חופס כלל במיקרים אלה.

לפחות במקרה של לרום, יהיה רווח ניכר משיטה זו. שכן, לפי ההסכם עם סולל-בונה, הבונה את המלון, משלם לרום תמורת כל טון ברזל את המחיר והמכס שהיו בפועל לפני שנה, בעת חתימת החוזה.

אולם לרום ייבא את הברזל הפטור מ מכס רק כשתיגמר בניית המלון, היינו כי שנתיים לאחר חתימת ההסכם עם סולל בונה, ימכור לו את הברזל במחיר השוק שיהיה קיים אז. כיוון שהמכס על ברזל הוכפל בתקופה זו, וכיוון שהברזל היה פטור ממכס, הרי לרום ירוויח כ-300 לירות על כל טון ברזל שימכור בתום העבודה. אם להכפיל זאת ב-3000 טון ברזל שהוכניס לו לבניין, הנה כמיליון לירות רווח נאה מן הצד, ללא מאמץ, כשהכל בניגוד לחוק. מדוע לא יגישו תביעה מישפטית נגד לרום, כלומר נגד אל-על, ונגד החברה הבונה הסוחרת ברישיונות, כלומר, סולל בונה?

אולי משום שמאיר (ממ"י) דה-שליט הוא אחד מראשי הממשל בארץ. כבן למשפחת דה-שליט, הידועה במדעניה, הגיע ממ"י עמדת-פיקוד בכלכלה, בשמשו שנים רבות כמנכ"ל משרד-התיירות.

בתפקידו זה קשר קשרים עם כל הגורמים החשובים בכלכלת הארץ, היה אורח מקובל בכל קבלות-הפנים והבקורות למיני הן. ניתן לראותו לעיתים תכופות במועדוני גים פוליטיים שונים, ואת דעותיו כנגד שיטת-השילטון הקיימת הוא מבטא במסיג רת תנועה לשינוי שיטת-הבחירות, שהוא אחד מחבריה.

כאשר פרש ממ"י מתפקידו הממשלתי, נלקח לעמוד בראש חברת-מלונות חדשה, בהתאם לנוהל הישראלי המקובל. החברה הוקמה על-ידי חברת-התעופה הלאומית אל-על, יחד עם קבוצת משקיעים גרמיניים. קשריו הקודמים בניהול משרד-התיי

מורנאי שיי (ימין, דממה)
בעל הנס

במדינה

תל-אביב

הג"א בשימלה

אם הנשים מכונות

ארנקים בקולנוע

ישמרו הגברים על

הקייטנות

„אם קורה משהו, לאשה יש את הנשק הטוב ביותר, היא יכולה לצעוק, תראה לי איש הג"א שפחיתאם יתחיל לצעוק?" זוהי אחת מסענותיה של קלרה שיפוש, אשר פתחה בשבוע שעבר במאבק ציבורי נגד מוסדות המיטרה ועיריית תל-אביב, למען גיוס נשים למיטרה האזרחי, במקום אנשי הג"א.

מסבירה שיפוש את הדרישה המיוחדת שלה: „יש להוציא את אנשי הג"א מהתפקיד של בדיקת ארנקיהם בבתים הקולנוע, להפנות אותם לשמירה על הציטנות העומדות להיפתח בימים הקרובים, ולהציב במקומם בבתיהם קולנוע נשים מתגרות.“

לדעתה, לנשים יתרונות נוספים על הן גברים, בעניין הבדיקות בבתיהם הקולנוע. „אשה היא מטיבה יצור סקרני וחשטני“, מסבירה היא. „היא תהפוך את התיק של האשה, אפילו רק בגלל היצר הנשי שלה, ותגלה בו כל דבר, כשאתה תולכת לקולנוע, מספיק מבט אחד שלי בעיניו של איש הג"א, שהוא לא יבדוק לי בכלל את התיק, ומי מבטיח שלמחבת לא יהיה מבט כזה?“

טרור פרטי. „התפקיד הזה הוא לא מסוכן, ולא דורש שימוש בנשק, כמו כן, הנשים יכולות לעבור את השורות, ולחפש חפצים חשודים, מה שלגברים לא נעים לעשות והם גם לא עושים זאת.“ קלרה שיפוש היא אלמנה בסביבות גיל 60. מאז עלתה ארצה מהונגריה, היא עובדת בחנות הבגדים מצקן בתל-אביב, ומודה כי מעולם לא השתתפה במלחמה, גם לא במלחמה נגד הטרור.

אולם, קלרה שיפוש הפעילה טרור, טרור רציני ביותר, על המוסדות בתל-אביב, היא פנתה לאיגוד אימהות עובדות, לויצ"ו ולבנות ברית, כאשר נזכרה כי מתייחסים אליה בזלזול, פנתה לעיריית תל-אביב ולמיטרת ישראל.

בעירייה הצליחה להכריח את ראש-העיר לפתוח רשימת מתנדבות למיבצע הקולנוע שלה, ואילו את מפקד מיטרת תל-אביב אילצה, לאחר הרבה „נידנודים“, טלפונים ופגישות, לעניין בריאות בדרשתה, ול-הסכים להפעיל את הנשים אשר יירשמו להג"א-נשים זה.

עתה, לאחר שהצליחה במאבקה, ממחינה קלרה שיפוש רק לדבר אחד: לנשים שתבואנה להתנדב.

דרכי אדם

חבלות לזהות וסוכר מר

צער תל-אביבי, בן 32,

נידחם על קיומה של החברה

שלו, שהוצתה כבר פעמיים

הלהבות אפפו את המחסן כולו. כאשר הגיע דודו למקום, היו כבר הכבאים בשלבי סיום הקרב עם האש. המחסן היה אבוד. הנזק עלה על 80 אלף ל"י. האם זהו הסוף? שאל דודו בנגד את עצמו באותם רגעים.

הביטוח עתיד היה להחזיר רק מחצית הנזק, שכן המחסן היה מבוסס בסכום של 40 אלף ל"י בלבד. לבד מהנזק הכספי, חש דודו שמשוער עומד להישבר, כמה אפשר לסבול? לא היתה זו ההצתה הראשונה במחסן-התפאורה שלו, וגם הראשונה בה היתה רת חוליה שנייה בשרשרת. הראשונה היתה פירשת „סוכר במנוע.“

אין מקום כדורם. משך שלוש שנים רצופות לחם דודו להחזיק על רגליה את חברת שירותי-במה שלו, ודרכו היתה רצופה אש וסוכר. סוכר זה דבר מתוק וטוב, אך כאשר שופכים אותו לחור מיכלי הדלק במכונית, התוצאות מרות מאור.

דודו (32) השמנמן והמוזקן הוא בחור שקט, בעל עצבי-ברזל. בתחילת דרכו למד חקלאות, עבד ארבע שנים בקיבוץ, ואז

לאסור את כולם!

(המשך מעמוד 29)

שה כל תביעה.

מחלקת החקירות של המכס קבעה כי עבור מיגדלור ייבאה סולג'בונה 710 טון ברזל בקוטר 5.5 מ"מ, בעוד שלמלון נחור צימ רק 38 טון מסוג זה. מדוע לא הוגשו תביעות נגד אריה פאלוך וצבי רכטר, מנכ"ל סולג'בונה?

אריה פאלוך הוא ירדני האישי של פינחס ספיר, קיבל ממנו ללא מיכרו את שטח מחנה שגור בירושלים, פרשה שעוררה סערת-רוחות גדולה בשעתו. פאלוך הוא בעל מלונות שרתון וגרנד ביץ' בתל-אביב, בונה עתה את מלון מיגדלור הענק יחד עם סולג'בונה.

הבונה, צבי רכטר, הוא לבד מהיותו בראש חברת-הבנייה הגדולה בארץ, גם איש צמרת מפא"י. רכטר היה שנים רבות גיבור מפא"י, ועמד בראש החברות הכלכליות שלה כמו אילן-כוח, החברה לפירטומים וי עוד. מאז עזב את קיבוץ מעלה-החמישה, עבר דרך ארוכה.

כיום הוא אחד משלושה הגדולים בהסדרות (יחד עם מאיר עמית, ויעקב לויניץ) סוף מבנה-הפועלים.

אולם, ייתכן כי המכס יטען שהבנייה במלון מיגדלור טרם הושלמה ולכן עדיין לא ברור כיצד ישתמשו בברזל שייבאו.

תיק מרכז ההשקעות לגבי מלון שבנייה תו הסתיימה מזמן, מלון המיגדל, מגלה אף הוא פרטים מעניינים. למלון זה הכניסו בסך-הכל 1257 טון ברזל, מתוכם 786 טון ברזל של 5.5 מ"מ. מופרז — לכל הדיעות. המכס ידוע על כך מזה שבוע לפחות. מדוע לא הוגש כתב-אישום נגד מקימו?

חברת אנגלרד, השייכת לקונצרן כור, ייבאה וסחרה משך השנים האחרונות ברזל שיובא על סמך רישיונות של שורה ארוכה של בתי-מלון. בכל המקרים הללו בוצעה עבירה על החוק.

יש השווים

יותר

מאיר עמית עומד עתה בראש הקוני צרן התעשייתי הגדול ביותר בארץ כור (2.5 מיליארד לירות מכירות). קודם לכן עמד בראש המוסד למודיעין והיה ראש אג"ם במיבצע סיני, ולמעשה ניהל את ה-מיבצע.

עמית ידוע בקירבתו למשה דיין, והוא נכלל עתה בראש חוג הקצינים חברי העבר דה, אתגר. עמית הוא אחד המועמדים לתפקיד שר-המיסטר-והתעשייה, ושמו נזכר תדיר בין המועמדים לקבל על עצמם תפקידים-מפתח בכלכלת המדינה.

אולם אל אלה נוספת עוד שורה של עבריינים-מכס, שמקומם בצמרת המשק.

חברת התעופה הלאומית אל-על ייבאה ברזל פטור ממכס להקמת מישרדיה ומחס-נים. עודפי הברזל נמכרו בשוק החופשי.

מלון הפאר מוריה של ההסתדרות — אותו סיפור.

מלון שאול המלך באשקלון.

מלון מיצפריים בבת-ים.

מלון בילטון באילת.

חברת מיבני תעשייה רגזאן בירושלים.

מלון איתת של ההסתדרות, באילת.

מלון טרטרופ של המשקיע מארגנטינה, דוידיון.

בכל המקרים הללו, לפי הרישומים אצל אנגלרד, בוצעו עבירות. מדוע אין מגישים כיתוב-אישום נגד מאיר עמית מכור, בעלת אנגלרד? מדוע אין מגישים כיתוב-אישום נגד בוני כל המלונות הללו? נגד מרדכי בן-ארי מאל-על, למשל?

במיקרה של מלון טרטרופ החליטו אנשי המכס לפעול, אולי מפני שהוא היחיד שאין לו קשרים. אבל כאן, הסתפקו ב-תשלום כופר-מכס בסך 150 אלף לירות, לא הגישו כתב-אישום.

מיהו המחליט את מי לתבוע וממי לא העלים עין? ממי לקחת כופר-מכס ואי מי לעצור? מי העניק למכס סמכות להפי-לות בין אורחים?

פרשת טיפול המכס במלונות מוכיחה שוב, כי בישראל כולם שווים בפני החוק, אבל יש כאלה שווים יותר.

צורר ברכות! הישגת את מטרתי, אפילו אם בדרך הקשה. אך הבט אחורה: הדרך בה עברת רצופה גור-יות רמוסות עלייך, ופגרים בהם התעללות ללא רחם. לא תמיד הקשיחות במקומה מאזניים! מעט שיות בכל מעשיך, תג-דיל את חוג מכריך, ובעיקר את המיספר ה-זעום של אלה אותם אתה מכנה „חברים“.

הנערה בלבן, אותה פגשת בשפת-הים, או בבית הקפה, היא נערה כלבבך.

האם את באמת מאמינה, בת עקרב, כי

תוכלי להמשיך במשך חק הכפול? אפשר לה-מות במשך חודש חוד-שיים, שלושה, אבל לא במשך שנה, ולא את כל האנשים הסובבים אותך! השבוע יהיה עליך להחליט, לכאן או לכאן — מי יהיה הגבר שלך באמת. לבושך השבוע: קל.

מי שאמר כי המצליח בקלפים נוחל כיש-לונות בחיי-האהבה שלו — צדק, בכל אופן לגביך אם אתה באמת מאמין כי תוכלי לבסס את עתידך הכל-כלי תוך מישחקי ה-זאב — בבקשה, אך כדאי יהיה שתשיקול זאת היטב. השבוע אתה עתיד לפגוש נערה חמודה, שתעמיד בפניך את הברירה: היא או הבריד' שאתה משחק.

המשבר הכספי אליו נקלע עיסקך, השבוע, יפיע בצורה קשה על מצבך הכספי האישי.

בקשר לכך, היה מ-לעשות מעשים נמה-רים, עליהם אתה עלול להתחרט מאוחר יותר. אל תתבייש ל-הודות באוזני ידידיך כי מצב עיסקך גרוע. לעומת-זאת, אל תעו-לנסות לחפש מוצא מן הסבך שנקלעת אליו בין הכפופים לך.

חשדות מכוערים שהשמיעו באוזניך שכניך הצעירים, אינם מבוססים, ומצוי בהם גרעין שלוב מאוד של אמת. אך הנזק כבר נגרם; עשה מאמץ על-יון לתקנו, בטרם המצב יהיה אבוד לחלוטין. זה ילמד אותך להבא לקח, שלא להאמין ל-כל בדותה המושמעת באוזניך, ולטרות לאמת דברים, בטרם אתה פו-על עליהם. בפרט אם מקור האינפורמציה הוא כה מופקפק. בת-לוי: סכנה צפויה לך, אם תרחיקי מביטך.

מצב רוחך העגום נותן את אותותיו ב-יחסך לבאים איתך ב-מגע. הם אינם יוד-עים כי יש לך סי-בה מוצדקת-מאוד לה-יות ממורמר ועצבני, ולכן הם גם אינם מו-כנים לשאת את חת-פרצותיך או לשמוע גערותיך. ביחס לעבו-דתך, בחרת בדרך ה-נכונה הייתה נכון לווי-

תורים, מבלי להשפיל עצמך, אז תצליחי.

נחם את אותותיו ב-יחסך לבאים איתך ב-מגע. הם אינם יוד-עים כי יש לך סי-בה מוצדקת-מאוד לה-יות ממורמר ועצבני, ולכן הם גם אינם מו-כנים לשאת את חת-פרצותיך או לשמוע גערותיך. ביחס לעבו-דתך, בחרת בדרך ה-נכונה הייתה נכון לווי-

נחם את אותותיו ב-יחסך לבאים איתך ב-מגע. הם אינם יוד-עים כי יש לך סי-בה מוצדקת-מאוד לה-יות ממורמר ועצבני, ולכן הם גם אינם מו-כנים לשאת את חת-פרצותיך או לשמוע גערותיך. ביחס לעבו-דתך, בחרת בדרך ה-נכונה הייתה נכון לווי-

נחם את אותותיו ב-יחסך לבאים איתך ב-מגע. הם אינם יוד-עים כי יש לך סי-בה מוצדקת-מאוד לה-יות ממורמר ועצבני, ולכן הם גם אינם מו-כנים לשאת את חת-פרצותיך או לשמוע גערותיך. ביחס לעבו-דתך, בחרת בדרך ה-נכונה הייתה נכון לווי-

האתגרים שאתה מעמיד על עצמך מ-בחינה רוחנית עלולים לעייף אותך ולגרום לך כאב-ראש. תיווכה לדעת שעיקוב רציני בעבודה, שפגע ביוק-רתך, נגרם בעקיפין בגלל אשה נאה. המר-גיו הוא שזה בכלל לא היה כדאי. אל תא-שימי את עצמך כבך שידידיך קר ואדיש כי-למייך. היי סבלנית ואל תדחקי את הקץ.

סוף השבוע יחייב זהירות במה שנוגע לעסקים או לבראות. משהו הקשור באש עלול להעבי את שמחתך. מזלך מצוי בשבוע זה בסימן יש-לבה. יהיו לך גם הסתבכויות עם ילדים במשפחתך, שיולידו וי-כוח חריף בין ההורים. ייתכן וייראה לך כאילו נשקף לך מקור הכנסה מבטיח יותר מאשר עבודתך הנוכחית. שקול היטב את מעשיך ואל תסמוך רק על ה-אינטואיציה שלך. אל תרבה במסעות.

מה ששואו עליך — אל תעשה לחברך. אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

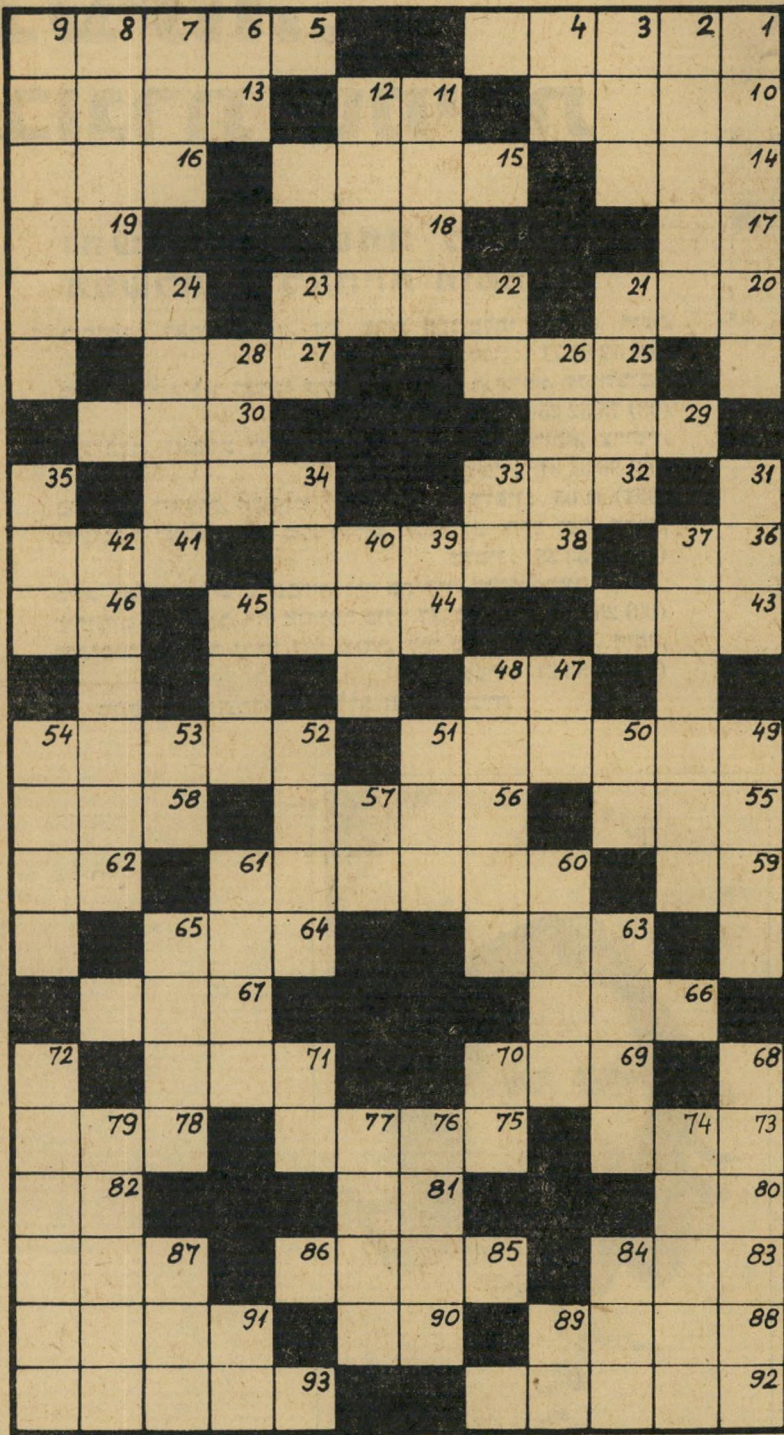
אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

אם לא לימדו אותך זאת בילדותך, מוטב שתיווכר זאת עכשיו, ותשנן זאת היטב. מל-בד השינון, עליך לוי-שם אמת-חיים זו בכל הקשור ליחסים עם חברך הצעיר התולה בך תיקנות, והמעריץ הערצה-עיוורת ממש. אל תתייחס אליו כמו אל נחות דרגה וחדל להציק לו.

מאונך:

1. סמך; סעד; 2. רוח חמסינית קשה; 3. מין מס; 4. מלחין צרפתי ללא סוף; 6. מיקוה-מים גדול; 7. המחרשה חורצת אותו באדמה; 8. עיר בפולין; 9. פלוג"ת חילוקי-דיעות; 11. ברור, בהיר; 12. כשפים אפריקאיים; 21. האם היה הוא האחראי ל"פרשה"? 22. מידשאה רחבת ידיים; 23. מלחין גרמני נודע; 24. מתור-צרת החלב; 26. בירה באירופה; 28. סו"חר, רוכל; 31. מקום; 33. פלט ליחה; 34. אבן לבנה, שקופה-למחצה; 35. גשם קפוא; 37. מין גבינה בעלת ריח ועובש; 39. אשף, מג; 40. כופר; 42. ציור מיל-חמתי נודע על פיקאסו; 45. דרכו עובר המזון לקיבה; 47. יופי, נועם; 48. מיחייה כלכלה (הפוך); 49. נועד לשתיה; 50. חלבו; 51. תמימות, חפות; 52. אי ביס-התיכון; 53. מילת שלילה; 54. מעניק, מגדב; 57. כמו 17 מאוזן; 60. פולו, מראשוני המגלים; 61. זיק של אור; 63. באורח טוב ונאות; 65. כמות גדולה; 68. אלתיאהבה של הצידונים; 70. מנת מזון; 71. מנעול פטנט; 72. קיבוץ במרכז הארץ; 74. כשהיא עילית, היא מדינה באפריקה; 76. לבדו; 77. בירה איריר-סית; 79. חבל-ארץ בשווייץ; 84. "עיס-קה", בלע"ז; 87. אביו של, בערבית; 89. מילת-קריאה; 91. קיסור.

מאונך:

1. יסודות, עיקרים; 5. אחת מערייהמיס-כנות במצרים; 10. הפציר, התחנן; 11. מילת-זירון; 13. דגמלוח; 14. אינמל עגול לניקוב חורים; 15. מקשת הצבעים; 16. דיבור ריק; 17. כיוון ש-; 18. אנדרטה; 19. תואר הולנדי הפוך; 20. רשות המים הישראלית (ר"ת); 22. מלאך, שרף; 24. פלט אוויר דרך הפה; 25. אדמה בלתי-מעובדת; 27. רישום סימני השפה; 29. בן החיה; 30. חומר מינרלי לבן; 32. ריבית שחורה; 34. עיר בגרמניה המערבית; 36. עורך תיורים; 38. הבראה ממחלה; 41. גם היא היתה אשתו של אברהם; 43. רכות, נעימות; 44. שליט יוגוסלביה; 46. בוא למטה! 47. חצי צחוק; 49. עוסקת בהבאת מאר-נך; 52. סמרטוט; 55. יריד, באזאר; 56. רמאי; 58. בהמת-משא סיבטית; 59. צונן; 60. מי שישן כמות, — ישן טוב והרבה; 62. מקום נישא; 63. עזוב!; 64. בוא רי; 66. גן, רשף; 67. הלא; 69. לא רע; 71. שם דורכים ענבים; 73. עוד פעם; 75. תחום; 78. מין מס; 80. תג, סימן; 81. קריאת-יגון; 82. מיקוה-מים גדול; 83. עובר לאחר צאתו לאוויר העולם; 85. מכינוי השם; 87. הכניס אורחים; 88. איספגנית; 90. קידומת צרפתית; 91. קריאת-שבר; 92. מסיפרי התנ"ך; 93. חבל בארץ.

קצר לאחר שהחלה בפעולתה התנועה החדשה להגנת הצרכנים, ושמה אגודת מגן לצרכן, שעל לידתה הוכרו בפומבי ביום שני שעבר.

התורים המאושרים של האגודה החדשה הם אנשי התאחדות עולי אמריקה וקנדה בישראל, בשיתוף מיספר משוגעים-לדבר, כגון עוזי ביתן, מי שהקים את המועצה לצרכנות והתפוסטר ממנה על רקע התנגדותו לקרטל הגז (שבוטל בינתיים, כנור גד את טובת הציבור), וכן עיתונאים אחדים, כמו ברוך נאדל והגר אנוש.

גלולת-הארגעה אינה פיתרון. חברי האגודה החדשה רואים הבדל מהותי בין פעולתם המתוכננת העתידה לבין זו של אירגוני-הצרכנים הקיימים, המקדישים את מאמציהם לטיפול בתלונותיהם האישיות של האזרחים.

אומנם, בטיפול בתלונות אישיות אין כל רע, שהרי האזרח, שזכויותיו הצרכניות נפגעו, זקוק לסיוע וזכאי לקבלו — אך, לדעתם, הטיפול האינדיבידואלי אינו פותר את הבעיות.

"יותר משדומה הוא לטיפול בסיבות המחלה", אומרים אנשי האגודה הרשומה החדשה, "דומה הוא לטיפול בתיסמונות שלה ולהשקטת כאביה. בחלוף השפעתה של גלולת-הארגעה — ישובו הכאבים כמקודם."

"גם אם יאותרו כל היצרנים (ויש להטיל ספק בכך) לפצות את כל צרכניהם עבור כל סחורה שטיבה ירוד, גם אז לא תבוא על פיתרונה הבעיה עצמה: ייצור (ושי-רותים) בטיב ירוד."

אגודת מגן לצרכן, הרואה את השוק כיום כשוק אינפלציוני, בו המוכר "עושה טובה" לצרכן בשחררו אותו מן הכסף, המאבד את ערכו מיום ליום, טוענת, כי תנאי יסודי זה מבטל כיעילות רבה את ההשפעה הבריאה של תחרות בין יצרנים שונים — תחרות, אשר ממילא אינה קיימת כלל, או בצורה מועטת מאוד, במשק הישראלי.

התוצאה הברורה, לדעתם: חוסר-אונים של האזרח כצרכן-סחורות וכצרכן-שירותים.

מגן-צרכנים נאדל

טיפול אישי ועקרוני

תלות כספית — מישכון בטוח. שתיים הן המטרות ששמה לה אגודת מגן לצרכן לנגד עיניה בתחילת דרכה: הדרכה שוטפת — באמצעות מידע על איכויות ומחירים, בדיקות השוואתיות ובדיקות של חוזים ושירותים אחדים — כדי שהצרכן לא יפול בפח; ומאבק במי-שור העקרוני, לחקיקת חוקים צרכניים ולביצוע חוקים אלה (ואחרים, שכבר חורקו ואיש אינו מנסה אפילו לדאוג ל-אכיפתם).

האגודה, המבקשת לעצמה חופש-פעול לה מירבי וחירות להחליט ולקבוע, יודעת כי איש אינו יכול לערוב לכך שתצליח במשימתה.

לעומת זאת, טוענים חבריה, הכישלון מובטח מראש במיקרה של תלות כספית בכל גורם אינטרסנטי שהוא, העלול לכ-בול את ידיה.

לכן, עיקרון-היסוד של אגודת מגן לצרכן מבוסס על הגבלת הפעילות לחבריה בלבד — המעטים שייסדוה, והרבים (כמקורה) שיצטרפו אליה.

פעולת האגודה ימוגנו בעזרת התאחדות עולי אמריקה וקנדה בישראל, וכן מתכונותיהם של חברים.

גילה שהצילום מושך אותו. כך החל מחזר אחר המצלמה. קודם בביתו, ואחר-כך בכל הרצינות, גם מחוץ לבית. הוא התחיל לעבוד בחברת אירגוניות (שירותי-במה).

יום אחד, בשנת 1971, גילה שגם הוא יכול להיות אחד מהמנהלים של החברה, כמו שלושה ה"בוסים" שלו, אך, כך הוא טוען, נאמר לו כי אין שם מקום כזה בשבילו. לכן עזב.

מייד לאחר-מכן נולדה החברה שירותי-במה, מייסדו של דודו. העסקים לא היו רעים. דודו היה מרוצה, ובירך את עצמו על הרציון שצץ בו, להקים לבדו את החברה שלו.

סוכר במנוע והצתות. "יום אחד, מספר זרדו, "יצאתי בבוקר מהבית, כדי לעלות על הטנדר שלי ולצאת לעבודה. מי שהכין לדודו את ההפתעה הגדולה, לא ידע שהוא בחור חשדני, ו"הרית" מיד שמשו לא בסדר בדודו" שלו.

"גיליתי ששמו לי סוכר במנוע", מספר דודו. "במוסך הוציאו מהמנוע מלוא הצינצנת סוכר. זה היה בחודש מארס 73. לא ידעתי איפה למצוא את המנוול שעשה לי את זה. ברור שחשבתני שזו רק תיזר כורת."

"לא ידעתי במי לחשוד. לא היו לי הר כחות. התלוננתי במשטרה, אבל לא יצא

בעדי-חברה מניגד

אני אתפוס אותם!"

מזה דבר. רק אחרי ההצתה הראשונה של המחסן שלי גיליתי לחוקרי-המשטרה במי אני חושד.

"במחסן, ששכן בשטח מול בית מעריב, נתגלו סימני-הצתה: פחיתים וגושי-קרח טון. היה ברור שמדובר בהצתה, אבל השוטרים לא גילו יותר.

"החוקרים ניסו לקבל אינפורמציה כל-שהי על המתרחש בתחום השירותים ה-טכניים לעיסקי-הבמה. הם הפגישו אותי עם אנשי אירגוניות, ודיברנו די חופשי, אך גם הפעם החקירה לא גרמה לגי-לויים ממש."

אחרי ההצתה השנייה, בינואר 1974, העביר דודו את המחסנים שלו לרמת-גן, דאג לשמירה טובה, והמשיך לנהל את העסקים של החברה שלו.

ההרגשה קובעת. "העסקים שוב הולכים טוב", טוען דודו, אך הוא אינו מאושר.

"יש לי הרגשה שמכניס לי מכה חד-שה", הוא טוען. "אינני יכול לקרוא בכל רגע למשטרה ולהתלונן על סמך הרגשה בלבד, אבל אני יודע ששוב עומד לק-רות משהו."

"יכול להיות שהמצית היה סתם משור גע שהסתובב בשטח. כך נאמר לי, אבל אני מקוה שבסוף אצליח להוכיח מי הם הפרשעים."

צרכנות

נגן חדש לצרכן הישראלי

"אגודת מגן לצרכן"

החדשה — תפעיל למען

קהל הצרכנים הישראלי

מי ידע, למשל, שמחיר הסוכר הנכלל בקקאר-נמס ממותק מוצר-הארץ הוא פי-שיבעה (7) ממחיר הסוכר הרגיל לצרכן? עובדה זו ועוד רבות אחרות, עתידות להיחשף בקרוב מאד, ליתר דיוק, ומו

אוירת לימודים נעימה... בוגרת שמינית

נמשכת ההרשמה לבתי"ס ממשלתיים לאחיות מוסמכות

בית-ספר לאחיות, ילון, ליד ביי"ח הממשלתי רמב"ם, חיפה,
טלפון: (04) 52 82 71

בי"ס לאחיות ליד המרכז הרפואי ע"ש ד"ר ח. שיבא, תל-השומר,
טלפון: (03) 75 52 25

בית-ספר לאחיות ליד ביי"ח הממשלתי אסף הרופא, צריפין,
טלפון: (03) 96 31 31

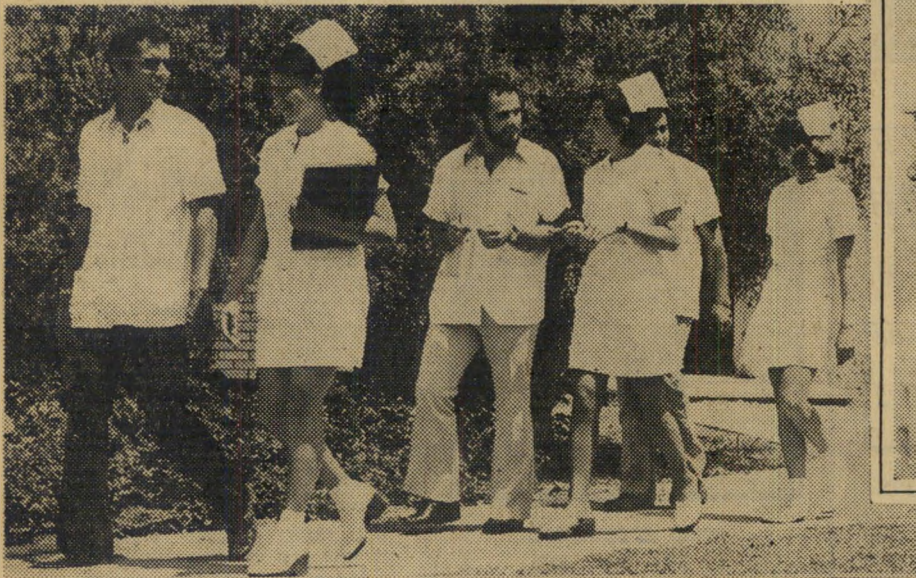
בית-ספר לאחיות, אשקלון
טלפון: (051) 41 05

בית-ספר לאחיות ליד בית-חולים הממשלתי הלל יפה, חדרה,
טלפון: (063) 2 33 35

בי"ס לאחיות ע"ש שיינברון, ליד בתי"ח הממשלתיים
עירוניים תל-אביב, רח' הנריטה סולד 17, טלפון: (03) 25 84 17

בית-ספר לאחיות ע"ש ד"ר זיידה, ליד ביי"ח רוטשילד, חיפה,
טלפון: (04) 64 53 21

● מתקבלות מועמדות גם ללא תנאי פנימיה.

משרד הבריאות / יחידת האחיות

לשכת הפרסום הממשלתית

סיון פאפן צילום יעקב

מארתה גראהאם -

המלכה

לפני כמה שבועות בישרתי לכם שמלכתהבאלט המודרני, מארתה גראהאם, עומדת להגיע לארץ. אמת דיברתי. לפני שבועיים היא הגיעה, ומאז לא משעמם אף רגע. תאמינו לי, אם יש דמות ציורית אחת שזכתה בתואר הזה ביותר — היא האשה.

מאז הגיעה, לצורך הכנת באלט תנ"כי גדול עם להקת ב"שבע, לכבוד יובל העשור של הלהקה, מתאכנסת המלכה בי סוויטה במלון הילטון, ומכה את כל מכריה ומוקיריה בתדהמות בלתי-פוסקות.

מארתה גראהאם טוענת שהיא בת 81, אם היא אומרת — אפשר להאמין לה. אבל שום נערה צעירה לא היתה מתביישת בכמות הפעילות של האשה הזו.

היא מנהלת את חזרות הלהקה בין השעות 8.30-10 ו-11 בבוקר עד ארבע אחרי הצהריים, ואחר-כך מ-8.30 בערב עד 10. רק אחר-כך היא מתפנה לצאת לבלות. עייפות לא רואים עליה בכלל.

היא בעלת חושים בהירים לחלוטין, זור כרת מיקרים קטנים שאירעו כבר לפני שנים (מי מאיתנו זוכרים מיקרים כאלה?), ובעלת חיוניות שאין שניה לה.

יחד איתה הגיעו מנהלה האישי, שני רקדנים ורקדנית אחת, המסייעים לה בהדרגת הקטעים המסובכים. את הדברים הפשוטים היא מדגימה בעצמה.

פניה חלקים כימעט, והמלחמה שלה היא דבר שלא-יבא. איש עדיין לא ראה אותה באותו בגד פעמיים. הצבעים תאווה בים עליה הם לבן, או שחור וזהב.

אין כמוה מקפידה על הופעתה. עניין של הרגל, כל יומיים — למספרה, לסידור שערות החום, תיסרוקותיה בדרך-כלל אסור פוה, קשורות בצעיף או בסרט דרמאטי. לפני ימים אחדים, למשל, חרגה ממינהגה והופיעה בשיער מפורז על כתפיה.

היא לבושה כימעט תמיד בבדי-שיפון, ומתקשטת בתכשיטים יקרי-המציאות, אותם קיבלה במתנה באירועים חגיגיים במרוצת הקריירה המסועפת שלה. והיא תמיד-תמיד מאופרת למישיע.

גראהאם, הגברת הוקנה של הבאלט המודרני, אינה מתנזרת כלל מהנאות החיים. היא אוהבת לאכול טוב, ולא הכמות עיקר — אלא האיכות. כימעט כל ארוחה שלה כוללת סרטנים, והיא חסידה גדולה של אוכל הודי חריף ומפולפל.

אגב פילפל — כל מי שיש עימו אוצר של סיפורים מפולפלים — יקנה את ליבה מייד.

אבל הדמות הססגונית הזו, שסביב שמה נשפכו כבר נהרות של דיו, אינה מוכנה להתראיין. "אני אחשוב על זה", היא אומרת. "פעם, אולי".

מה אגיד לכם הלוואי על כולנו.

אבידתה הגדולה של דליה

אים כאלה, החליטה, אי-אפשר לגדל ילד. הפיתרון האידיאלי היה — להשאיר את הילד אצל אמא. וכך היה. רות גידלה את נכדה בביתה החדש, אותו בנתה למענה בתה, ודליה היתה קופצת תכופות לארץ, לבקר את המישפחה.

לפני כשנה נתבשרו בני מישפחת לוינר בוק בשורה גוראה. האם, רות, חלתה בסרטן טן-הריאה. דליה החלה פוקדת את הארץ בתכיפות גדלה והולכת.

מייד אחרי המלחמה הגיעה ארצה, ביל-תה לילות כימים בהופעות בפני פצועי צה"ל וחיליו, ללא-ליאות. את הסיבה הנוספת לביקורה השתדלה שלא לגלות לאיש. דליה סירבה להתראיין לעיתונות, מפחד שמא יגונב לציבור דבר מחלתה של האם שמצבה החמיר והלך, היא דעכה ורותה פלאים. אלא שנחמה אחת היתה לה בכל-זאת. חודשים אחדים קודם-לכן, נישאה דליה בשלישית, לאישה-עסקים היהודי-אמריקאי פיטר רייטמייסטר. אמא היתה אורחת-הכבוד בחתונה זו, שנערכה בפאר הזר לכבודה.

לפני חודשים אחדים עברה האם ניתוח בארץ, נסעה אל דליה, המתגוררת כעת בקליפורניה, להחלים.

אך דבר לא עזר. האם נפטרה השבוע, בעוד דליה עמדה להגיע ארצה בחודש הבא, לביקור נוסף.

אלא שהעצוב מכל הוא שדליה לא יכלה, כניראה, להיות נוכחת בהלווייה. היא מצפה לתינוק, שוכבת כעת בביתה שבקליפורניה, במשירת-הריון.

הרופאים החליטו שאינה חזקה ביותר, אסרו עליה לרדת מהמיטה.

דליה, בעדה ואמה ז"ל יחסים נפלאים

סיפור עצוב. מאלה שתמיד קשה לשמוע אותם, אבל בסוף מוכרחים להשלים.

אמה של דליה רביא, רות לוינבוק, נפטרה. זהו סוף עצוב מאד לאחד מסיפורי רייה-הקרבה הגדולים ביותר שהכרתי אי-פעם.

אביה של דליה נפטר בילדותה. אמה נשארה עם שלושה ילדים: דליה, הבכירה, אחיה יוסי והאחות הצעירה מיכל. מאז נקשרו נפשות האם ובתה הבכירה בקשר מיוחד-במינו, שכמוהו אין רבים בימינו. דליה היתה אומרת תמיד: "חלום-חיי הוא לבנות בית לאמא". לא היה זה סוד שמרבית הופעותיה של דליה, נסיעותיה התכופות ברחבי העולם ועבודתה הקשה, היו מכוונות למטרה אחת-יחידה זו.

והיא אכן בנתה אותו. היא בנתה בשב"י ציון, המושב בו נולדה ובו בילתה את ילדותה, בית גדול ויפה, בו התגוררה אמה עם אחיה ואחותה של דליה. אחר כך התחתן יוסי, עם דוגמנית ששמה גם הוא דליה, והם כיום הורים לשני ילדים. מיכל נשארה בבית, עם אמא. היא גונת במיקצועה, ועומדת להינשא בקרוב.

אמא של דליה היתה תמיד חברה-מניח. עבדה כמארגנת בבית-ההבראה שב-ציון, והיתה הרוח-החיה שם.

כאשר ילדה דליה את בנה ראובן, הקרי עליהם אביה, לבעלה השני, הבמאי האנגלי ג'ון סאליבן, באה אליה מיכל, התגוררה אצלם ועזרה בגידול הילד.

אך דליה התגרשה מבעלה, ואז החלה הקריירה שלה כזמרת פורחת במהירות מסחרית, ואילצה אותה לצאת לנסיעות תכופות, לגרמניה ולארצות אחרות. בתנ

הנסיך לבית סטשיק

ואילו גרשון מביא את הייחוס. אביו של גרשון, חצק"ל, הוא עד היום בעל מיסעדה נודעת לאגני-טעם בסביבת כיכריה-מושבות. שאת המאכלים המשובחים המוגשים בה הוא מבשל במרידיו. הוא ידוע גם כאספן-תמונות נלהב. חצק"ל סטשיק הוא מראשוני תל-אביב, מן האצולה האמיתית של תל-אביב הקטנה, וכמוהו גם אשתו-לשעבר, אמו של גר-שון, יפה, מבנות מישפחת עורר-הדין לוי-צק"ל, אשר נחשבה בזמנו כאחת מי יפהפיות תל-אביב, וכיום, מורה לפסנתר. אז חני וגרשון התחתנו, ומייד החלו משתוקקים לילד. חמש שנים תמימות. עד שלפני שנה, בעזרת טיפולו המסור של פרופסור דויד סר, ילדה חני את בנה, רון.

בימים אלה מלאה לרון שנה תמימה, ולכבוד מאורע זה ערכו הוריו הצעירים והמאושרים מסיבה גדולה ומפוארת לעשר רות מוזמנים מידידיהם, בפנטהאון החדש

כשגרשון סטשיק, לכלל ראשי ב-א"י, וחני פתק (לשעבר רפאלי) התחתנו, ידעו הכל שהייחוס והכסף באו אל המנוחה ולא הנחלה.

הדבר היה לפני שש שנים בערך, אבל זה עוד היה כלום לעומת המנוחה שיש להם היום. בחורה זוהרת, בתו היחידה של החלומן שמואל רפאלי, היתה פעם אשתו של הכדורסלן אלוני פתק. מי שהיה כוכבה של קבוצת בית-ר תל-אביב באמצע שנות השישים. הם גרו בתל-אביב, ונחשבו בתחילה כווג יפה ומוצלח. אבל הנישואין לא עלו יפה. הם התגרשו. אחר-כך התחתן אלוני עם בחורה ישרא-לית בלוס-אנג'לס, ובינתיים נולדו להם שלושה ילדים.

עוד אחר-כך הכירה חני את גרשון סט-שיק, שאז היה עדיין סתם דייל באל-על, והם התחתנו לאחר תקופת-היכרות קצרה למדי, כשחני מביאה לנישואיהם את הכסף,

מי לא נוסע לחו"ל

הפעם כי הנושא אינו רחוק מליבה. לכבוד שני האירועים החגיגיים הרצופים הצטיידה הכלה הצעירה בשתי שמלות, מעשה-ידין של האופנתן עוֹרֵד פְּרוֹבֵי ז'ור. באחת התהדרה בטכסי-החופה, ובי-אחרת — בקבלת-הפנים המפוארת.

ואחרי שימחה כזו, אתם חושבים בוודאי שהם נוסעים ישר לירח-הדבש בחו"ל, כי כרטיס-נסיעה הרי לא מתווים בעיה אצלם. אבל הם דווקא לא. יש לי חדשות בשבילכם. אלי הוא אומנם בעניינים, ובשבילו זו באמת לא בעיה, אבל הוא גם בן-אדם עובד, ועכשיו שיא עונת התיירות בארץ, וכל זה.

כך שבינתיים הוא עסוק, המעמד מחייב את ירח-הדבש יאלצו, כניראה, לדחות קצת.

ביום שני השבוע נערכה חתונה גדולה, למאות מוזמנים, במלון החדש מיגדל דני-אל, שבין מלונות אכדיה והשרון. הכיבוד — על טהרת מוצרי-החלב למיניהם. והפעם מדובר בחתונה של תעופה ועיתונות.

החופה נערכה כבר ביום חמישי שעבר, במיסגרת מצומצמת, ובה קידש לו אלי בֶּסֶר בן ה-36, המנהל הצעיר ביותר של חברת-תעופה כלשהי בארץ, אוסטריאן איירליינס, את העיתונאית הצעירה (28) אלינה הרפז, סגנית עורכת המדור זמ-נים מודרניים בידעית-אחרונות.

אילנה היתה נשואה כבר פעם אחת, משך שנתיים, למהנדס שמואל גילמן, והתגרשה לפני שנתיים. וכמי שכתבה וכותבת בעיתונה על ענייני-אפנה, הוכיחה גם

גרשון וחני מנוחה ונחלה על-אמת

צ'יצ'י

הבודדה
נעמי קוליק, אשתו של מי שהיה עוזרו של עיזר ויצמן, דויד קוליק, הגיעה בג' פה למסיבה מאחר שבעלה במילואים.

המחשוף
שייד כולו ליהודית לין, אשתו של ע"ד ומנהל חברות, אשר היתה אחת ממוקדי המשיכה המיוחדים במסיבת הג' של צ'יצ'י.

המזכירה
מזכירתו של צ'יצ'י בתקופת מערכת ה"בחרות, אהובה אברבנאל, הרגישה במ" סיבת הג' של צ'יצ'י, "ממש כמו בבית".

מ עולם לא ידעתי שהבחורות של "צ'יצ'י" כל כך יפות, נאנחה בשמץ של קינאה, זיווה להט, רעייתו של ראש עיר רית תל-אביב, מאה הבחורות שהתנפלו במוצאי-שבת האחרון על גן ביתו של ראש-העיר הטרי באפקה, היו תצוגה מרהיבה של חתיכות, מכל המינים ומכל הסוגים — שהמכנה המשותף של כולן הוא — עיניים גדולות, הנתקעות בהערצה של בנות טפשעשרה לעבר צ'יצ'י.

כאשר נבחר יהושע רבינוביץ לתפקיד שר-האוצר, היה ברור כי הסכנה שהוא ינסה להתחרות עוד פעם בצ'יצ'י חלפה סופית. או ניתן האור הירוק ללשכתו של ראש-העיר לארגן מסיבה, בגן ביתו ה"פרטי, לקומנדו צ'יצ'י. העילה הרשמית היתה מסיבת תודה לחל"ץ, אירגון תומך כים שסייע לצ'יצ'י במלחמת הבחירות שלו. או אמרו ששם האירגון מורכב מראשי ה"תיבות של "חברים למען צ'יצ'י". השבוע הסתבר שהשם האמיתי היה "חתיכות למען צ'יצ'י". כל החתיכות שנרתמו בהתנדבות למערכת הבחירות שלו, אלה שהלכו איתו על שפת הים ולחצו ידיים לאזרחים תמימים אלה שושאי ערימות של פרחים ו"חילקו אותם לאזרחיות חפות מפשע. — כל אלה לא נשכחו מליבו גם כשהתמקם על כס ראש-העיר. אלוף המיל. ידע שהוא חייב להן תודה, והוא עשה זאת עם כל הלב.

האמת היא שבמסיבת הגן היו גם כמה גברים, אלה שעזרו לצ'יצ'י למצוא את החתיכות, ואלה שהספיקו מאז הבחירות להתחתן עם חלק מהבחורות. אולם הגברים נעלמו בסלון המישפחתי, שם היה מקלט טלוויזיה, צפו במשחק הכדורגל בין שתי הגרמניות והפקירו את החתיכות שלהם בידי הנאמנות של ראש העיר.

גמול

לעסקנים

מ זלזלת ג'קי של יום ששי ודיזנגוף של מוצאי-שבת יכולים להרכין ראש בבושה לעומת האוסף הנחרד שהתכנס ב"אפקה. היו שם כולן: נעמי קוליק, רעייתו הצעירה והיפהפיה של מי שהיה עוזרו של

מבט מול ש"ער
שולח ראש עיריית תל-אביב לעבר אחת החתיכות שהגיעו למסיבת הגן אותה הוא ערך לכבוד קומנדו החתיכות שלו, בגן ביתו באפקה. כבר שנים רבות לא היה אוסף כזה של בחורות צעירות ויפות כמו במסיבת הגן של צ'יצ'י, שנערכה כהכרת-תודה למאמץ בבחירות.

והחתיכות

עיניים עצומות
צ'יצ'י מסוננור מגדוש החתיכות העו"ד מולו בעת שנשא בפניהן נאום. בנאום הבטיח צ'יצ'י לנערות הצעירות כי עוד יקרא להן לדגל, וכי העבודה העומדת בפני קומנדו החתיכות עדיין לא הסתיימה.

חיוך פתוח
שולחת לעברו של צ'יצ'י, מי ש"יוו" תה את צ'יצ'י במיבצע לחיצות ה"ד שלו על שפת-הים, אליס חסידי. "עובתי את הפוליטיקה והלכתי ללמוד באוניברסיטה", טיפחה אליס לצ'יצ'י.

צ'יצ' - חלומו של כל גבר להיות מוקף מכל הצדדים רק בחתיכות

הקול, אולם הזעם הפך לחיוך כשהבחין שהצועקת לא היתה אלא אשתו זיווה. זיווה היתה מודאגת. "יש פה המון בחר רות, יפהפיות. צ'יצ' לא הכיר לי אותן אף פעם עד היום, עכשיו אני גם מבינה מדוע". זיווה אף ערכה סיכום משלה ל"מבצע האירוח: "מסתבר כי תועמלני ה" מערך צדקו כשהאשימו שכל התעמולה שלו מתבססת על יופי — תראו מה שהולך כאן".

אלה שהצליחו לסחוט מראשיהעיר גם התימה הופתעו לגלות כי הם טעו בסכרם שהכינוי של להט הוא צ'יצ'. מסתבר ש" הוא נוהג להתחבס בכינוי: "צ'יצ'". וכך תמזה תקופת צ'יצ' והחל העידן החדש — העידן של "צ'יצ'".

ארליך, האיש החזק של הליברלים, היה מוכן אפילו לשלם חמש לירות ישראליות שלמות כדי להצטלם במקום צ'יצ' עם הר חתיכות, אולם הצלם חסך לו את הכסף. הכוכב החדש של דור ההמשך בליברלים, מנהל חברות עו"ד אוריאל לין, שאשתו יהודית היתה אחת הנשים חבולטות ב" יופין בערב, ערך היכרות עם הצד היפה של המפלגה אליה הצטרף לאחרונה.

בסוף הערב ריכזו עוזריו של צ'יצ' את מיצעד היפהפיות לקצה הגן, כדי שצ'יצ' ישא בפניהם גאום פרגמטי. צ'יצ', נרגש מתמיד, רצה להודות לכולם על סיועם ל" בחירתו. באמצע דבריו נשמעה לפתע צע" קה מקצה הגן: "לא שומעים!" צ'יצ' היפנה מבטו בזעם לעבר הכיוון ממנו יצא

נו נו נו עושה באצבעו צ'יצ', לעבר אתי, אחת מנערות הפרחים, שהגיעה מאוחר למסיבה. צ'יצ' עמד משך מרבית הזמן ליד פשפש גנו, כשהוא מקבל אישית כל אחת מהנערות שהגיעו, ונפרד באופן אישי מכל אחת מהן כשעזבה.

חדש שלה: היתה טלי קייצס אשר סיפרה לכולם כי התחתנה עם בחר בשם בני מין, אבל השאירה אותו בבית, והיתה גם אתי שלה, שערכה יחד עם בעלה את סקרי דעת-הקהל עבור צ'יצ'.

כל אלה, ורבות אחרות, היו עסקות, בלסובב את צ'יצ', בלרדוף אחרי מלצריות, הנושאות מגשים עמוסים לעייפה בקבאב שיצא זה עתה מהברבקיו ובכוסות שמר פניה.

היתה זו גם הודמנות נדירה לראש" העיר לגמול לידידיו מהמפלגה הליברלית, על עזרתם לו ולתת להם להתבסס בבושם הרענן שכמוהו לא בא בנחירי עסקני ה" מפלגות בישראל, הוא הזמין אותם לחזות באוסף החתיכות הפרטי שלו. ח"כ שמחה

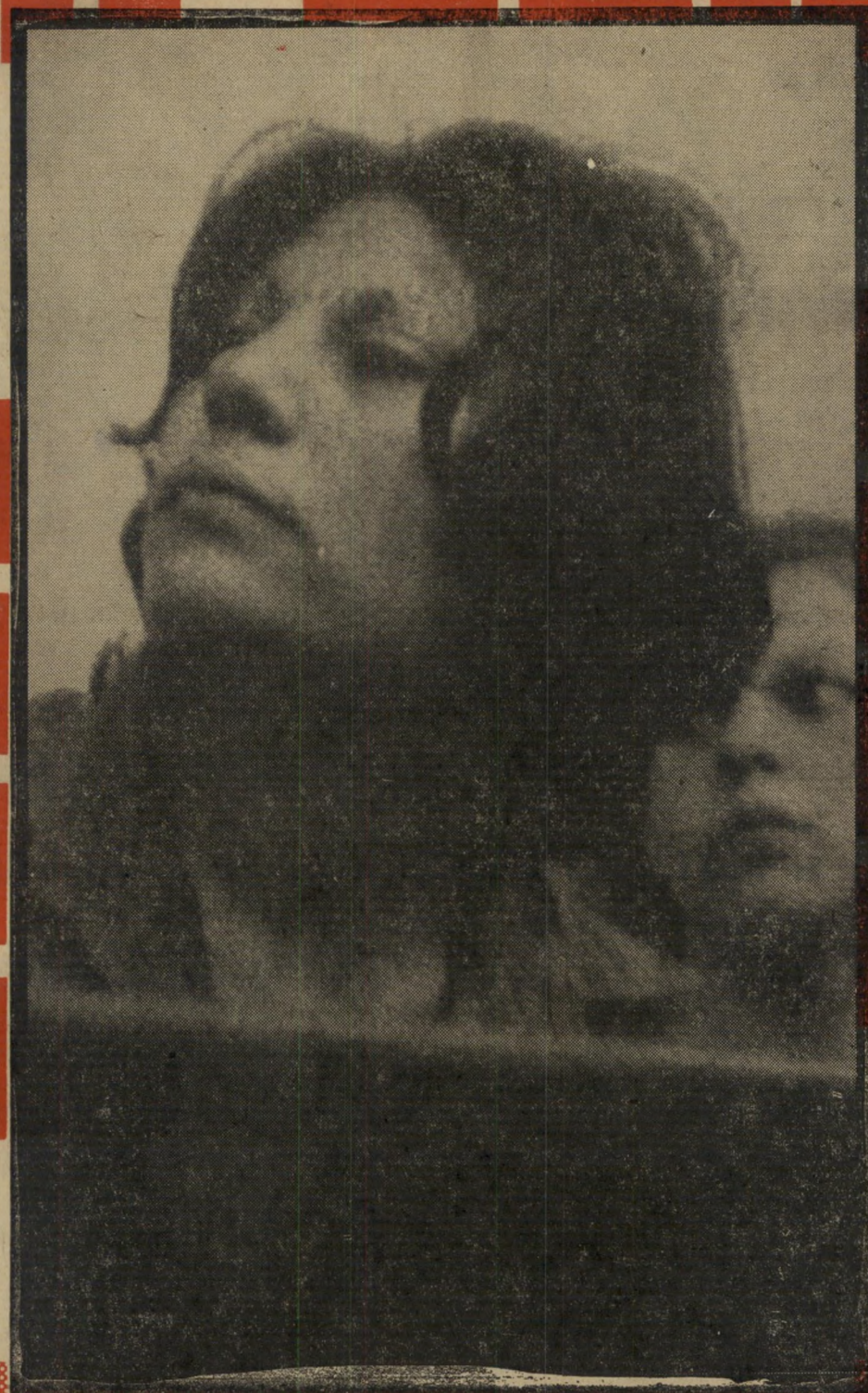
עזר ויצמן, באה בגפה, מאחר שבעלה משרת במילואים; חני מלמד, האחראית על מבצע שפת הים של צ'יצ'; אהובה אברבנאל, מיניאטורה שחומה ומקסימה, מי שהיתה מזכירתו של צ'יצ' בעת הקרב הגדול על הכסא; אסתי שפירא, יפה ואצילה, אשת דוברו של צ'יצ', עמיקם; או אליס בסיד, יפהפיה בשמלה חומה מקסימה, אשר דאגה לספר לצ'יצ' כי פרי שה מעסקנות פוליטית והלכה ללמוד ב" אוניברסיטה.

והיו שם גם דורית שלוש, בת המישפחה הוותיקה בתליאביב, אשר לדברי הצוות של צ'יצ' הביאה לקלפי את כל מצביעי תליאביב הקטנה; רחל קורן ("קורן ולא כורס"), אשר הציגה בגאווה חבר ג'ינג'י

אוי שכחתי מתנצל צ'יצ' בחיוך לעבר אחת הצעירות, אשר הוא לא זכר את שמת. קשה היה שלא להתפעל בכל זאת, מזכרונו של צ'יצ' אשר זכר את שמות מרבית מאה החתיכות שעבדו עימו מערכת הבחירות.

העולם הזה

אדם
ברחוב
בלב
תל-אביב

בגלל
אשה
זו
נדצח

אביבה סבאג

המאהבת והאחות
חזו בדצח